

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

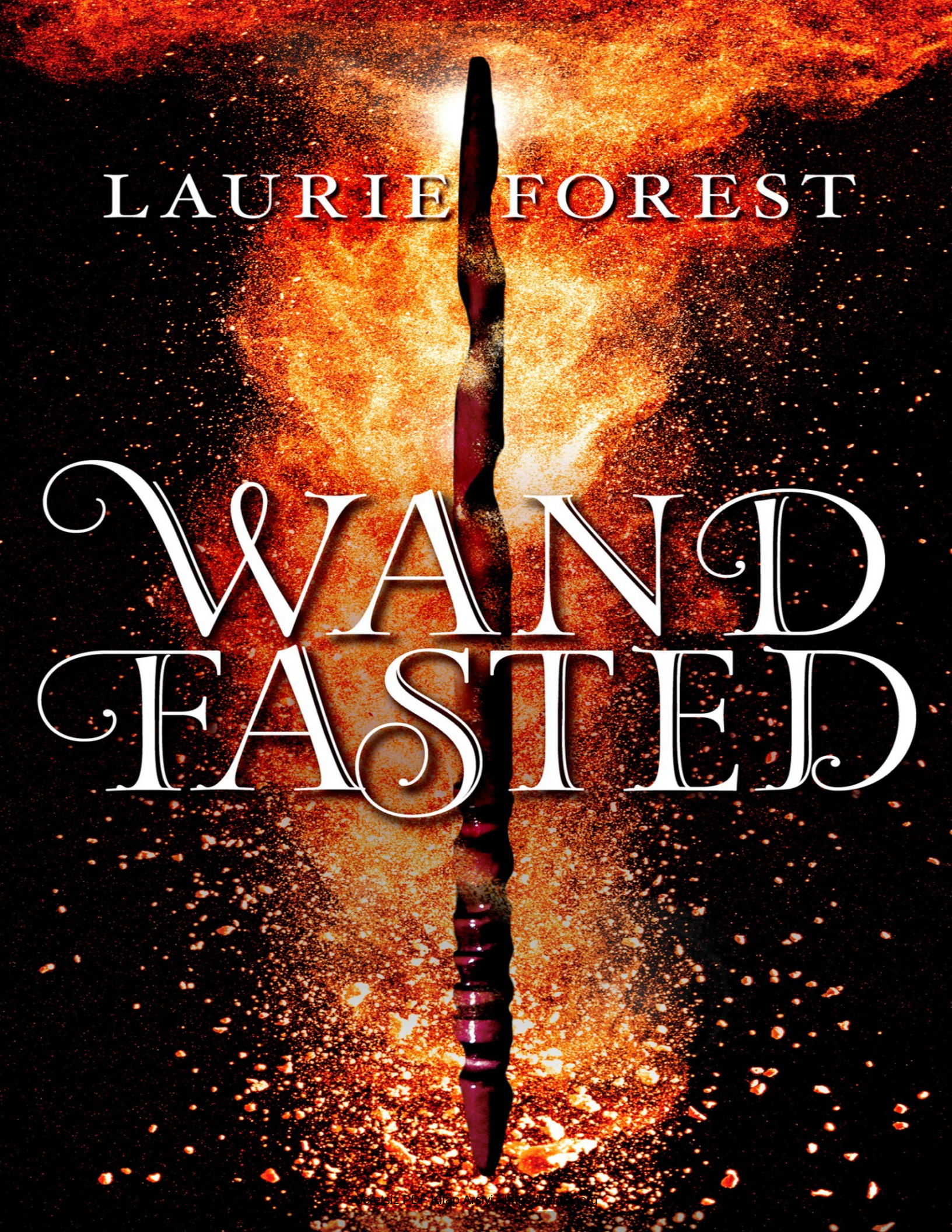
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

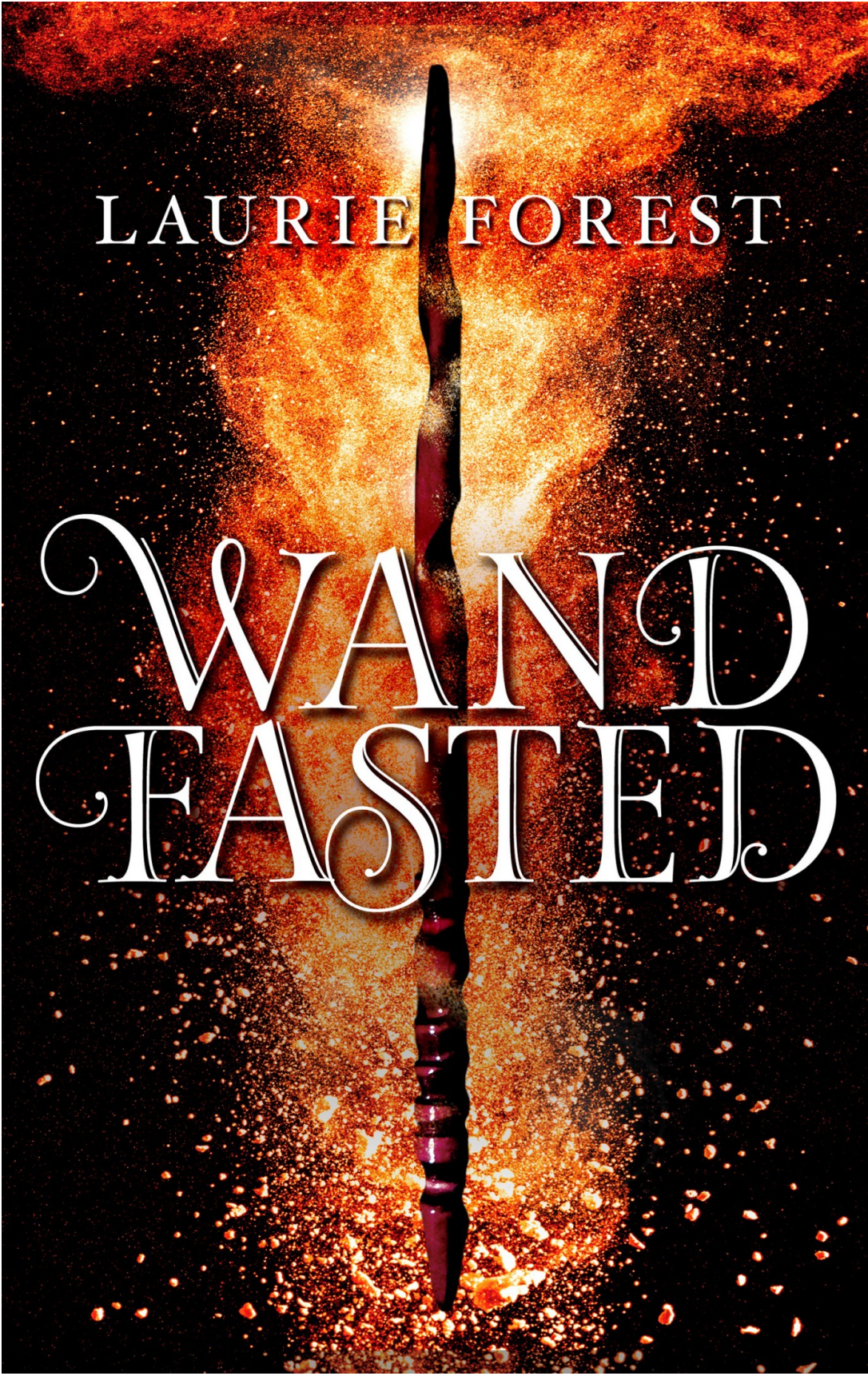
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE FOREST

WAND
FEASTED

LAURIE FOREST

WAND
FASTED

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Büyü, romantizm ve macera, Laurie Forest'ın Kara Cadı'sının karşı konulmaz e-kitap önsözü Wandfasted'de çarpışıyor

Ahırımıza *Heretikler* yazıp ateşe verdiklerinde, bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki ejderhaları gönderene kadar.

Ama bizim kendi ejderhalarımız olduğunu hesaba katmadılar. Ve kesinlikle onu hesaba katmadılar. Büyük Büyücümüz. Ateşin Getiricisi. Ölüm Fırtınası. Karga Büyücüsü. Kurtuluşumuz.

Kara Cadı.

KARA CADİ İÇİN ÖVGÜ

"*Kara Cadı*'ya kesinlikle bayıldım... Maksimum gerilim, sıra dışı bir büyü - fanteziye yepyeni, heyecan verici bir yaklaşım!"

-Tamora Pierce, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"*Kara Cadı* canlandırıcı, güçlü bir genç yetişkin fantezisi. Bu güçlü ilk kitap, önyargı ve ayrımcılığın her iki tarafı da etkilediği büyülü bir ortamla güçlendirilmiş, dünyayı değiştiren politikalara tavizsiz bir bakış sunuyor."

-Robin Hobb, *New York Times* çoksatan yazarı

"*Kara Cadı*'yı kesinlikle yuttum - fantastik bir ortamda çok zor ve güncel bir konuyu zarif bir şekilde ele alan, türün yeni ve eski okuyucuları için mükemmel, güç dolu bir okuma!"

-Lindsay Cummings, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

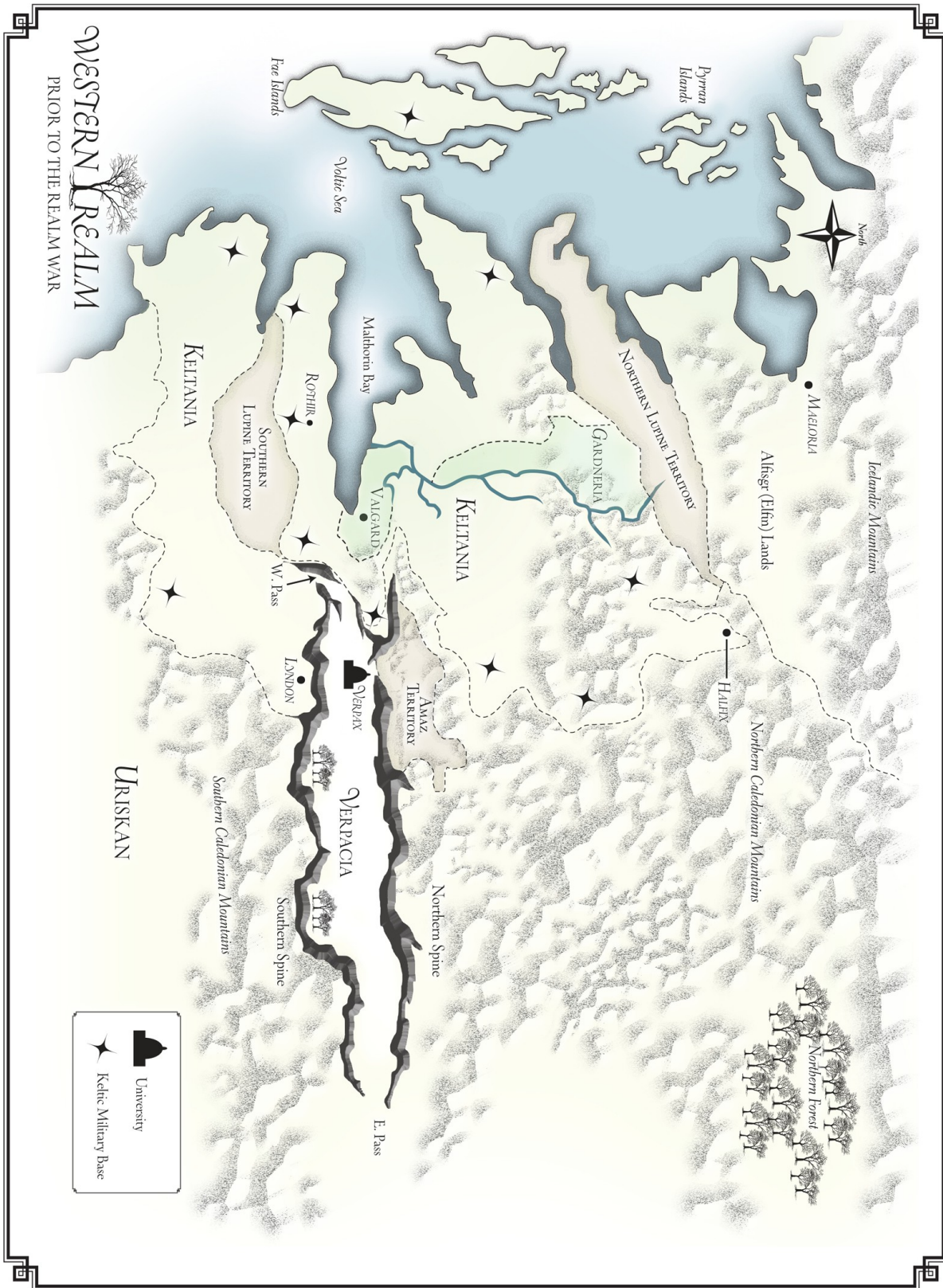
WANDFASTED

Laurie Forest

Adanmışlık

Diane Dexter için-
yorulmak bilmeyen gençlik savunucusu, yetenekli yazar ve okuyucu,
sadık anne ve iyi arkadaşım.

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Laurie Forestkitabından '*Kara* ın alıntı*Cadı*](#)

Önsöz

Bize taktıkları isimlere alıştım.

Kargalar. Hamam böcekleri. Hedgewitches.

Artık pazarda itilip kakıldığımda ya da sokakta tükürüldüğünde ağlamıyorum. Alaycı, nefret dolu bakışlarına ve algılanan kötülüğümden korunmak için bana karşı yaptıkları koruma işaretlerine katlanıyorum.

Ben Gardnerian'ım.

Bu nedenle burada, Kelt denizinde mahsur kalmış bir halde, sadece şifalı biralara olan yeteneğimin bu küçük, ücra köyde faydalı olduğu düşünüldüğü için var olmama izin verilerek zar zor tolere ediliyorum.

Görünüşüm beni bu kadar farklı kılmıyorsa belki daha kolay olurdu. Orman yeşili gözlerim ve koyu renk saçlarım dikkat çekici görünmeyebilir, ancak giydiğim siyah tunik ve uzun etek, gümüş Erthia küresi kolyesiyle birlikte beni İlk Çocuklardan biri olarak işaret ediyor. Ve tenimin karanlıkta soluk bir zümrüt gibi parlaması -belki de en inkar edilemez işaret- ne olduğumu saklamamı imkansız hale getiriyor.

Bir Gardner Büyücüsü.

Kendi halkım dışında herkes nefret ediyor.

Ahırımıza Kafirler yazıp ateşe verdiklerinde, bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki ejderhaları gönderene kadar.

Ama bizim kendi ejderhalarımız olduğunu hesaba katmadılar. Ve kesinlikle onu da hesaba katmadılar.

Büyük Büyücümüz. Ateşin Getiricisi. Ölüm Fırtınası. Karga Büyücü. Kurtuluşumuz.

Kara Cadı.

Bölüm 1: Ön Hatlar

"Kargalarla iş yapmıyoruz," Bayan Darrow. "Artık yapmıyoruz."

Bir yumruğunu geniş kalçasına dayamış, elma yanaklı yüzünü muzaffer bir alaycılıkla buruşturmuş, sarı saçlarının telleri kıpkırmızı başörtüsünden kaçmış bir halde duruyor. Keltania bayrağı, kan kırmızısı ketenden bir dikdörtgen üzerine demir siyahı bir X şeklinde, geniş göğsünün üzerine iliştirilmiş.

Kocası Tüccar Darrow utanmış görünüyor, kendi Keltanya bayrağını gelişigüzel bir şekilde omzunun yanına iliştirmiş. Önündeki ahşap tezgâha bakıyor, pürüzsüz abaküsle oynuyor ve bakışlarından kasıtlı olarak kaçınıyor.

Panik içimde yükseliyor. koyduğum ecza sandığını sıkıca kavriyorum, düzenli ilaç şişeleri bölümlere ayrılmış kutuya dizilmiş. Doğuya, Verpacia'ya yapacağımız yolculuk için ihtiyacımız olan parayı düşünüyorum. Yaprakların kızıla büründüğünü, kışın yaklaştığını. Yaşlı büyükbabam, genç kardeşim.

Doveshire Gardnerianlar için çok tehlikeli hale geldi. Kardeşim Wren ve benim inatçı

Büyükbabam gitmemiz gerektiğini söyledi, ama şimdi her şey gitmemiz için hazır - araba , atlar çoktan bağlandı, ev kapatıldı.

İhtiyacımız olan tek şey, haftalarca hazırladığım bu ilaçlar için para. Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan malzemeleri almak için güvendiğimiz para.

Omuzlarımı dikleştiriyor, Bayan Darrow'un bakışları altında büzülmemeye çalışıyorum. "Anlamıyorum. Son geldiğimde ilaçlarımı almaktan mutluluk duymuştunuz."

İğrenç bir nefes üflüyor. "Kara büyülü kara cadılar, sizin payınıza düşen bu. Önce *bize* ait olan inancı çarpıttınız.

Sonra da kara kullanarak topraklarımızın büyük bir kısmını çalılıyorsunuz."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, gülümsemesi zehir dolu. "Akıntı tersine dönüyor. Sihrin *soldu*."

Söylediklerinin bir kısmı doğru, birçok Gardnerialıyı üzecek şekilde. Halkımın çoğunun büyüğü yok ya da en iyi ihtimalle zayıf. Ve nesillerdir bir Büyük Büyücümüz olmadı. Ama bizim Büyü karanlık değil ve ona ya da bir başkasına zarar verecek hiçbir şey yapmadım - her ne kadar şu anda içimden gelse de.

Kocasına döndüğümde öfkeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Lütfen, Tüccar Darrow," diye yalvarıyorum, ses tonumdaki zoraki kibarlık kulaklarımda yanlış çınlıyor. "Dükkânınız için bu şifalı biraları hazırlamak için haftalarımı harcadım. Ailem onları satmam için bana güveniyor."

Vicdanı Tüccar Darrow'a galip gelmiş gibi görünüyor, çizgili yüzü rahatsızlıkla geriliyor. "Sadece bu son, Tesla," diye huysuzca, ilaç şişelerini incelemek için yaklaştırmak için bana bakmıyor.

Bayan Darrow sandığı kapıp ikimizden de uzaklaştırmadan önce ona öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"Onları alacağız o zaman." Kötü niyetle gülümsüyor. "Tıpkı siz kargaların topraklarımızı aldığı gibi." Sert bakışlarını kocasının üzerine diyor. "Ödeme yok."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Ne?"

Bana ters ters bakıyor. "Oh, hepinizin peşindeyiz.

Asalarınızı sallayıp elimizdeki her şeyi alacağınızı düşünerek. Bu sefer öyle olmayacak. Savaşacağız ve siz daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan hepinizi ezip geçeceğiz.

başka bir Kara Büyücü. Ve topraklarımızı *geri* alıyoruz."

Kalbim bir çekiç gibi çarpıyor. Sandığa doğru hamle yapıyorum, ama o benden önce davranıp sandığı hızla çekerek Brandon ve diğer iki iri yarı demirci çırağı Lonca Pazarı'na giriyor. "Yapamazsınız," diye itiraz ediyorum, haklı bir öfke ve artan

Sandığı arkasındaki yüksek rafa koyarken çaresizlik . "Bu bütün bir ayın işi. Takas edecek başka bir şeyimiz yok. *Hırsızlık* yapıyorsun." "Burada bir Roach mı var? Sorun mu çıkarıyorsun?" Brandon koşarak Ter ve duman kokuyordu. Sarı saçları yağlı ve Keltania bayrağı kalbinin üzerine sıkıca tutturulmuş.

Ona gizlemediğim bir nefretle bakıyorum. Yılmayan Brandon geniş, kirli eliyle saçlarımı okşuyor. Geri çekiliyorum ve o da gözlerinde zalim bir parıltıyla gülüyor. "En azından güzel bir Roach."

"mi?" Gerrig yanıma sokuluyor ve bana yavaşça bir göz atıyor, adem elması sıska, tavuğa benzeyen boynunda sallanıyor. Parmağıyla tuniğimin kenarına hafifçe vuruyor.

"Giydikleri o siyah kumaşla bunu asla bilemezsiniz. Bildiğimiz kadarıyla üç memeleri de olabilir."

Genç adamlar ve Bayan Darrow kahkahalara boğulurken utanç ve dehşetle kızarak geri çekiliyor ve tuniğimin eteklerini yere vuruyorum. Onların yüz­süz zalimliği karşısında afalladım ve kendimi gözyaşlarımı kırpiştirirken buldum.

"Bunu kontrol edebiliriz," diye öneriyor tıknaz Colton, gözlerinde muziplik ışıltısıyla.

Kıkırdamaları hızla açık bir alaycılığa dönüşüyor. Geri çekiliyorum, bakışlarım kapıya doğru kayıyor, sonra umutsuzca ilaçlarıma geri dönüyorum.

Tüccar Darrow bana zarar vermelerine izin vermez, diye düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O asla kaba olmadı. Ve kesinlikle bana ödeme yapacaktır.

Gözümün ucuyla, mağazanın büyük ön camlarından, yaylar ve kılıçlarla silahlanmış, kollarına Keltanya bayrağı takmış genç Kelt adamlarının caddede koştuğunu görüyorum. Aklım karışıyor ve telaşlanıyorum.

"Neler oluyor?" Endişeyle sordum. "Nereye gidiyorlar?"

Brandon yaklaşıyor ve o konuşmadan önce cevabının ne olacağını biliyorum.

"Hepinizden kurtulmak için."

Bir Arınma.

Köylüler, sınır çatışmaları kızıştıkça aylardır bu konuda mırıldanıyor, ben geçerken tehditlerini .

Büyükbabam tüm bunları abartılı bir kabadayılık olarak görmezden gelmeye devam etti, biz de aptalca burada kaldık.

Kaçış planım için tek bir gün bile çok geç.

Midem bulanırken Brandon'dan uzaklaşıyorum, birden ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkına varıyorum. Eve gitmeliyim.

Büyükbaba ve Wren. Onları güvenli bir yere götürmeliyim. Ve büyükbabamın asasını ele geçirmeliyim ki onları korumak için elimdeki sihri kullanabileyim.

"Gel bakalım Edgard," diye mırıldanıyor Bayan Darrow kocasına sinsice, gözlerinde intikamcı bir parıltıyla. Sokaktaki huzursuz kalabalığı, Brandon ve yandaşlarını ve dikkat çekici bir şekilde silahsız, korumasız olan beni görüyor. Tüccar Darrow, "Kızı bırakın," diye emrederken Yüzünde endişeli bir ifadeyle duraksıyor. "Bırakın genç adamlar Kargalarla ilgilenin."

Boğazım kurudu ve sıkıştı. "Lütfen, Tüccar Darrow," diye yalvarıyorum. "Bize karşı her zaman adil oldunuz."

Tüccar Darrow genç adamlara bakıyor, sonra bana dönüyor, belli ki gözlerinin arasında sert bir kırışıklık var.

Pencerelerin önünden bıçak ve kılıç sallayan bir grup adam daha geçiyor. Bazıları at sırtında, nehrin aşağısındaki evime doğru gidiyorlar.

Arkamı döndüğümde Tüccar Darrow ve karısının sessizce dükkânın arka tarafına geçtiklerini ve arkalarından ağır bir perdenin kapandığını görünce paniğim tavan yapıyor.

Cesaretlenmiş, domuz gibi Colton dudağını yalıyor, vücuduma bakarken yanaklarını kırmızı lekeler kaplıyor. "Tüm bu siyahın altında ne olduğunu öğrenmeli miyiz?"

"Beni rahat bırak Colton," diyorum, olabildiğince geri çekilerek eteklerimi bir tahıl fıçısına dayıyorum.

"*Beni rahat bırak, Colton,*" diye alay ediyor, ses tonu Brandon'ı güldüren tiz bir alay benimkiyle.

Gerrig alaycı bir şekilde homurdanıyor, gülümsemesi heyecanlı. "Bizden daha kutsal olduklarını sanıyorlar. Gerçek İlk Çocuklar olduklarını."

"Bizim için çok mu iyisin?" Brandon beğenmiş bir şekilde bana bakarak azarlıyor. "Bu yüzden mi burnun havada dolaşıyorsun?"

"Kes Brandon," diye feryat ediyorum, ona ters ters bakarak. *Keşke bir asam olsaydı.*

"Yoksa ne olur?" Brandon alay ederek yaklaşıyor. "Bize sihirli bir sopa mı sallayacaksın? Neyin yaklaştığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bu kadar yeter," diye ısrar ediyorum, kalbim küt küt atıyor. "Gitmek zorundayım." Etrafından dolanıyorum ama kaslı kolu beni yakalamak için savruluyor.

"O kadar hızlı değil, küçük cadı."

Umutsuzluğa kapılarak elinden kurtuluyorum ve diğer tarafına geçmeye çalışıyorum.

Brandon arkadaşlarıyla birlikte gülerek beni yakalıyor ve kabaca geriye doğru çekiyor.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde kendimi çeviriyor ve avucumun tabanını sertçe burnuna çarpıyorum, çarpmanın acısı kolumu bıçak gibi kesiyor.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeliyor, eli burnuna gidiyor, parmaklarının arasından kan sızıyor. Ona şiddetle bakıyorum.

Brandon'ın gözleri kısılıyor, ama ben kapıya doğru fırlayamadan öne atılıyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor.

Şok oldum, sendeledim ve ayağımı kaybederek yere düştüm. Ben ondan uzaklaşırken Brandon bana doğru yaklaşıyor, darbenin etkisiyle başım dönüyor.

Lonca Pazarı'nın kapısı gıcırdayarak açılır.

"Ona bir daha vurursan kafanı kırarım Brandon. Yemin ederim ."

Brandon durdu, yumruğu havada sıkılmıştı.

Jules Kristian kapı aralığında durmuş, Brandon'ın kafasına doğru bir ok doğrultmaktadır.

Uzun, sıska Jules. Kelt komşum. Gözlükleri yamuk, saçları her zamanki gibi kahverengi, dağınık ve bayrak takmıyor. Toprak tonlarında bir tunik ve pantolon giymiş, onlardan biri gibi görünüyor.

Ama o onlar gibi değil; kalabalığı takip etmek yerine her zaman kendi kararını veriyor.

Ve benimle arkadaş olmak gibi çok kötü bir karar verdi.

Bölüm 2: Jules Kristian

Brandon ve diğerleri, kitap kurdu Jules'un onlara meydan okumasına şaşırılmış gibi donup kalırlar.

Rahatlamış bir şekilde Jules'un bana verdiği şansı değerlendirdim. Brandon ve Gerrig'in arasındaki boşluktan içeri dalıyorum, Jules'un etrafından dolanıyorum ve ön kapıdan dışarı uçuyorum, neredeyse ahşap basamaklarda ayağımı kaybediyordum.

Önümde uzanan manzara karşısında kayarak duruyorum, midem sıkı bir mendeneye sıkışıyor.

Beş noktalı kavşağın ortasında, köyün merkezi, yükseltilmiş kürsüsünün hemen yanında bir at arabası durdu. Öfkeli bir Kelt kalabalığı etrafını sarmış, toplu sesleri yükseliyor. Araba, siyah giyimli, koyu renk saçlı ve yeşil gözlü Gardnerianlarla doludur.

Hepsini tanıyorum.

Kalabalıkta kimse beni göremeden bir tahıl varili yığınının arkasına dalıp boşluklardan bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Sokaklar tıka basa dolu ve hiçbir kaçış yolu göremiyorum. Ama buradan , Gardner'lı komşularımın geri birlikte o vagonun içinde bulacağım kendimi.

Yumuşak huylu kooperatifçi Mage Krell vagonun kenarında durup gözlerini kırıştırtıyor ve kalabalık vagonu sallayıp hakaretler yağdırırken boş gözlerle kalabalığa bakıyor. Gözlükleri yok ve yüzünün yan tarafında büyük bir çürük var. Yıllar önce bana küçük bir tahta hayvan seti yapmıştı, o kadar küçüktü ki hepsini içinde tutabilirdim. Yaşlı karısı ona sarılıyor, saçlarının beyaz telleri işlenmemiş yün gibi uçuşuyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. Ot ve çay satarak geçinen sessiz dul Mage Cooke sinmiş, kolunu yüzünün önünde korumacı bir şekilde kaldırmış. Genç, Rolland yumruğunu sallıyor ve aptalca kalabalığa bağırıyor. Büyük bir taş kafasına isabet edince geriye düşüyor. Mage Cooke eğilir ve , elleri yüzüne doğru uçarken

arabaya daha fazla taş fırlatılıyor. Başını tekrar kaldırdığında, şakağından aşağı kan akmaktadır.

Genç sarışın bir Kelt kadını, köyün demircisi ve onun iri yarı oğlu Orik tarafından kürsünün ortasına sürüklenirken sesler yükseliyor. Kafası kırılmış ve boynunda KROW WHORE yazan bir tabela var. Kalbim boğazıma düğümleniyor.

Daisie, demircinin kendi kızı. Onu Gardnerianlarla birlikte arabaya bindirdiklerinde boşuna mücadele eder. Ardından topal, siyah giysili Gardnerili bir genç sürükleniyor - yıllardır Daisie'den hoşlanan sessiz Gramm, yüzü kan içinde, tabelasında İĞRENÇ KROW yazıyor. Değirmenci onu kürsüden aşağı, sesleri kana susamış kalabalığın içine fırlatırken onu gözden kaybediyorum.

Sesler denizi gürültülü bir bulanıklığa dönüşüyor, ancak öfke dolu sözlerinden bazıları net bir şekilde duyuluyor.

"Büyücüler bizi öldürmeden onları öldürün!"

"Kelts için Keltania!"

"Hamamböceklerini ezin!"

"Öldürün onu!"

"Bir tane daha var! Burada saklanıyor!"

İri bir el kolumu sıkıca kavrayıp beni açık alana doğru sürüklediğinde haykırıyorum; kalabalığın en yakını mide bulandırıcı, öldürücü bir dalga halinde bana doğru dönüyor.

Dehşet saplanıyor, beni vahşi bir çaresizlikle dolduruyor.

Kolumu kurtarmak için mücadele ederek saldırganın üzerine basıp pençeliyorum. Diğer başka bir adam tarafından sıkıca kavranıyor ve beni geriyor. Kurtulmak için nafil bir çabayla çılgınca tekmeliyor ve dönüyorum.

Sonra kulakları yırtan bir çığlık havayı yırtıyor ve tüm kalabalık soluk soluğa kalıp eğiliyor. Beni tutan ellerimden kurtuldum ve neredeyse yere düşüyordum.

Devasa siyah bir ejderha tepemde belirip gökyüzünde gürlerken irkiliyorum.

Yukarıdan bir dizi çığlık yankılanırken, bir başka toplu eğilme sesi duyulur. İki ejderha daha bulutları yarıyor, karanlık kanatları genişliyor. Ejderhalar korkunç bir iskelete sahip, kanatları keskin tüylerle kaplı. Havayı üzerimize doğru itiyorlar.

Saçlarımı kafa derime doğru savuran ağır bir akıntı. Çürümüş bir leşin ateşe verilmesi gibi iğrenç bir koku üzerime çöküyor.

Kalabalıktan bir tezahürat yükselir.

Başka bir el kolumu kavradığında bakışlarım gökyüzünden kopuyor, ama Jules'un durduğunu ve parmağını dudaklarına götürdüğünü gördüğümde paniğim azalıyor. Beni geriye doğru bir ara sokağa çekiyor ve tepemden daha fazla ejderha çılgılık atarken ona ayak uydurmak için tökezliyorum.

Hepsi aynı yöne uçuyor. Kuzeye doğru. Gardneria'ya doğru. Anavatanıma doğru.

Jules'un hızı çok yüksek, yayı omzuna asılı, biz koşarken bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Dar sokaktan aşağıya dalarken neredeyse kayıyor, sonra Lonca Pazarı'nın arkasından keskin bir sola dönüyoruz.

Beni hasarlı varillerin, yırtık jüt çuvalların ve yığılmış diğer ticari enkazın arkasına fırlatıyor. Dirseğim

Ben korunmak için eğilirken büyük bir sandığa acı verici bir şekilde temas ediyor. Sonra Jules eski bir tahıl çuvalını ikimizin üzerine fırlattığında ışık söndü ve bu çok da erken olmadı.

Ağır çizme topukları ara sokakta ve tam önümüzdeki toprak zeminde gümbürdüyor. "Buraya geri kaçtı!" diye bağılıyor bir adam.

"Roach Bank'a doğru gidiyor olmalılar," diye cevap veriyor bir başkası.

Nefesim aşırı derecede yüksek çıkıyor. İçin kolumla ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlarken ve korku beni milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ederken baygınlık hissetmeye başlıyorum.

Daha fazla bot gümbürdüyor ama sesler azalmaya başlıyor. "Bu tarafa gitti! Nehre doğru!"

Sokak sonunda sessizleşir ve Jules dışarı bakar. Zayıf alacakaranlık çuvalın altından içeri sızar.

Başım dönüyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. *Kardeşim. Büyükbabam.* Tüm evrenim bir tekilliğe daralıyor: ailem için boğucu bir korku.

Bir ateş büyüğü mırıldanıyorum ve yerden bir büyü topu çıkarıyorum.

Büyü, göğsümün içinde sıkıca kıvrılmak için uğultulu bir iplikte cızırdıyor. Titreşen bir acı büyüyor, dönen bir iğneler topu gibi batıyor. Asa olmadan bu güçle hiçbir şey yapamam ama artan paniğimi durduran sabitleyici bir sıcaklık yayıyor.

"Zirvenin tepesine çıkmamız gerek," diye nefes nefese Jules'a söylendim, başımı arkamızdaki küçük dağa doğru sallayarak. "Orada her şeyi görebiliyoruz. Ve bu benim evime giden en hızlı yol. yazlık." Ona anlamlı bir bakış attım. "Eğer oraya ulaşabilirsek, asayı ele geçirebilirim."

Jules'un gözleri açılıyor ama başıyla onaylıyor. Yapmamam gerektiği halde büyükbabamın asasıyla deneyler yaptığımı biliyor. Asa bir zamanlar babama aitti, ama o öldüğünde, Büyücü Konseyimiz onu neredeyse sihirsiz olan bana hediye etti.

büyükbabamın anısına. Bu asa kötü yapılmış, lamine ahşap düzensiz katmanlı ve standartların altında bir ağaçtan yapılmış, ama ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Çoğu Gardnerlinin, özellikle de bizim gibi fakir olanların asası yoktur. Bizimki gibi kaba bir asa bile aşırı derecede pahalıdır - yapımı zordur ve elde etmesi daha da zordur.

Ama onu nasıl kullanacağımı biliyorum.

İrkımdaki çoğu dışının aksine, içimde biraz sihir var.

Tüm kasları gerilmiş ve tetikte olan Jules sessizce çuvalı üzerimizden tamamen çekiyor. Çöplüğün arkasındaki çalılıklara, kasabanın kenarındaki Crykes Tepesi'ni oluşturmak için hızla yukarı doğru eğilen orman dilimine doğru kayıyoruz.

Bu *bizim* küçük dağımız, Jules'un ve benim - bir Kelt ve bir Gardnerlinin birlikte gidebileceği ve fark edilmeyeceği tek yerlerden biri. Birkaç yaz akşamından fazlasını tepede geçirdik, okuduk, güldük, tarih ve sihya hakkında konuştuk, Jules benimle Üniversite'nin hikayelerini paylaştı.

Hava kararıyor ve ağaçların arasından görünen gün batımı, ortaya çıkan korkunç kaosla alay edercesine güzel ve huzurlu.

Havaya sert bir serinlik sızıyor, sonbahar pençelerini yaza başlıyor.

Jules beni ağaçların arasından geçen korunaklı, kayalık patikaya doğru yarı çekerken elini tutuyorum, ağır siyah eteklerim beni yavaşlatıyor. Nereye gideceğimizi biliyoruz - tüm dayanak noktalarına aşinayız ve koyu renk giysilerim uzun gölgelere karışıyor.

Sivri zirveye ulaştığımızda, göğsüm kesik cam yutmuşum gibi acıyor ve midem ağırlı bir düğüm oluyor.

Daha fazla şeytani ejderha tepemizde süzülüyor, gökyüzünde yarıyor. Jules ve ben görülmemek için çevredeki kayalıkların arasına gizleniyoruz. Bir ejderha dağın tepesine o kadar yakın uçuyor ki, yaratığın alt kısmındaki siyah pulları seçebiliyorum.

Pençeli ayaklar alttan kıvrılmış, korkunç pençelerle uçanmıştı.

Sonra etrafımızdaki hava tekrar sessizleşiyor ve titreyerek ayağa kalkıyoruz. Önümüzdeki manzarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Şu anda havada bir sürü ejderha var, kuzeye doğru kanat çırparken üzerlerinde askerler var. Yassı, siyah bir mamut böceği sürüsü gibiler, birbirlerine bağıyorlar, kanatları vızıldıyor.

Parlak turuncu gün batımı şeytani formlarını siluet haline getiriyor.

Başımı çevirip onların hareketlerini takip ediyorum. Biraz daha yükseliyorum ve bakışlarımı Wey Nehri'ne, eve doğru çeviriyorum.

Kulübemiz tek ve parlak bir alevdir.

Nehrin yukarısındaki ve aşağısındaki tüm Gardnerya çiftlikleri ateşe verildi ve ılık ılık yanıyor. İçimdeki sabitleyici sihir topu acı verici bir sarsıntıyla söndü.

"*Benim evim!*" Ağlıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü ve sendeleyerek kayalık zemine düştüm.

"*Hayır,*" diye soluk soluğa bağıyor Jules, gözleri kulübeme sabitlenmiş, yüzü kederli. "*Ah, Kadim Olan,*" diye haykırıyorum, göğsümden büyük bir hıçkırık kopuyor.

avuçlarım arkamdaki kayaya yapıştı. "Oh, Jules, sence yaşıyorlar mı?"

Daha fazla ejderha geçerken yanıma düşüyor, elleri kollarımı kavramak için yukarı kalkıyor.

"Kadim Olan, bana yardım et," diye feryat ediyorum, göğsüm kabarıyor, öğüreceğimden eminim. Sakat bırakan bir umutsuzlukla Jules'a bakıyorum. "Onları öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"

Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tüm dünya elimden kayıp gidiyor gibi görünüyor ama ben parçalanırken o beni yakalıyor, kollarıyla beni sarıyor.

"Öldüler, değil mi?" Başımı kederle iki yana sallayarak göğsüne doğru inliyorum.

"Bilmiyorum," diyor bana sıkıca sarılarak.

"Annem öldü. Babam da. Büyükbabam ve Wren de!" Eli saçlarımı okşamak için kalkıyor. "Oh, Jules," diye hıçkırıyorum, "Büyükbabam

asayı almama izin vermeliydi! Daha erken gitmemize izin vermeliydi!"

"Biliyorum. Biliyorum, Tesla."

"Onları kurtarabilirdim!" Beni tutarken alçak sesle, acı dolu bir feryat kopardım.

Gözyaşlarımla boğulurken Jules'tan uzaklaşıyorum ve kuzeye bakmak için sendeliyorum.

Ejderha sürüsü, Caledonian Dağları üzerinden Gardneria'nın merkezine doğru acımasızca ilerleyen karanlık bir leke. Keltler geniş Crykes Sahası'nın tamamını askeri bir hazırlık alanına çevirmiş durumda. Sıra sıra karanlık çadırlar ve geometrik rune işaretli yapılar kurulmuş ve yüzlerce meşale yakılmış. Ejderhaların bazıları alana indiriliyor.

Dehşetle güneye dönüyorum ve siyah pantolon üzerine kırmızı askeri tunikler giyen üniformalı Kelt askerlerinden oluşan büyük bir kitle görüyorum. Sıkı bir düzen içinde Güney Yolu üzerinden Doveshire'a doğru ilerliyorlar. Urisk askerleri onları kuşatıyor - sivri kulaklı, mavi saçlı ve gök mavisi tenli güçlü geomancer'lar, askeri sınıflarının kobalt mavisi zırhları parlayan georünlerle işaretlenmiş. Urisklerin bazıları hidreenalara biniyor; kambur ve kıllı, dişleri ölmekte olan ışıktaki parıldayan, yaban domuzu şeklindeki korkunç yaratıklar. Bazıları ise tekerlekleri parlayan rünlerle güçlendirilmiş atsız arabalarına biniyor.

Batı Yolu, insan ve eşyalarla dolu, siyah *X işaretli* kırmızı bayraklarla süslenmiş arabalarıyla savaştan kaçarak sahile doğru ilerleyen Kelt aileleriyle tıkanmış durumda.

"Bir Icaral iblisi var!" Siyah kanatlı bir asker bir hydreena'ya binmiş, gözleri ateşten iğne uçları gibi parlarken nefes nefese kalıyorum. Parlayan gözleri ve sırtından tehditkâr bir şekilde çıkan tüylü siyah kanatları dışında mavi Urisk askerlerine çok benziyor, üstümüzdeki ejderhalardan tamamen farklı değil.

Kötü Olan.

Yere yığılıyorum, başım dönüyor, sırtımı geniş bir kayaya dayıyorum ve ağlayarak yana doğru sallanıyorum.

Jules çömeldi ve koluma girdi. "Benimle gel." Sesinde çelik var. "Senin için Kelt kıyafetleri bulacağım. Biz de

kaç."

Kolumu ona doğru uzattım, tenim yaklaşan karanlıkta belli belirsiz zümrüt gibi parlıyordu. "Faydası yok, Jules. *Bunu* nasıl saklayabiliriz?"

Çenesi sertleşir. "Seni Verpacia'ya kaçıracağım."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken başımı sallıyorum. "Bizi yakalayacaklar. Eminim sınırı kapatmışlardır."

"Üniversiteye gidiyorum," diye ısrar ediyor. "Tanıdığım insanlar var. Bize yardım edebilecek insanlar."

"Ama benim ailem," diye çaresizlik içinde hıçkırıklara boğuldum. "*Ben* senin ailen olacağım."

Bunu öylesine sert bir inançla söylüyor ki gözyaşlarım boğazıma düğümleniyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Seninle evleneceğim," diye ısrar ediyor. "Bir şekilde Verpacia'ya gideceğiz ve seninle evleneceğim. Orada bir kulübe alırız. Uzak bir yerde. Üniversitede bir iş bulacağım ve seni saklayacağım."

"Gardnerililer evlenmez," diye hatırlatıyorum ona, sesim ailem ve halkım için duyduğum kederle boğuluyor. "*Bağlanmak isteriz*. Sonra da bağı mühürleriz." İstirap içimde korkunç bir dalga gibi yükseliyor. "Bırak beni, Jules. Seni öldürteceğim. Bana yardım edemezsin."

"*Yapabilirim*."

Derin, titreyen bir nefes alıyorum. *Nazik, aptal Jules*. Yüzüne dokunuyorum. Çıkık elmacık kemiğine. Son derece zeki gözlerine.

"Benimle evlenemezsin Jules," diyorum ona, ağzım titreyerek. "Ben bir Kelt değilim."

Yüz ifadesi . "Umurumda değil! Ben ne zaman umursadın mı?"

"Ben her zaman Gardneryan olacağım."

"O zaman Gardneryan ol," diye inatla karşılık verir. "Verpacia'da bir hayat kuracağız. Ve ortalık , mümkünse wandfast yapabiliriz. Umurumda değil. Kendimi sana bağlarım."

Bir süredir Jules'un benden hoşlandığını biliyordum. Bu onda zaman içinde gelişti. Bunu bana baktığında bakışlarını aydınlatan sıcaklıkta gördüm. Aramızdaki yeni gerginlikte. Ama o hep kendini tuttu, kibar ve duygularımdan emin değildi. Onun bu kadar cesurca konuştuğunu duymak beni sersemletiyor.

"Dağlara doğru gideceğiz," diyor. "Ben at ve erzak getirene kadar sen burada kalabilirsin."

"Ya hâlâ hayattalarsa?" Sesim küçük ve zayıf, anlamsız bir umuda tutunuyor. Sakat, halsiz büyükbabam ve sekiz yaşındaki hasta kardeşim. Tüm bunlardan kurtulmuş olma ihtimalleri nedir?

Bana sert bir bakış attı. İkimiz de muhtemel gerçeği biliyoruz.

"Senden ne yapmanı istiyorlar?" Jules çenesi gergin bir şekilde soruyor.

Acı bir kahkaha gözyaşlarımı kesiyor. "Büyükbabam mı? Seni o uçurumdan aşağı itmemi isterdi." Nazik, katı dindar büyükbabamı ve onun karşı duyduğu ezici nefreti düşününce yeniden ağlamaya başlıyorum. Büyükbabam, Kelt Jules'un torununa asa olmaya çalışması gibi tuhaf bir ihtimal karşısında dehşete düşerdi, tıpkı dinimizin kadınların Büyücü Konseyi'nin onayını almadan asa kullanmasını yasaklayan kurallarına aptalca ve körü körüne kulak asmasıyla aynı sebeplerden dolayı.

"Wren ne isterdi o zaman?" Jules bu kez daha yumuşak bir sesle sorar.

Kardeşimin geniş, hazır gülümsemesini düşünüyorum. Gözlerimdeki yaşları kabaca siliyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Seninle gelmemi isterdi."

"mısın?" Jules soruyor, eli yüzümü okşamaya geliyor. "Benimle gelecek misin?"

Başımı sallıyorum ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekmesine izin veriyorum.

Sol tarafımda bir dal kırıldı.

"Ne kadar dokunaklı değil mi?"

Jules'un tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve ben de tanıdık sesle irkiliyorum.

Brandon birkaç adım ötede duruyor ve üç Kelt askeri etrafımızı sarıp kılıçlarını kınından çıkarırken zaferle gülümsüyor.

Bölüm 3: Mahkum

"Kardeşim nerede? Ve büyükbabam?" Crykes Tarlası'na doğru ormanlık patikada tökezleyerek ilerlerken sesim kabalaşıyor ve korkuyla kısılıyor. Sürü halinde ilerlerken yerden gizlice büyü parçaları topluyorum, gücü içimde depoluyorum, ancak kullanmadan bu kadar çok şey toplamak acı veriyor.

Tek ihtiyacım olan bir asa.

Brandon gülüyor. "Gevezeliği bırak, cadı." Beni sert bir şekilde itiyor ve neredeyse yere savrulmama neden oluyor. Dengemi yeniden kazanırken öfkemi bastırıyorum.

Gözlerimi kısıarak bir büyü ipliği daha çekiyorum ve onu içimdeki diğerlerinin etrafına sarıyorum. Gardner büyüğü yakınlık çizgileri-ateş, su, hava, toprak ve ışık. Bende çoğunlukla ateş var. Hem çok.

Jules acımasızca sürükleniyor. Askerlerden biri, uzun boylu, sakallı bir adam, bir arkadaşımın kafasına sert bir şaplak atıyor, Jules neredeyse yana düşecekken gülüyor. Gece , yıldızlar gökyüzünde iğne ucu kadar parlıyor, gölgeler etrafımızdaki ormanı sarıyor.

Bir başka ejderha tepemden uçarken irkiliyorum, gizli büyüm kaburgalarımın bıçak gibi bir darbe indiriyor.

Çok fazla ejderha var. Mide bulandırıcı bir dehşet beni altına çekmeye çalışıyor ama ben büyüünün kaynayan gücünü ona doğru iterek korkuyu uzak tutuyorum.

Crykes Field'yaklaştık ve ilerideki askerlerin şamatalı kahkahalarını duyabiliyorum. Sayısız askerin çığlıkları sinirlerimi yıpratıyor. ejderhaların sesleri yukarıda ve uzakta yankılanıyor. Yakınlarda kesik kesik emirler haykırılıyor ve Urisk'in keskin dilini konuşan kaba, alçak sesleri seçebiliyorum.

Urisk geomancerları güneyden gelen güçlü büyücülerdir. değerli taşların ve kristallerin gizli büyüünü kullanabilen topraklar. Ve orduları yakın zamanda Kelt güçleriyle bir ittifak kurdu.

Halkıma karşı.

Orman açılıyor ve Jules bir açıklığa doğru itiliyor. Tereddüt ediyorum, kalbim güm güm atıyor, adımlarım durma noktasına geliyor.

Önümde devasa bir ahır belirdi. Ormanın karanlığında, Mage Gullin'in geniş çiftliğine yaklaştığımızı fark etmemiştim. Düşman askerleri kamplarının bir kısmını *buraya* yerleştirmeye karar vermişlerdi.

Kelt ve Urisk askerleri küçük gruplar halinde ayakta durup konuşuyor, ahır hemen onların ötesinde. Demir ayaklar üzerindeki meşaleler toprağa saplanmış. Çiftlik binaları arasındaki geniş, dairesel açıklığı çevreliyorlar, alevler her şeyi uğursuz, turuncu bir ışıltıya boğuyor.

Bu düz arazi, çiftliğin arka sınırının tamamını kaplayan sarp kayalığa kadar uzanmakta ve aşağıdaki Crykes Tarlası'nın tüm genişliğini net bir şekilde görmeyi sağlamaktadır. Tarlaya dağılmış sayısız kamp ateşi, sıra sıra dizilmiş Kelt askeri çadırları ve Urisk askerlerinin georune işaretli barınakları arasında yanıp sönüyor.

Benim ve komşularımın kulübeleri uzakta, nehrin hemen ötesinde hâlâ yanıyor ve yanık odun kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Kuzeyde, gece gökyüzünde süzülen ejderhaların karanlık şekillerini seçebiliyorum, hala Gardneria'ya doğru yol alıyorlar.

Brandon arkamdan beni iterek, "Kımılma," diye emrediyor.

Birkaç Kelt askeri bana dönüp bakıyor, kırmızı üniformaları meşale ışığında kan rengini alıyor, yüzleri beni görünce karanlık bir ilgiyle doluyor.

Ateş büyümün dalgalarını beni yok etmekle tehdit eden korkuya karşı itiyorum, sıcaklık dalgası cesaretimi artırıyor. Dağınık Urisk askerlerini incelerken -büyülü yetenekleri onları Keltlerden çok daha korkutucu kılıyor- kendimi daha da yukarı çekerken buluyorum Sinirlerimi yatıştırmak için sihir. Onlar ölümcül bir şekilde Görünüşleri, kakma değerli taşlarla parıldayan tırpanları ve sırtlarına bağladıkları kayışlarıyla. Bir jeosoldier hırıltılı bir hydreena'nın üzerinde ilerliyor, canavarın çirkin, dişlek kafası sıkı dizginlerine karşı bir o yana bir bu dönüyor.

Mavi renkli Urisk askerlerinin çoğunda askeri bir aynılık var, ancak bir asker cesurca öne çıkıyor. Buradaki en ağır rün işaretli asker o ve dans eden meşale ışığı zırhını süsleyen değerli taşlardan canlı bir şekilde yansıyor. Safirler bileklerini çevreliyor, avuçlarına dolanıyor ve çok renkli değerli taşlardan oluşan bir dizi göğsünün üzerine çapraz olarak atılıyor. Parlayan bir güç aurası yumuşak mavi bir sis gibi etrafını sarar ve taşıdığı mücevherlerin çokluğu onun Urisk geomancer'larının en güçlü sınıflarından biri olan bir *strafeling* olduğunu gösterir.

Strafeling, düzgünce kesilmiş sarı sakallı bir Kelt komutanının yanında duruyor; Kelt'in koyu kırmızı üniforması, kollarının etrafında ve pelerinin kenarlarında çok sayıda siyah şeritle süslenmiş. Kelt komutanının yanında, Kelt askerlerinin en güçlülerinden ve en korkulanlarından biri olan devasa, sarışın bir balta-paladin yükseliyor. savaştının geniş sırtına bağlanmış.

İleriye doğru itildiğimizde üç adam da dönüp Jules ve bana bakıyor, Kelt komutanının gözleri sert ve sabit, *strafeling* ise meraklı görünüyor. Balta-paladin geniş kollarını kaslı göğsünün çaprazlıyor ve bana açık bir bakışla bakıyor.

Dehşetimi yutarak büyüme sarılıyorum ve kendimi baltalı palaadinin bakışlarını tutmaya zorluyorum. Sonra gözlerim silah kemerinin yan tarafına sıkıştırılmış ince ve beyaz bir şeye takılıyor. Büyü yumağı göğsümde bembeyaz bir ateşle çalkalanıyor.

Birasa!

Ama neden bir Kelt askeri Gardner asası taşısın ki? Keltler büyüye sahip değildir.

"Bu kim?" diye bağıyor Kelt komutanı Brandon'a, Jules'u işaret ederek.

Jules'un yumrukları iki yanında sıkılı, çürük ve yarık elmacık kemiğinden kan damlıyor. Gözleri meydan okurcasına daralıyor ve odaklanmaya çalışıyordu, gözlüğü Brandon'ın çizmesinin topuğu altında çoktan parçalanmıştı.

"Jules Kristian," diye anons ediyor Brandon, kabadayılıkla bir adım öne çıkarak. Jules'a doğru tükürüyor ve ona tiksintiyle dolu bir bakış fırlatıyor. "Bir ırk haini."

"Roach kızını saklamaya çalışıyordu," diye açıklıyor asker eskortlarımızdan biri, dudağı kötülükle kıvrılmış bir halde.

Baltalı palaadin kısık bir kahkaha atıyor ve gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor. "Onu saklamaktan daha fazlası, eminim." Jules'a imalı bir şekilde gülümsüyor, sonra bana dönüyor. "Bir asa ister misin, Roach kızı?" Dişlerini gösteriyor, kasıklarına doğru uzanıyor ve aletini kaldırıyor. "Senin için o sıska çocuktan daha iyi bir asam var."

Strafeling baltalı paladine küçümseyen bir bakış fırlatıyor ama Brandon ve Kelt askerleri gülüyor, aşağılanma fikrimin tadını çıkarıyorlar. Korkumu yenip dikkatimi içime veriyorum ve yerden iki uzun, kıpkırmızı büyü ipi daha çekiyorum. Güç kaburgalarımı yakıcı bir sıcaklıkla itiyor ve asaya doğru geriliyor.

"Onu bırak," diye hırlıyor Jules, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Jules," diye uyarıyorum, ama gözleri balta-paladine kilitlenmiş. "Yoksa *ne* olur?" Brandon alay ediyor, Jules'u öyle sert itiyor ki tökezliyor.

Geri. "Kafamızı mı kıracaksın? *Yemin* eder misin?"

Jules Brandon'ın üzerine atılarak onu hazırlıksız yakalar ve geniş yüzüne Brandon'ı yere seren sert bir darbe indirir.

Brandon'ın şaşkınlığı öfkeye dönüşür, yüz ifadesi ölümcüldür. Etrafını saran Kelt askerleri ona tezahürat yaparken Brandon ayağa kalkıyor ve Jules'un üzerine atılıyor. Arkadaşımla güreşerek yere yatırıyor, üstün cüssesiyle onu sıkıştırıyor ve yüzüne sert bir yumruk indiriyor.

"*Seni piç!*" Bağırarak onlara doğru koşmaya başladım ama dirseklerimden yakalandım ve iki Kelt askeri tarafından geriye doğru çekildim. Öfkeyle kollarımı kurtarmak için mücadele ettim.

Keşke o asayı bir elime geçirebilseydim! Nefes nefese, daha fazla güç toplamaya odaklanmaya çalışıyorum, Kelts kalabalığı Jules'un etrafını sarmış, Brandon'ı kışkırtıyor ve onu görmemi engelliyor.

Balta-paladin hınzırca gülümsüyor, büyük çenesi öne doğru itilmiş. Elinin sert bir hareketiyle beni tutan muhafızlara işaret ediyor.

Beni ahırın sağ tarafındaki çitle çevrili hayvan ağılına sürüklerken ayaklarım nemli toprakta kayıyor. Askerler kapıyı açıyor, ve ileriye doğru itiliyorum, avuçlarım soğuk, çamurlu zemine çarpıyor. Burası zifiri karanlık, bölgede meşale . Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim loşluğa alışmakta zorlanıyor.

"Tessie!" Ben ayağa kalkarken gölgemsi bir şekil kolumu tutuyor.

Bu Rosebeth, üç ev ötedeki tatlı Gardner'lı arkadaşım. Ona sarıldım, tanıdık bir yüz gördüğüm için minnettarım.

"Yaşıyorsun!" diye hiçkırarak bana sarıldı. "Kadim Olan'a şükürler olsun, yaşıyorsun!"

"Onu *kucaklıyor* musun?" Ağılın karanlığından iğrenmiş bir ses geliyor. "Bir *Kelt* ile kaçtı!"

Genç Gardneryalı kadının nefret dolu gözlerini seçebiliyorum, güzel bir yüzün içinde iri ve ışıltılı. Benimki gibi onun da teni karanlıkta soluk bir zümrüt gibi parlıyor. Bana doğru yere tükürüyor, ardından Kötü Olanların gücünü uzaklaştırmak için bir işaret yapıyor. "*Staen'en*," diye tıslıyor nefesinin altından. *Irk haini*.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Kümeste beş Gardnerili daha var, hepsi de nefret dolu kızın yanında uzak bir köşede toplanmış, hepsi de zarif Yukarı Nehir Gardnerilileri. Ay ışığında koyu renk ipekli giysilerini seçebiliyorum, Rosebeth ve benim giydiğimiz siyah yünlü ev kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyor, tıpkı yoksul Aşağı Nehir Gardnerianlarının çoğu gibi.

Kümesin bir başka köşesinde, küçük bir figür sıkı bir topun içinde kıvrılmış, hiçkır hiçkır ağlıyor ve açık renkli Kelt kıyafetleri giymiş. Biz Gardnerililerin aksine, teninde belli belirsiz bir zümrüt ışıltısı yok ve tıraş edilmiş. Bu uysal Kelt Daisie, demircinin kızı.

Birden kalemde sadece kadınların olduğunu fark ettim. Genç kadınlar. Başımı çeviriyorum ve üç Kelt askerinin çitin üzerinden sarkmış bizi izleyen gölgelerini görüyorum. Gözleri ay ışığında parlıyor.

Panik yapmamaya çalışarak Rosebeth'e bakıyorum. "Wren'i gördün mü?" kolunu tutarak fısıldıyorum. "Büyükbabamı mı?"

Ağlayarak başını sallıyor, yüzü bir sefalet maskesine dönüşmüş. Ahıra doğru eliyle işaret ediyor. "Vagonlar gelmeye devam ediyor. Bir sürü

Gardnerianlar. Herkesi oraya girmeye zorluyorlar. Biz hariç herkesi." Rosebeth genç Keltlere korkuyla yan gözle bakıyor. "Ne yapacağız?" diye soruyor bana yalvarırcasına, sesi titreyerek. Dudağını o kadar sert çiğniyor ki kanıyor.

Adamlara doğru bakıyorum. Kelt askerleri bize bakıp gülerken bir yandan da ellerinde şişeleri ileri geri dolaştırıyorlardı.

Jules'un etrafındaki kalabalığın dağıldığını görebiliyorum. O

Ahırın kenarına atılmış, yan yatıyor. Yüzü tanınmayacak kadar şişmiş, bir kolu kırılmış gibi diğerini kucaklıyor.

İçimde öfke kabarıyor ve dönüp baltalı palaadine odaklanıyorum. "Şimdi de Roach mu oldun?" *Strafeling* boş boş asayı işaret ediyor Balta-paladin'in kemerinde asılı olan.

Balta-paladin yere tükürür. "Güneydeki bazı Roach pislikleri bunu ele geçirdi ve muhafızlarımızın birkaç üyesini öldürdü. Onu Tenhold cephaneliğine götüreceğim."

"Neden lanetli şeyi yok etmiyorsun?" diye soruyor *Strafeling*, asaya şüpheyile bakarak.

"Denedik," diyor şövalye. "Kırılması şaşırtıcı derecede zor. Ve tuhaf bir şekilde güçlü."

Dikkatim parlıyor. Bunun gibi büyük güce sahip asalarla ilgili hikayeler duymuştum.

"Ne yapacağız?" Rosebeth yine o titrek sesiyle soruyor, koluma yapışıyor ve odağımı bozuyor.

"Sessiz ol," diye emrediyorum, düşündüğümünden daha sert bir şekilde, ama konsantre olmam gerekiyor.

Ben sadece üçüncü seviye bir büyücüyüm. Çok büyük bir güç değil elbette ama eşsiz bir yeteneğim var. Elementlerden sihirli iplikler çekip onları birbirine bağlayarak gücümü artırabiliyorum. Bunu sadece birkaç kez yaptım, ilaç yaparken büyükbabamın asasıyla denemeler yaptım ve bu yeteneği bir kez kendimi savunmak için kullandım. Her , büyü bağlama bana ateş verdi ve sanki ağır hastaymışım gibi beni temizledi. Yaptığım şey çok tehlikeli.

Büyü bu şekilde bir araya getirildiğinde ölümcül olabilir, bir Büyücünün yaşam gücünü onu boğabilir. Büyüleri en son bağladığımda, Wren'in kronik hastalığını tedavi etmek için karmaşık bir ilaç deniyordum. Büyükbabam beni mutfakta şişelerin ve dağınık iksirlerin arasında baygın halde buldu ve bir daha asla asasını kullanmamı yasakladı. Günlerce ateşler içinde yatalak kaldım ama şeyden çok asayı kaybettiğim için yıkılmışım.

Daha önce hiç şu anda sahip olduğum kadar çok gücü bir araya getirmeye çalışmamıştım ve ateşle oynadığımın farkındayım.

Ölümcül, öfkeli, elemental ateş.

Göğsüm yakıcı bir acıyla dolu, ama kararlılığım bununla güçleniyor. Durumumuzu soğukkanlılıkla değerlendiriyorum.

Etrafımız tamamen bir asker denizi tarafından sarılmış durumda ama tek tehdit adamlar değil. Birkaç Urisk jeosoldieri yakınlardaki bir ejderhayı zapt etmeye çalışıyor, canavarın tüm vücudu öfkeyle dalgalanıyor. Ejderha bana bakmak için başını çeviriyor ve uzun dişlerini göstererek ürkütücü beyaz gözleriyle beni kıştırıyor.

Dehşet pençesine alıyor ama Rosebeth çığlık atıp arkama saklanırken, ince vücudu titrerken kendimi ayakta durmaya zorluyorum.

Uzun boylu, kanatlı bir figür açıklığa adım atıyor ve cesaretimin kaybolduğunu hissediyorum.

Icaral iblisi parlayan turuncu gözlerini etrafa dikerken korkuyla bir adım geri çekiliyorum. Siyah kanatları tehditkâr bir şekilde kıvrılıyor ve ifadesindeki dehşet verici kötülük meşale ışığıyla daha da artıyor. Parlak bir alev topunu avucunun üzerinde dengeleyerek Kelt komutanı, *strafeling* ve balta-paladin'e doğru süzülüyor.

Icaral iblisiyle temkinli bir şekilde göz göze gelen Kelt komutanı bir parşömen açar ve okumak için aşağı bakar.

"Ne diyorsun Lucian?" diye soruyor *strafeling*, kelimeleri zarif bir şekilde aksanlı ve kırılmış.

"Bekleyeceğiz. Ve yarın sabah Gardneria'ya yürüyeceğiz." Lucian iç çekerek parşömeni yuvarladı ve genç bir Kelt askerine geri verdi.

Yeni bir vagon yanaşıyor, içi Gardnerlilerle dolu, hepsi de Yukarı Nehir'in hali vakti yerinde insanları. Kabaca dışarı çıkarıldılar, şaşkınlıkla göz kırpmıyorlardı, çocuklar ağlıyordu.

Bir kahkaha kalabalığı tarafından karşılanırlar.

"Güçlü Gardnerya Büyücülerini selamlayın!"

"Büyük Büyücünüz nerede şimdi?"

Bir Kelt teğmeni onlara doğru eğilir. "Gardnerya Büyücüleri! Erthia'nın Hükümdarları!" Diğer iki Kelt askeri gülüyor ve arabadan inen Gardnerianları kabaca çekiştiriyor, yaşlı bir adamı o kadar sert çekiyor ki yere yuvarlanıyor ve ayağa kalkmakta zorlanıyor.

Genç, ince yapılı bir Urisk jeosoldieri öne doğru adım atar ve yumruğunu havaya kaldırarak hem *strafeling*'i hem de Kelt komutanını selamlar.

göğüs. "bu kadar olmalı Komutan Talin," diyor, aksanı *strafeling*'inki kadar belirgin.

mi? Wren ve Büyükbaba da ahırda kilitli olabilir mi?

Lucian Talin ahıra doğru rahat bir hareket yapar. "Onları da diğerlerinin götürün. Onlarla sonra ilgileniriz." Sanki bu tatsız ama gerekli bir görevmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

Yumruklarımla birlikte kalbim de sıkışıyor. Keskin bir şekilde nefes alıyorum, gücü sıkıca içime çekiyorum.

Genç Urisk jeosoldierinin kaşları geriliyor ve tutsak Gardnerianlara kısa bir bakış atıyor. "Çocuklar da mı Komutan Talin?" Rahatsızlığını hissedebiliyorum, yutkunduğunu ve şaşkın bir isteksizlikle gözlerini kırptığını görebiliyorum.

Kelt komutan ona sert bir bakış fırlattı. "Başka yolu yok Cor'vyyn. Bunu sen de biliyorsun. Eğer başka bir Büyük Büyücü yetiştirirlerse, hepimizi öldürürler."

Genç adam, ağlayarak ve yalvararak ahıra doğru sürülen dehşete düşmüş çocuklara ve yaşlı adama bakar. Sanki merhamet etmesi için sessizce yalvarıyormuş gibi *uçaksavara* bakar. *Telli tüfek* Gardnerlilere kısa bir bakış attıktan sonra genç Urisk askerine sert ve uyarıcı bir bakış fırlatarak ona Uriskçe bir şeyler mırıldanıyor.

"Bize duygusal davranma Cor'vyyn," diyor Lucian genç jeosoldiere, ses tonu affedici değil. "Belli ki burada nasıl bir tehdit altında olduğumuzu tam olarak anlamamışsın. Bu Roaches'lardan herhangi biri, büyük ya da küçük, onların bir sonraki Büyük Büyücüsü olabilir. Kâhinin kehanetlerini hem sizin hem de bizim halkımızın kahinlerinden duyduunuz - o Büyük Büyücü burada, onların halkı arasında bir yerlerde saklı."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var, asker?" diye homurdanıyor balta-paladin, gözleri kötücül bir şekilde parlıyor, asası belinde ay gibi parlıyor.

Urisk askerinin safir gözleri bir çatışma fırtınası gibi Gardner ailelerine doğru bakar. *Strafeling* ona Uriskal'den bir tokat atar ve genç jeosoldier eğilerek uzaklaşır, arkasından son bir kez endişeli bir bakış atar.

Icaral iblisi yeni Gardnerian grubuna bakıyor ve hâlâ avucunda bir ateş topu tutuyor. Tıslıyor ve alevleri

Büyücüler çığlık atıyor, giysilerindeki ateşi söndürmeye çalışıyor, çocuklar dehşet içinde feryat ediyor.

Kelt komutan *vurulma* olayına kaşlarını çatır. "İcaral iblisinize *gitmesini* söyleyin."

"Ne yapacaklar?" Rosebeth histerik bir şekilde hıçkırarak kolumu çekiştiriyor. "Ahır ateşe mi verecekler? Ailem orada! Tessie! Neden bana cevap vermiyorsun?" Yalvaran dualar mırıldanmaya başladı, Kadim Olan'ın korumasının yıldız işaretini havada tekrar tekrar izledi.

Keltler ahırın kapısını açıyor. Gölgelerin içinde halkımın karanlık şekilleri birbirine sıkıca kenetlenmiş. Tam önde sıska bir çocuk duruyor ve meşale ışığı yüzünü aydınlatığında içimden bir tanıma geçiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Wren!*" .

Beni gördü ve doğaüstü bir çığlık attı. "*Tessie!*"

Kendimi çite doğru fırlatıyorum ve uzun eteklerimle üzerinden tırmanmaya çalışıyorum, bir çivi bileğimi yırtıyor.

Wren ahırdan fırladı ve bana doğru hamle yaptı. Kelt askerlerinden biri tarafından çabucak yakalandı ve kolundan tutularak geri çekildi.

"*Wren!*" Sonunda kendimi çitin tepesine kaldırarak çığlık atıyorum. Saçlarımdan geriye doğru çekildiğimde, güçlü bir kol kolumu sıkıp beni çamura doğru iterken, saldırganın boğazından gürleyen bir kahkaha yükselirken, kafa derimin her yerinde yakıcı bir acı patlak veriyor.

Baltalı palaadinin üzerimde belirmediğini görmek için kısa bir süreliğine dönüyorum ama umurumda değil. Ayağa fırlayıp kendimi bir kez daha çitlere doğru fırlatırken büyüm kanla kaynıyor ve Wren umutsuzca bana doğru uzanırken ona doğru geriliyorum. Devasa Kelt üst kollarımı tutarken arkamdan gülüyor ve ben de ona karşı tekme atıp mücadele ediyorum.

"Tessie!" Wren onu tutan askeri pençeleyerek ağlıyor. "Bırakın beni! *Tessie!*"

Asker elini geri çeker ve Wren'in suratına sert bir tokat atar.

Wren'in ağzı açılıp yüzü buruşurken ve çığlığı uzarken dünyam daralıyor, önümdeki sahne yavaşlıyor. "*Tessieeee!*"

Askerler Wren'i ahıra sürükleyip içeri atarken beyaz bir kuşun görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Kapı açılmadan hemen önce

kapalı ve kilitli, büyükbabamın yüzünü görüyorum, ifadesi bir acı maskesi.

İçimde büyük bir öfke dalgası kabarıyor, korkunç ihtimalleri, balta-paladinleri, ejderhaları ve hydreenaları, Icaral iblislerini yakıp yok ediyor.

Kendimi çeviriyorum, kolumu balta-paladin'in pençesinden kurtarıyorum ve yumruğumu asanın etrafına kapatıyorum.

Bölüm 4: Beyaz Asa

kavradığım anda ucundan alevler .

Şiddetli bir büyü dalgası ciğerlerimdeki havayı dışarı atarken, asadan çıkan ateş Kelt ve Urisk askerlerini vuruyor ve birkaç ağacı çatırdayan bir patlamayla tutuşturuyor. Şiddetli bir haykırıyla baltalı şovalyeye dönüyorum ve ateş ona doğru fırlıyor. Acıyla çığlık atıyor ve geriye düşüyor.

Ateşi geniş, tekrar eden yaylar halinde gönderirken içimde öfke dolaşiyor, bir ok vızıldayarak geçip beni zar zor ıskalarken askerleri ahırdan uzaklaştırıyorum. Büyü düğümlerime sıkıca tutunuyorum, Etraftaki askerler silahlarını doğrulturken onu hazırlıyor. Uriskler avuçlarına taş çeker ve Icaral iblisi hırlayarak elinin üzerinde büyüyen bir alev topu toplar. Kelt komutanı bir emir verir ve yaylarını çeken bir sıra okçu oluşur.

İnsan sesleri yükseliyor ve oklar birleşik *bir vınlamayla* serbest bırakılıyor. Icaral'ın ateş topu doğrudan bana fırlatılıyor, mızraklar kafama fırlatılıyor ve yakınlık taşlarından yakıcı bir alev kaleydoskopu patlıyor.

Bir elimi diğerinin üzerine koyup asayı kavıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve bağlı gücümü büyük bir kalkan kubbesine gönderiyorum. Silahlar, alevler ve taş büyüğü ürpertici bir güçle ona çarpıyor ve geri savruluyor.

Bu asa tarafından büyütülen gücümün muazzamlığı karşısında şok oldum. Yakınlık gücüm yarı saydam, altın bir nehir halinde akıyor, benim üzerimden, hayvan ağılının ve ahırın üzerinden yükseliyor.

Askerlerin amansız saldırısının etkisiyle omuzlarıma ve kollarıma büyük acı bıçakları saplanıyor, sayısız silahın darbeleri kalkanımda yankılanıyor ve neredeyse asayı titreşen yumruklarımdan dışarı fırlatıyor.

Jules kendini oturur pozisyona getirdi ve ahırın duvarına yaslanmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, şişmemiş olan gözü iyice açılmış.

"Kapıyı açın!" Rosebeth'e ve kalemdaki genç kadınlara bağıryorum, Urisk ve Icaral iblisi kalkana geomaji ve ateş fırlatırken herkes altın ışık ve renk parıltılarıyla aydınlanıyor.

Genç kadınlar ahırın kilitli kapısına doğru koşarlar.

Strafeling avuçlarına doladığı taşları sıkıyor ve kalkanıma karşı patlayan safir ateşinden şok dalgası üstüne şok dalgası gönderiyor.

Kollarım ve omuzlarım acıyla çığlık atıyor, vücudum her darbede sarsılıyor. Ama kalkanı sağlam tutarak .

" çekilin!" diye Kelt komutan. Saldırı aniden durur.

Nefes nefeseyim, enerji kubbesini bir arada tutmak için mücadele ederken terden sırılsıklam oldum.

Kelt komutan sağıma doğru ilerliyor ve birkaç astıyla alçak sesle konuşuyor, gözleri dikkatli bir hesaplamayla bana dikilmiş durumda.

Bekliyorlar. Gücümün tükenmesini bekliyorlar.

"Acele edin!" Omzumun üzerinden genç kadınlara sesleniyorum, içimde panikle karışık bir çaresizlik var.

Ama ahırın kapısı reddediyor.

Nefret dolu Upper River kızı öfkeli bir hırıltı çıkarır ve hayal kırıklığı içinde kapıyı tekmeler. "Arkayı kontrol edin," diye bağıryor diğer genç kadınlara. "Çürümüş tahta arayın." Bir geçidi açmak için içerideki Gardnerianlardan yardım istiyor ve onlar da ahırın duvarları yüzünden sesleri boğuklaşarak ona bağıryorlar. Ahıra vurulan çekiç ve tokmak seslerinden oluşan bir kakofoni başlar.

Havada yoğun dumanlar yükseliyor, ateşim hala çevredeki ormanda çıtırdıyor. Askerler karanlık bir niyetle ve daha da karanlık gülümsemelerle beni izliyor.

Kalbim acı verici bir yavaşlıkla gümbürdüyor, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor, güç içimde sabit bir akış halinde yerden yukarı doğru akıyor. İyice konsantre oluyorum ve kalkanı daha da sıkı örerek gücü yukarı doğru gönderiyorum, parmaklarımda uçları uyuşuyor, kollarım titriyor.

Nazik bir el kolumun üzerinden aşağıya doğru akıyor ve beni sabitlemek için bileğimi kavlıyor. Jules kendini sırtıma doğru itiyor, beni destekliyor

Yukarı.

"Ne planlıyorsun?" Sesi sakın, kelimeler ağzının şişmesiyle .

Onun varlığı, karnımda yavaşça ilerleyen korkuyu yatıştırmaya yardımcı oluyor. "Kalkanı kaldırabilirim," diyorum ona, boğazım .

"Herkesi dışarı çıkarırız ve gideriz."

"Bunu ne kadar sürdürebilirsin?" Sesi kasıtlı olarak ölçülü.

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, dehşete kapılıyorum.

Bileğimi cesaret verici bir şekilde sıkıyor, yanağıma bastırıyor. "Seni seviyorum, Tessla." Bunu ateşli bir kesinlikle söylüyor.

Öleceğiz, farkındayım.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, bunu aynı şekilde kastetmediğimizi bilerek, ama şimdi bunun ne önemi var? Yakında hepimiz ölebiliriz ve Jules benim için neredeyse Wren kadar değerli.

Sertçe nefes vererek bir büyü mırıldanıyorum ve kalkanı güçlendirmek için sıcak bir büyü dalgasını dışarı itiyorum, dişlerim ve boynumdaki kaslar sıkıca kenetleniyor.

"Onlarla savaş," diyor bana, nefesi yüzümde ılık. "Onlarla sonuna kadar savaş."

Rosebeth koşarak yanıma geldi. "Kapıyı açamıyoruz," diye nefes nefese bir acelecilikle aktarıyor. "Ama ahırın arkasından bir tahta çekmeyi başarmışlar. Hepsi arkada, kapıyı ."

"Acele et," diyorum ona acımasızca, ayaklarım karıncalanıyor, ayak parmaklarım uyuşuyor, parmak uçlarımdaki uyuşukluk yayılmaya başlıyor.

"Yoruldu mu, küçük cadı?" diye sesleniyor Icaral iblisi bana alaycı bir tavırla, parlayan gözleri sıcak, ağzında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor. Kalkanımın etrafında dolanırken sesi bir yılanın tıslamasına benziyor. Siyah kanatlarını açıyor ve başka bir alev topu çağırmaya başlıyor, ateş küresi çalkalanıyor ve avucunun üzerinde büyüyor.

Dev baltalı palaadin önümde dev bir yaban kedisi gibi volta atıyor, yüzünde kızıl yanıklar, üniformasında kömürleşmiş siyah çizgiler var. "Eninde sonunda yorulacaksın Roach," diye hırlıyor, "ve sonra kalkanını kırıp seni parça parça ayıracağız."

"Onları dinleme," diye ısrar ediyor Jules, bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırarak. "Beni dinle. Kalkanı tutabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Arkamda bir yerde, ağabeyim ve büyükbabam ahırdan kaçmak için bekliyorlar.

Wren. Wren'i almalarına izin veremem.

"Gücün bir noktada tükenecek, cadı," diye bağıyor Icaral karanlık bir şekilde, ateş topu büyümüş, kanatları genişlemiş. Geriye dönüyor ve ateş topunu doğrudan bana fırlatıyor, kalkanın yan tarafını bir kıvılcım yağmuruyla deliyor. Kalkan yol veriyor, içeri itiyor ve geri çekiliyor. Yırtılıyor.

Birdelik!

Delik, çalkantılı bir nehre kapılmış bir yaprak gibi kalkan kubbenin etrafında çırpınıyor, küçük ama orada.

Alt bacaklarımı hissedemiyorum.

Askerler sesleniyor ve kubbenin yüzeyindeki değişken girdabın etrafında dönerken kalkandaki deliği işaret ediyor. Muzaffer bir tezahürat gönderiyorlar.

Baltalı palaadin bana doğru adım atıyor, kasları dalgalanıyor, yanmış yüzü kavurucu kalkana değmeden yaklaşılabildiği kadar yaklaşıyor, dişleri kamaşmış. "Halkını teker teker dışarı çıkaracağım ve gözlerinin önünde derilerini yüzeceğim."

Diğer askerler sağa sola koşuşturuyor, birbirlerine bağıyorlar. Açıklanamaz bir şekilde geri çekildiklerini, kalkana geniş bir alan bıraktıklarını fark ediyorum. Baltalı palaadin başımın üstündeki bir şeye sırtlıyor ve geri çekiliyor.

"Neden geri çekiliyorlar?" Jules'a mırıldanıyorum, çaresizlik beni pençeliyor.

Başını yukarı eğdiğini, elinin benimkinin üzerinde sıkıca durduğunu hissediyorum.

Doğaüstü bir çığlık gökyüzünü yırtıyor ve başımı kaldırdığımda devasa bir ejderhanın inanılmaz bir hızla uçuşunu görüyorum.

Kalkanıma doğru hızla ilerliyor.

Bölüm 5: Asa Kalkanı

Ejderha parlayan kalkanıma çarpıyor, pençelerini çıkarıyor, sırtına bir Kelt askeri biniyor ve kalkan bana doğru bükülüp yüzümden sadece bir el mesafesi uzakta durunca nefesim kesiliyor. Kalkanı tutmak mücadele ediyorum ama saldırının gücü omuzlarımda sakatlayıcı bir acıyla yankılanıyor.

Kaslı hayvan yere doğru kayıyor ve ağır bir gümbürtüyle kalçalarının üzerine iniyor. Yaratık ruhsuz beyaz gözlerini bana dikey, geri çekilirken hırlıyor, sonra tüm ağırlığıyla kalkanın üzerine atılıyor
Tekrar.

Dişlerimi sıkıyorum ve asayı ellerimde daha sıkı kavrayarak büyüü yerden yukarı çekiyorum. Ciğerlerim patlamak üzere ve ejderhanın gücünü püskürtmek için mücadele ederken kaburgalarım yanıyor. durumdayım, zor nefes alıyorum, büyü içimden ateşten bir çizgi halinde fırlıyor.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye haykırıyorum Jules'a, dişlerimi sıkışmış, umutsuzluğa bir halde. "Üzgünüm, Jules. Yapamam."

Jules'un eli bileğimi tekrar sıkıyor ve destek veriyor. "*Yapabilirsin.* Yapabileceğini biliyorum."

Icaral, karanlık kanatlarını çırparak bana bir ateş topu fırlatıyor. Sağımdaki kalkana çarpıyor. Darbe beni Jules'a doğru savuruyor ve bileklerimi kemiklerime kadar sarsıyor, kalkan sarsıcı darbe yüzünden neredeyse çöküyor. Parlayan balon tekrar yerine oturuyor, ama ateş topunun çarptığı yerde zayıf bir nokta olduğunu hissedebiliyorum ve alevler kalkanın yüzeyine yapışarak kubbenin etrafında kaotik yaylar çizerek Icaral'ın ateşinin açtığı deliğe katılıyor.

"Zayıflıyor," diye gözlemliyor Lucian soğukkanlılıkla *strafeling*. Ejderha kafamın içinde acı veren bir çığlık atıyor. Yaratık yükseliyor ve pençelerini kalkana geçiriyor, üzerindeki asker dizginleri sıkıca çekiyor. Ejderha pençelerini kalkana geçirip onu parçalayarak üç yarık açtığında, brandanın yırtılması gibi büyük bir yırtılma sesi havayı yırtıyor.

Büyünün kancaları içime takılıyor, daha sıcak yanıyor ve ter sırtımı kaplıyor. Bağırıyorum, delikleri kapatmak için yeterli güç dallarını çekmeye çabalıyorum, ama büyüm kağıt gibi bir enerji parçasına dönüşüyor.

Kelt askerleri sıraya girip alevli oklarını yaylarına yerleştirirken neşeyle birbirlerine sesleniyorlar. Bekliyorlar, gözleri parlak, yırtıcı bir ilgiyle bana dikilmiş.

"Ateş!" Lucian emrediyor.

Alevli bir yayım ateşi kalkana saldırıyor. Deliklere nişan alıyorlar ama delikler çok hızlı dönüyor ve oklar sadece parlayan yüzeyden sıyrılıyor. Ejderha kalkana bir hamle daha yaparak onu yırtıyor, kubbe hızla giderek genişleyen boşluklarla dayanıksız bir ağa dönüşüyor.

"İşte yeni bir spor dalı," diye şaka yapıyor Kelt askerlerinden biri, bir alevli ok daha "Hamam böceği kızartması!"

Oku doğruca bir delikten uçar ve ahırın çatısına düşer.

"Hayır!" Çatı alev alırken çığlık atıyorum. Elim ayağıma dolaşıyor ve asayı tutmaya çalışıyorum, neredeyse düşürüyordum.

Jules'un eli parmaklarımı sıkıca kavramak için hareket , ama büyüm tükendi, ateşim titrek közlere dönüştü. Ayaklarımdaki ve alt bacaklarımdaki uyuşukluk dizlerime doğru yayılırken kalkan-teller başlar.

Yıldızlar gözüme batıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, bedenim titriyor. Ahıra koşmak istiyorum. Ailemi kurtarmak için alevlerin içine atlamak. Ama hareket edemiyorum. Uyuşukluk dizlerime kadar yayıldı ve ateşim çıktı, başım .

"Wren!" Gözyaşlarımla boğulurken haykırıyorum, görüşüm alacalı ve puslu hale geliyor.

Jules'un kolu şiddetle koruyucu bir kucaklamayla etrafıma dolanıyor. Uzuvarımı hareket ettiremiyorum. Büyü beni içten içe yakıyor. Beni tüketiyor.

Beyaz asa ellerimden yere düşüyor.

Kalkanın kalıntıları çöküyor ve buharlı bir tıslamayla toprağın içinde eriyor.

"Geri çekilin!" Lucian emrediyor.

Ejderhanın üstündeki asker atından iniyor ve yarattığı geri çekerek iğrenç dişlerini bana doğrultuyor. Icaral ejderhanın hemen yanında, avucunun üzerinde dönen sıkı bir ateş topu büyütüyor. Ahıra dikkatle bakıyor, sonra bana manyakça sırıtıyor.

"*Kutsanmış Büyücüler*, pisliğin içinde sinmişler," diye alaycı bir şekilde tıslıyor iblis. "Kanatlılar zafer kazandı. koruduk. Ve gücümüzü. Ve şimdi siz *yanacaksınız*."

Ateş topunu fırlatır ve top ahırın çatısına çarparak yapının üst yarısını alevler içinde bırakır.

Gürültülü bir tezahürat patlak verir.

Jules bana tutunmak için mücadele ederken, geriye doğru sarsıldığımda, kaba eller beni ahırdan uzaklaştırırken çaresizlik feryadı kopuyor.

Brandon arkasından yaklaşıyor ve kırık kolunu geriye doğru çekiyor. Jules benden kurtulup sürüklenirken acıdan dönmüş bir şekilde haykırıyor.

Bir çift Kelt askeri beni cehennemden geri sürüklerken öne doğru eğilip ağlıyorum. Jules adımı çağırıyor ama kendimi hareket etmeye, savaşmaya zorlayamıyorum. Dünya eğilmiş gibi görünüyor, her şey bir odaklanıp bir kayboluyor.

Wren. O sadece bir çocuk. Oh, Kadim Olan... Wren!

"Roach sürtüğü *benim!*"

Gözyaşlarımın perdesinin ardından baltalı palaadinin yüzünde muzaffer bir hırıltıyla bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Saçlarımdan tutup beni yukarı çekerken boğuk, tiz bir çığlık attım. Havada sallanıyorum, çaresizim, acı kafa derime saplanıyor.

Sonra etrafımızda dev bir patlama gürliyor ve balta-paladin'in kafası havaya kalkıyor. Şok dalgaları doğrudan bana çarpıyor, yer sarsılıyor, dünya güçlü turuncu şimşeklerle aydınlanıyor. Askerler irkilerek uzaklaşıyor, içgüdüsel olarak kendilerini elleriyle koruyorlar. ve kollar. Tüm başlar dağlara dönmüş, ağzı açık ve sessiz bir şekilde bakıyor.

"Kadim Olan'ın adına ne...?" diye mırıldanıyor genç bir asker.

Kulakları sağır eden bir patlama sesi daha duyulur, bu seferki daha yakındır. Ahır yangını alevlenip yayılırken, alevler kapıyı yalayıp geçerken, kirişler çatıdayıp yere düşerken askerler gözlerini siper edip şaşkınlık içinde dağlara doğru göz kırpmıyor.

Daha da yukarı çekilip baltalı palaadinin öldürücü gözlerine bakmaya zorlandığımda gözlerim acıdan yaşıyor.

"Ne. Bu. Bu mu?" diye bağıyor, alçak sesle ve sertçe, ama sözlerinin kenarlarında bir parça çaresizliğin pençelendiğini hissedebiliyorum.

Dağların hemen ötesinde bir turuncu parıltı daha. Alarm kornaları çalıyor.

Komutan Lucian komutlar yağıdırıyor, sonra da ahırı hızla saran alevlere bakıyor, çenesi gergin. "Karver," diye emrediyor ejderhayı tutan askere. "Ahırı koru. Ejderhanı yaşayan Gardnerianların üzerine sal." Kalan askerlere doğru döner. "Adamları Crykes Tarlası'na götürün. Bu yüksek yerden gitmeliyiz. Hemen!" Uriskal'de bu emir *yankılanıyor*.

Ejderhalardan oluşan düzenli bir oluşum, askerler at üstündeyken orta alandan yükseliyor. Biniciler bu mesafeden sadece siluet olarak görünüyor, dağlara ve ötesindeki turuncu patlamalara doğru uçuyorlar.

Askerler sahaya doğru koşuştururken gök gürültüsü yeri sarsıyor. Lucian atına biner ve *strafeling* hydreena'sına atlar, her iki lider de adamlarının peşinden öfkeli bir hızla yola koyulur.

Balta-paladin itiyor ve omurgamdan aşağı acı dalgaları gönderiyor. "Cevap ver, cadı! Ne kara büyüğü bu?"

Siyah bir öfke ve umutsuzluk seli çöküyor.

Seni neyin beklediği umurumda değil. Wren öldü. Senin ateşinde yandı.

Bir nefes çekiyorum ve son enerji kırıntımı da yüzüne tükürmek için kullanıyorum.

Hırılıyor ve baltasını ölümcül bir kolaylıkla kapıyor.

Etrafımdaki dünya yavaşlarken kalbim ayaklarıma doğru düşüyor. Ağzım açık kalıyor ve ciğerlerimden kısık bir inilti kaçıyor. Kaslı kolunu geri çekiyor, elinde balta, beni baltasının kavisli kenarına saplamaya hazır.

Çatırdayan mavi bir şimşek sağımdan içeri girip göğsüne çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle vücudu sarsılıyor, gözleri şişiyor, baltası düşüyor. Eli saçlarımla serbest bırakıyor ve sertçe yere düşüyoruz; ben işe yaramaz bir yığın haline geliyorum, o ise...

Öldü.

Sersemlemiş bir halde vücuduna bakıyorum.

Brandon'ın gözleri öfkeyle benimkilere dikildi. Jules'u bırakıyor ve kaçan Kelt askerlerini kenara iterek bana doğru yürüyor. Ama daha birkaç adım atamadan, başka bir mavi şimşek göğsüne çarpıyor ve onu anında öldürüyor, sonra da bir sıra Kelt'i ve ejderhayı tutan askeri için yanlara doğru fırlıyor.

Yere uzanıyorum ve kararsız görüşümü temizlemeye çalışarak şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum.

Bir Büyücü, esasının ucundan mavi şimşekler saçarak açıklığa doğru ilerliyor. Genç, sert köşeli yüz hatları ve siyah saçları var, ifadesi sert. Üniforması koyu renk ve üzerinde tek bir gümüş küre var. Beş gümüş çizgiyle çevrili siyah bir pelerin, karanlık bir su gibi arkasından akıyor.

Güçlü bir Gardnerian büyücüsünün üniforması.

Bizden birinin.

Puslu, büyüü bozulmuş zihnim keskinleşiyor ve ona iyice odaklanıyor. Varlığı ezici. Asasından çıkan şimşegi neredeyse hissedebiliyorum, tıpkı gök gürültüsü gibi yeryüzünde, bedenimde yankılanıyor. Doğruca .

Bir başka genç, siyah pelerinli büyücü beliriyor ve yıldırım kullanıcısını takip ediyor. Dizginlenemeyen ejderha kükreyip uzun, keskin dişlerini ortaya çıkararak ona doğru hamle yapınca geri çekiliyorum.

"Boynunun dibinden vur Fain," diye sesleniyor birinci büyücü omzunun üzerinden, ormandan yeni çıkan iki geosoldier'a mavi şimşek çakarken.

Fain asasını ejderhaya doğrultur, büyüü dışarı akar, yarı saydamdır ve bir bahar akıntısı gibi akarak ejderhayla çarpışır

Ejderha. Yaratık dalmanın ortasında duruyor, başı geriye doğru sallanıyor, burnundan buhar tıslıyor, sonra ağzından. Derisi büzüşmüş gibi görünüyor, sanki canavar gözlerimin önünde bir deri bir kemik kalıyor. Canavarın tüm vücudu buhar çıkarırken kaburgalarını, ardından iskeletinin ana hatlarını görebiliyorum, yaşam özü sökölüp atılıyor. Pullu derisi, atılmış bir palto gibi yere düşüyor.

"Yardım edin," diye bağırıma çalışıyorum ama sesim cılız bir fısıltıya dönüşüyor, omuzlarım işe yaramaz bir şekilde çökmüş, ateşli yanağım sertçe toprağa bastırılmış.

Fain dönüyor, başım güçsüzce sallanırken gözleri benimkilere takılıyor Yere karşı. Bana doğru koşuyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, elini hafifçe başıma koyuyor. Gözleri yerde terk edilmiş halde duran beyaz asaya kayıyor. Kendi asasını kınına sokuyor.

asayı alır ve güçlü asayı elinde yuvarlayarak sanki gücünü ölçüyor. Genç ve zarif bir yakışıklılığa sahip; ince yüz hatları, uzun, zarif boynu ve parlak yeşil gözleri var. Beni tepeden tırnağa hızla süzerken birkaç bukle siyah saç alnına dökülüyor.

Gülümsüyor ve sanki dünya etrafımızda parçalanmıyormuş gibi başını eğiyor. "Kalkan çalışmanı gördüm, Aşağı Nehir Kızı," diyor alaycı bir şekilde, sesi kadife yumuşaklığında. "*Güzel* örülmüş."

"Ahırdalar," diye , çaresizce. "*Lütfen*, kardeşim..." "Şşşt." Eli gevşek bileğime gitti, onu tuttu, kaşları çatıldı Nabzımı kontrol ediyor, sonra karmaşık bir kitap okur gibi yavaşça kolumu yokluyor. "Çıktılar," diyor dalgınca, kaşları daha da geriliyor. "Onları arkadan çıkardık. İyiler. Ve korunuyorlar. Elimi hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Boğazım kapanmaya başlıyor. Sadece dar bir fısıltı çıkarabiliyorum. "Kollarımı hissedemiyorum. Ya da bacaklarımı," diyorum ona artan bir panikle. "Ben... Ben derin bir nefes alamıyorum."

"Bana ne yaptığını anlat." Sözleri yavaş ve dikkatlice sakın.

"Büyüyü ," diye mırıldandım, nefes almakta zorlanırken büyü yakıyor ve ciğerlerime baskı yapıyor. "Çekebildiğim kadarını."

"Vale," diye sesleniyor diğer Büyücü'ye doğru, sesi şimdi ciddi ve acil, eli bileğimi sıkıca sarmış. "Kalkanı buldum Büyücü."

Vale dönüp önce beni, sonra da Jules'u görüyor, parçalanmakta olan ahırdan yayılan titrek ateş ışığında iki büklüm olmuşlar. Vale'in gözleri irileşiyor, kafası bana doğru dönüyor, yüzünü bir tanıma şoku aydınlatıyor.

Vale bize doğru ilerlerken Icaral bağlı olmayan bir arabanın arkasından kayıyor. İblis, avuçlarının her birinin üzerinde bir alev topunu dengeleyerek ilerliyor. Parlayan gözlerini Vale'ye dikmiş, siyah kanatlarını çırpıyor.

Onu uyarmak için ağzımı açıyorum ama fısıltının ötesinde konuşamıyorum.

İblis homurdanıyor ve ateş toplarını doğrudan Vale'ye fırlatıyor.

Bölüm 6: Yıldırım Büyücüsü

Vale zarif bir kavis çizerek etrafında döner ve esasını savurur.

Mavi ışıktan çatallı bir dil ateş toplarına çarpıyor ve Icaral'a doğru savrulan çatırdayan, tüküren mavi bir duvar gönderiyor.

Hırlayan iblis, yıldırım duvarına doğru bir ateş hattı göndererek Icaral'ın tarafını sarı alevlerle kaplar.

Topuklarını yere vuran Vale ve Icaral, büyülerini artık parlayan ve kıvılcımlar saçan bir yeşile dönüşmüş olan duvara doğru öfkeyle itiyor. Duvar başlarından daha uzun hale geliyor ve genişleyerek zemini alevler içinde bırakıyor.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Fain Vale'e sesleniyor, ses tonunu endişe kaplıyor. Vale kalkanı ileri iterek, "Hayır," diye homurdanıyor. "Bu olmalı Ateş. Onu yakaladım."

Fain üzerimize sulu bir kalkan kubbesi gönderiyor, yarı saydam dalgaları meşalelerden yansıyan parlak turuncu ışıkla sınırlanıyor. Onun su ile bir ilgisi olmalı, oysa Vale'inki benimki gibi açıkça ateş.

Bedenim hâlâ acı dalgalarıyla kavruluyor olsa da Fain'in kalkanından Icaral iblislerini görebiliyorum; yaratığın gözleri alev alev . İblis sırtıyor, avuçlarını dışarı itiyor ve ateşten duvarı Vale'e doğru itiyor. Vale'in şimşeğinin hatları karşılık olarak yayılıyor ve başıboş bir şimşek yere çarpıyor, kalkanımızın hemen yanından geçerek dumanlı bir tıslama çıkarıyor.

Solumuzdaki ormandan bir Kelt askeri fırlıyor, baltasını kaldırmış. Bizi görmezden gelerek hayvan ağılının yanından geçip ahırın uzak tarafına doğru koşuyor.

Dev buz sarkıtları, berrak ciritler gibi, ahırın arkasından fırlayıp mamut Kelt'e çarparak onu yere düşürür ve anında dondurur. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve taş gibi kaskatı kesilmiş halde hareketsiz yatıyor; buz, buz gibi bir pus halinde vücudundan yayılıyor.

Bir başka pelerinli, siyah saçlı Büyücü, gözlerini donmuş Kelt'e dikmiş, adım adım ilerliyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu olan bu buz-

bir kış fırtınası gibi iniyor. Yanında nefret dolu Yukarı Nehir kızı var; bana ırk haini diyen genç kadın.

"İşte orada!" diyor. "Başka bir Kelt! Bir *staen'en* fahişesi!" Hayvan ağılının gölgelerine işaret ediyor, orada küçük, karanlık bir top yemlikle su kovası arasında toplanıyor.

Daisie!

Büyücünün gözleri ona sıkıca sabitlenirken Daisie'nin "Lütfen," diye yalvardığını duyuyorum.

Büyücü hiç acımadan esasını kaldırır ve Daisie'nin göğsüne mide bulandırıcı bir gümbürtüyle buzdan bir cirit gönderir.

Vücudum şok ve dehşetle titriyor.

"Tanrılar, Malkyn!" Fain'in gözlerinde öfke parlıyor. Ama Icaral'ın feryat eden tıslaması ve Vale'nin homurdanan çığlığı dikkatini tekrar sulu kalkanımızı korumaya yönlendiriyor.

"Orada bir tane daha var!" diye bağıırır kız.

Doğruca Jules'a giden parmağının ucunu takip ediyorum. Fain'e bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Konuşmaya çalışıyorum ama ciğerlerim hala büyüyle yanıyor ve en iyi arkadaşımı kurtarmak için tek bir kelime bile edemiyorum.

Fain'in arkasında, Vale son bir büyü yaparak koruma kolunu yere indirir. Tüm kalkan, hem ateş hem de yıldırım, onunla birlikte yere düşer. Asasını zarıfçe geriye ve sonra da düz bir şekilde dışarı çevirerek Icaral'ın göğsüne bir yıldırım gönderir.

İblis doğaüstü bir uluma çıkarır, tüm vücudu gergin bir yay şeklinde geriye doğru yaylanır. Gevşekçe yere düşüyor ve Fain'in sulu kalkanı da onu takip ediyor.

Vale bize doğru koşuyor.

"Şuradaki Kelt! O *onun* Kelt'i," diye bağıırıyor kız Malkyn'e, önce Jules'u sonra da beni işaret ederek. Güzel yeşil gözleri yaşlarla kızarmış, ağzı aşağı çekilmiş ve tiksintiyle titriyor. Parmağını Jules'e doğru uzatıyor, sesi zehirli. "Kadınlarımızın peşinden gidiyor!"

Onlara Jules'un beni nasıl kurtardığını, herkesi koruyacak kadar güçlü kalmama nasıl yardım ettiğini anlatmak için çabalıyorum. Ama sesim gitmişti. Tek yapabildiğim nefese kalmak.

Malkyn esasını Jules'a doğru savurduğu sırada Vale genç kadına bıçak gibi keskin bir bakış .

Bir kobra kadar hızlı olan Vale, Malkyn'in buz ciritini hızla parçalanmakta olan ahıra savuran bir yıldırım fırlatır. Cirit bir buz yağmuruna dönüşerek patlar ve ardından anında buhara dönüşür.

"Ne yapıyorsun sen?" Malkyn'in sesi yeterince sakin, ama yüzeyin hemen altında öfke var. Derin ve yankılanan sesini duyunca irkiliyorum, nazik Daisie'yi öldürüşünün görüntüsü zihnimde canlanıyor.

"O *benim*," diyor Vale soğuk bir şekilde.

Malkyn yavaşça ve soğukkanlılıkla, "Senden daha rütbeli olduğumu unutuyor gibisin, *Vale*," diyor. Malkyn'in üniformasının göğsünde Vale'karşılık iki gümüş çubuk olduğunu fark ediyorum.

Vale Malkyn'e dişlerini gösteriyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Senin büyüün benimkinden üstün mü *Malkyn*?"

Malkyn iç geçiriyor, ifadesi sıkılmış bir teslimiyete dönüşüyor. Yavaşça Vale'den uzaklaşır ve sonra hızla asasını çıkarır.

Vale bileğine bir fiske vurur ve Malkyn'in ciritini küçük bir yıldırım darbesiyle yakalayıp patlatarak zararsız bir şekilde Vale'in ayaklarının dibine düşen bir kar bulutuna dönüştürür.

"Ah," diyor Vale, Malkyn'e sahte bir cesaretlendirmeye başını sallıyor. "Gelişiyorsun." Jules'a doğru adım atıyor, asasını çıkarmış, dudakları kıpırdıyor. Asadan çıkan siyah sarmaşıklar Jules'un üst bedenini sarıyor. Sarmaşıklar sıkıca sarılırken Jules acı içinde inliyor.

Vale, Jules'un sağlam kolunu tutuyor ve onu kabaca yukarı kaldırıyor. Jules sersemlemiş görünüyor, gözleri zar zor odaklanıyor, yüzü kan içinde.

"Bunu tanıyorum," diyor Vale soğuk bir şekilde. "bir hesabımız var." Vale bir yanıt beklemeden, yarı baygın bir şekilde yürüyen Jules'u ormana doğru sürüklüyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" Malkyn asasını incelerken soruyor, ucundaki buzları temizliyor.

Vale arkasını dönmeye zahmet etmez. "Yapmak üzere olduğum şeye kimsenin tanık olmayacağı bir yere."

Nefes almaya, itiraz edecek kadar hava toplamaya çabalarken gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Vücudumun üst kısmını çırparak Fain'in pençesinden kurtulmaya çalışıyorum, ama Fain ateşli büyü mızrakları içime saplanırken beni sıkı sıkı tutuyor.

Bir başka turuncu patlama ufku aydınlatır. Fain, Malkyn ve Yukarı Nehir kızı dağlara doğru bakarlar.

"Kalkan için sana ihtiyacım olacak," diyor Malkyn Fain'e, sesi alçak ve düz. Karanlık bakışlarını dikeyyor. Nefes nefese kalsam da ona kızgın bir meydan okuma bakışı göndermeyi başarıyorum.

Fain, Malkyn'e çenesini ahıra doğru hafifçe sallayarak, "Git," dedi. "Ben hemen geliyorum."

Acı dolu bir çığlık havayı yırtar.

Jules!

Malkyn duraksıyor, yüzü kısa bir süreliğine yarım gözlü bir coşku ifadesi alıyor. Upper River'lı kız bana nefret bir bakış fırlattıktan sonra Malkyn onu uzaklaştırıyor ve ikisi yanan ahırın arkasında kayboluyor.

Jules'e yapılan işkencenin görüntüleri aklımdan geçiyor ve ürpertici bir hıçkırık beni ele geçiriyor, göğsüm kabarıyor, ateş içimi amansız kesiklerle kamçılıyor. Başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum, Fain'e karşı mücadele ediyorum, nefes almak için savaşıyorum, yavaşlatmamı isterken onu zar zor duyuyorum.

Bir patlama sesi daha geliyor, bu sefer daha yakından. Ciğerlerim yanarak kabarıyor, sonra sıkıca daralıyor.

Nefes alma yeteneğimi kaybettim.

Bölüm 7: Yakınlık

Fain giysilerimi yırtıp açıyor ve ben başımı ileri geri sallarken ellerini sertçe göğsüme bastırıyor, hava almak için çaresizce çırpınıyorum, gözlerim dışarı fırlıyor, zorlanıyorum. Dişlerini sıkarak basıncı arttırıyor ve bir büyü mırıldanıyor. Su büyüünün serin bir akımı içimden akıyor, ateş ağını gevşetiyor ve ciğerlerimi kısa süreliğine açıyor.

Açgözlülükle içime çekebildiğim kadar hava çekiyorum.

Çaresizlik, Jules'un hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Onun öldüğünü düşündükçe içimi bir ıstırap kaplıyor ve ateşten ağ bir kez daha beni ele geçiriyor.

Ben korkuyla nefes almaya çalışırken Fain yakınımaya eğiliyor. "Adın ne aşkım?"

"Tessla," diye . "Tessla Harrow."

"Kardeşin," diye soruyor bana, ölümcül bir ciddiyetle. "Kaç yaşında?"

"Sekiz," diyorum göğsüm kabarırken ve sıcak gözyaşlarım aşağı süzülürken

Titreyen, ateşli yüzüm.

"Sana canlı ihtiyacı var, hmm?" Sesi sakın ve kontrollü, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Nefesim kesildi ve başımı salladım, gözlerim ona sabitlenmişti.

"Ondan başka bir şey düşünme," diye emrediyor. "Bunu yapabilir misin?" Tekrar başımı sallıyorum.

Fain sıkılmış dişlerinin arasından büyüü tıslayarak tüm ağırlığını üzerime basıyor ve serinletici su büyüünün daha fazlasını kavrulmuş ciğerlerime akıtıyor.

Vale ormandan çıkıp bize doğru koşuyor, çizmelerinin topukları sertçe gümbürdüyor. Yüzünde derin bir aciliyet ifadesi vardı.

Yaklaştığı anda ateşini hissedebiliyorum ve büyüm kendi zihniyle karşılık veriyor. İçimdeki tüm güç dalları bir kuş sürüsü gibi ona doğru yöneliyor, sonra da bir ısı dalgasıyla dışarı fırlıyor.

Kaburgalarımın Vale'ye en yakın tarafını yakıcı bir acı kavururken haykırıyorum.

Fain avucunu sertçe uzatır. "Geri çekilin! Yakınlıklarınız maç."

Vales duraksıyor, gözleri irileşmiş, bakışları bana sabitlenmiş. Yutkundu, sarsılmış görünüyor. "Biliyorum. *Hissedebiliyorum.*"

Tatlı Kadim, içinde öyle bir ateş var ki!

Soğuk görüntüsü bir yalan. Altında yatan şeyi şimdi daha iyi anlıyorum - derimin altında yaşayan aynı erimiş manzara.

Fain, Vale'e ciddi bir bakış atarak, "O bir Magedrunk," diye gözlemliyor. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama büyüleri katmanlara ayırmış. İçinde hapsolmuş bir ateş nehri var. Onu temizlemem gerek. *Şimdi.*"

Birden açıkta kalan göğsümün farkına varıyorum ve sıcak, mide bulandırıcı bir utanç kaplıyor. Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi Vale pelerinini çıkarıp Fain'e doğru itiyor.

"*Alçakgönüllülüğü* önemsiyor musun?" Fain bön bön bakar. "Şu *anda* mı?"

Vale, "Bunu ona ver," diye emretti. "O zaman istemedenden de olsa öldürmeden zapt edebilirim."

Fain ellerini üzerimden çekiyor ve ciğerlerim hemen ısınmaya ve tekrar sıkışmaya başlıyor. Fain pelerini vücuduma sarmak için beni kaldırırken başımı geriye atıyorum, nefes nefese, acı verici bir şekilde sarsılıyorum. Çaresizlik içinde ona bakıyorum, sanki inanılmaz derecede dar bir sadece ince bir hava şeridi çekebiliyorum.

"*Vyyn'ys'en'ar*," diyor Vale, dişlerini sıkmış, asasını bana doğrultarak.

Jules'u bağladığı siyah sarmaşıklar açısından akarak vücudumun üst kısmını sıkıca sarıyor, pelerini yerinde tutuyor ve şaha kalkma eğilimim ateşlenirken uyuşmuş kollarımı dizginliyor.

ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Fain ağırlığımı kendisine verip asasını gevşek elime bastırırken, kendi eli de benimkinin etrafından dolanıp asayı ormana doğru tutarken, bulanık siyah daireler görüşümde düzensiz şekilde patlıyor.

"*Scyy'yl'ar*," Fain, elmacık kemiği titreyen yüzüme sıkıca .

Asanın ucundan bir alev seli fışkırırken, asa kolumda şiddetli bir his patlıyor. Çalkantılı bir kükreme ile ateş ormanın kenarına çarpıyor ve iki ağacın gövdesini parçalıyor,

Binlerce dalın kırılmasıyla yere düşüyor.

"Tatlı Kadim Kişi'nin taşakları!" Fain soluk soluğa.

Hava ciğerlerime doluyor. Buhar ateşi takip ediyor ve kaynamakta olan bir çaydanlık gibi çubuktan dışarı fışkırıyor. Büyük nefesler alıyorum

ve buhar azalırken elimi Fain'in esasına doluyorum. Görüşüm bir anlığına düzeliyor, ama yakıcı sıcaklık ciğerlerime doğru yeniden ilerliyor, binlerce küçük koçbaşı gibi, beni mızraklıyor, beni yok etmek için zorluyor.

Fain elini benim elime doluyor ve esasını bir kez daha çatırdayan ağaçlara doğru tutuyor.

"Yine mi?" Sesim cızırtılı, korkmuş bir tıslama gibi çıkmaya zorluyorum.

"Üzgünüm ama evet," diye cevap veriyor, sesi çelik gibi. "Sıkışan ateşin geri kalanını biraz suyla söndürmem gerekiyor." Sesi sertleşiyor, başı benimkine doğru dönüyor. "Hazır mısın?"

Bu soru karşısında korkuyorum. "Acıyor," diyorum ona, ağzım titreyerek yüzümü buruşturuyorum.

Dağlardan gelen bir başka turuncu patlama havayı paramparça ediyor ve Fain'e doğru geri çekiliyorum, dudaklarımdan dehşet dolu bir inilti kaçıyor.

"Çikolata sever misin?" Fain bana soruyor, sesi aniden nazikleşiyor.

Vale başını bize doğru çevirip Fain'e bakıyor, yüzü inanmaz bir halde. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bana bak tatlım," diyor Fain, yana doğru eğilip gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Çok güzel bir çikolatam var. Kakuleli ve Ishkart tarçınlı. Senin için ve kardeşin için yapacağım. Yıldızların altında oturup yudumlayacağız. Sana söz veriyorum. Sadece ve sadece bunu düşünebilir misin?"

Bunun canımı ne kadar acıtacağını biliyorum ama kendimi başımı sallayarak onaylarken buluyorum. Fain belli belirsiz gülümsüyor, sonra elimi bir mengene gibi kavırıyor ve büyüyü tekrarlıyor.

derinliklerinde bir *gümbürtü* var. Serbest kalmak üzere olan bir tıkanıklık gibi.

Çığ düşmeden hemen önceki nefes kesici an.

İçimden bir ateş seli geçiyor ve çılgılık atıyorum, bedenim sarsılıyor. Beyaz bir alev akımı asanın içinden patlıyor ve

birkaç ağaç daha, onları da yok ederek. Binlerce kızgın kılıç içime saplanırken tekrar haykırıyorum, sıcak bıçaklar bacaklarımı kesiyor.

Ve sonra dağılır, ısı hızla kaçır. Soğuk su hemen arkasından gelir. Sonra daha soğuk su. Kış soğuğu. Titremeye başlıyorum.

"Diğer kolumu hareket ettirebiliyorum," diye hayret ediyorum, onu sarmaşıklara doğru sıkıca bastırıyorum, sonra Fain beni yukarı doğru yönlendirirken bacaklarımı sallıyorum, sarmaşıklar hâlâ gövdeyi sıkıca sarıyor. "Ve bacaklarımı. Bacaklarımı hissedebiliyorum." Acının zonklayan yankısı ve yükselen soğuk beni sersemletiyor. "Ama çok üşüyorum."

Fain Vale'e endişeli bir bakış fırlatır.

Vale dağlara doğru bir bakış atarak ona "Git," dedi. "Kalkanı güçlendirmek için yardıma ihtiyaçları olacak."

Fain ayağa kalkarken Vale'i "Tenine dokunma," diye uyarır. "Ve onu bağlı tut. Ateşinize ulaşırsa, yakınlık çizgileri onu yutacak ve aşırı maruziyetten yanacak. Bu onu öldürebilir."

"*Teşekkürler* Fain," diye Vale. "Apaçık ortada olanı belirttiğin için."

Sonra Vale beni yerden kaldırdı ve hızlı adımlarla ahırın sol tarafından dolaşmaya başladı, Fain de ters yönde ilerliyordu.

Bölüm 8: Vale Gardner

Vale beni kızgın ahırı çevreleyen ormanın gölgesine taşıyor. En iyi arkadaşıma zarar veren -belki de öldüren- Büyücü'den kaçmak için çaresizce onun sıkı tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

"Jules beni kurtardı," diyorum ona, sesim kederden boğuluyor.

"Sürükleyip götürdüğün o Kelt-"

"Sana yardım etmeye çalıştığını biliyorum," diye sözümü kesiyor Vale ağaçların arasından koşarken. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Onu ben öldürmedim. O yüzden sessiz ol. *Hayatını* kurtarmaya çalışıyorum."

Tatlı Kadim, Jules yaşıyor!

Kayalık setin kenarındaki ormandan fırlıyoruz ve Vale hızını yavaşlatmaya çalışırken botlarının topukları kayıyor. İnişimiz Crykes Field'a inen keskin yokuş, koşudan çok kaymaya dönüşüyor. Vale'in ayakları toz kaldırıyor ve aşağıdaki zemine doğru kuru çakıllardan oluşan bir şelale gönderiyor.

Dibe ulaştığımızda beni de kendisiyle birlikte geriye ve yere doğru çekiyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor, uçuşumun yamacına doğru eğilirken beni göğsüne yaslıyor.

Sonra Vale asasını fırlatıyor, bir büyü mırıldanıyor ve üzerimizde sıkı, yarı saydam bir kalkan oluşturuyor. Dalgalanan kalkan, kafamın içinde kıvılcımlar saçan parazitler gönderen çalkantılı mavi şimşek çizgileriyle örülü.

Ateşi onun içine, bana doğru sızıyor. Sırtımı sıcaklıkla dolduruyor, giysisinin kumaşı ve etrafımı saran pelerin ateşini uzakta tutan bir bariyer. Onu tenimden uzak tutuyor.

Kollarım içgüdüsel olarak beni tutan sarmaşıkları çekiyor, ona dokunmayı, kalkanındaki ateşi emmeyi arzuluyorum. Çekirdeğimde yavaş yavaş oluşan buz kütesini eritmek için çaresizim. Fain'in tasfiyesinden sonra sadece bir çakıl taşı olarak başlayan şey büyük, dondurucu bir taş haline geldi. Fain'in bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama ateş çekirdeğim neredeyse söndü, yakınlığım onun su selinin altında ezildi.

Kalbim güm güm atıyor, soğuktan titriyorum, setin yukarısına, yanan ahıra doğru bakıyorum ve arkasından kesilmiş düzensiz çıkışı görüyorum.

Kaçış.

Bakışlarım en soluma, Crykes Field'ın arkasından akmak için bir yılan gibi dönen uzun hendeğe doğru kayıyor. Uzun, parlayan bir kalkan, bir koza gibi uzun kayalığa yaslanmış durumda. Etrafı bir dizi alevli ok ve parlayan mavi akıntıları atan Kelt ve Urisk askerleriyle çevrili. İki ejderha hırslayarak kalkanı pençeliyor ve ben de kalkanın altında bir araya toplanmış siyah giysili Gardnerian kitlesini seçebiliyorum.

Yukarıdan kakofonik bir çığlık sesi geliyor ve ben boynumu eğiyorum, başımın arkası Vale'in göğsüne çarpıyor. Büyük bir ejderha sürüsü üzerimizde süzülüyor, Crykes Field'ın üzerinde bir sürü gibi daireler çiziyor.

Ölüm. askerlerden oluşan düzgün sıralar, Gardneria'ya doğru yürüyüş için alan boyunca toplanıyor. Meşale taşıyan nöbetçiler sert dizilişleri çevreliyor ve askerlerin üzerinde hidreenalara binmiş Urisk geomancerları tarafından yapılmış safir jeo-kalkanlar beliriyor.

Alevli bir ok Vale'in kalkanının yan tarafına çarpar ve çatırdayan, tüküren mavi bir yıldırım topuyla anında yanar.

"*Ruus'fayn*," diye Alfsigr dilinde küfrediyor Vale, bir kolunu bağlı bedenime dolayarak beni göğsünün yan tarafına doğru sıkıca çekiyor. Diğer koluyla asasını doğrultuyor, parlayan mavi bir akıntı kalkanı besliyor.

" azız," diyorum ona, dişlerim takırdayarak. El ve ayak parmaklarım yeniden uyuşmaya başlıyor. Uzaktaki büyücü kalkanına doğru bakıyorum, kardeşimin ve büyükbabamın muhtemelen onun içinde olduğunu biliyorum ama bu kadar şiddetli bir savaşta ne kadar dayanabilir ki? Saldırı mı? "Hepimizi öldürecekler."

"Oh, öyle mi ?" Vale sert bir şekilde ifade eder.

Küçük bir umutsuzluk sesi çıkarıyorum, gözyaşlarım tozla kaplı gözlerimi yakıyor.

Bir ok daha kalkanımıza çarpıyor ve ben geri çekiliyorum. "Bu kalkanı daha ne kadar koruyabilirsin?" Ona meydan okuyorum, benim

Gözyaşlarıyla pürüzlü bir ses.

"Yaklaşık bir saat," diye yanıtlıyor, her kelimesi kısa ve sakın.

İçimde öfke yükseliyor. Nasıl bu kadar ilgisiz olabiliyor?

Üç turuncu patlama dağların tepelerini aydınlatıyor. Devasa, dairesel ışık püskürtüleri tüm alanı kehribar rengi bir parıltıyla kaplıyor.

"Ne geliyor?" Kabaca soruyorum. "Bizi *onlardan* ne kurtarabilir?" Çenemi sertçe Kelt-Urisk ordusuna doğru sallıyorum.

"Onların en kötü kabusu," diyor Vale. Kısa ve bıkkın bir sesle Gülün. "Onların ejderhalarından, iblislerinden ve dayanıksız oklarından çok daha güçlü bir kuvvet."

"Daha fazla büyücü mü?" İnanamayarak mırıldanıyorum. Zaten halkımıza yardım etmeye çalışan en az üç yüksek seviyeli Büyücümüz var ve yine de burada, çürüyen kalkanlarla bir hendeğe sinmiş durumdayız.

Vale inanılmaz bir kahkaha attı. "Hayır. *Bizden* daha fazla değil. *Onun* yanında biz çocuk oynucağıız."

O mu?

Delirmiş. Çıldırılmış olmalı. Daha önce hiç güçlü bir kadın büyücü olmamıştı.

Çaresizlik içinde ona ters ters bakıyorum. "Ne demek 'o'?"

Bir kaşını kaldırıyor ve sert gözlerini bana diyor. Konuştuğunda sesi tehlikeli derecede sakin.

"Annemle tanışmak üzeresin."

Bölüm 9: Kara Cadı

Alarm boruları vadide yankılanıyor. Dağların hemen ötesinde bir turuncu patlama daha patlıyor, sonra da kayboluyor.

Dağlar ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, alarm kornalarının sesi azalıyor.

Vale'ye bakmak için boynumu eğiyorum ama gözleri kuzeye sabitlenmiş.

Gürültülü bir patlama havayı yırtıyor ve ben onun sert boyuna karşı ırkiliyorum. Işık patlıyor, tüm dağ sırtı aniden altın rengine bürünüyor, Yule mumları kadar parlak.

Dağın merkezindeki parıltı daha da parlarken alarm boruları tekrar çalıyor. Ondan ince, altın bir çizgi gökyüzüne doğru uzanıyor. İlerleyen bir ejderhaya çarparak, canavarı kıvranan ve yeryüzüne doğru düşen bir alev topuna dönüştürür.

Canavarın altındaki topraktan çığlıklar yükseliyor ve Urisk geomancerları safirden çizgiler göndererek savrulan yarattığı karmaşık bir ağın içinde yakalıyor. Alev alev yanan ejderha bir tabur askerin hemen üzerinde asılı kalır. Adamlar panik içinde dağılır, düzenli arazide bir kaos tomurcuğu oluşur.

Tepelerinde dönen diğer ejderhalar dönüp kuzeye doğru ok atıyorlar. Garip parıltıya doğru.

Dağın ortasından altın çizgiler tekrar yükseliyor, gece havasını düzenli patlamalarla soldan sağa ve tekrar geriye, bir sinek kuşunun kanat çırpışı kadar bir şekilde deliyor. Gökyüzünün dört bir yanındaki ejderhalar alev alev yanıyor ve gece turuncuya boyanıyor.

Gökyüzünden alevli yağarken tam bir kaos patlak veriyor, bir tanesi çapraz olarak üzerimizde dönüyor.

"Yüce tanrılar," diye haykırıyor Vale, dişlerini gıcırdatarak, kolunu uzatmış ve kalkanımıza daha fazla güç aktarırken diğer eliyle destekliyor.

Devasa ejderha yanımıza düşüyor, yer sarsılıyor, kuyruk sokumum Vale'nin kalçasına acı verici bir şekilde çarpıyor. Taşlar ve

Toz ve alev Vale'in kalkanının üzerinden geçerek bizi kısa süreliğine sisli bir karanlığa gömdü.

Etrafımızdaki hava temizlendiğinde, ailemin büyük olasılıkla alanın karşısındaki Büyücü kalkanına doğru bakıyorum. İki ejderha kalkanlarının yakınında yere çakılıyor ve bir üçüncüsü kalan kayalıktan aşağı yuvarlanarak çığlık atan bir grup askerle çarpışıyor.

Ve sonra gökyüzünde artık ejderha yok.

Askerler emir yağıdırıyor, haykırıyor ve her yöne amaçsızca koşuyor. Alanın her yerinde yanan çadırlar var, her şey turuncu ve sarı renkte yanıyor. Duman kehribar rengi bir sis halinde yükseliyor ve vadiyi dolduruyor.

Dağın zirvesi boyunca uzanan altın çizgi merkeze doğru daralır, parıltı bulanıklaşır ve . Altın bulutun içinde siyah bir kütle yükseliyor, tıpkı başını kaldıran bir kobra gibi, uhrevi ışıltıyla vurgulanıyor.

Siyah kütleden parlayan turuncu çizgiler fışkırıyor ve bir dizi alevli mızrak halinde dağdan aşağıya doğru ilerliyor.

Kara kütle önce yükseliyor, sonra da ateş çığının üzerinden aşağı . Gittikçe yaklaşıp bize doğru ilerlerken, birden ne gördüğümü fark ediyorum.

Koyu üniformalı Gardner askerleri. Ejderhalar üzerinde. *Bizim* .

Bir kaz sürüsü gibi V şeklinde dizilmişler. V'nin baş noktasından ateş yağıyor. Bir kalkan bu noktadan V'nin geri kalanına doğru akan altın bir akım gibi ilerliyor.

"*Kadim Olan*," diye nefes nefese kaldım.

Düşman ejderhalar ve ilerleyen Magefire karşısında düzen tamamen bozulur. Genç bir Kelt yakındaki kayalığa tırmanıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde, yüzü ter ve is içinde. Kelt ve Urisk askerleri güneye doğru koşuyor, kaçıyor, kayarak indiğimiz uçuruma tırmanıyor, güvenlik için çabalıyor. Şu anda arazide akın eden öldürücü sürüden kaçmaya çalışıyorlar.

Ve ilerleyen ateş nehri.

Bir Kelt kalkanımıza çarpıyor, ardından acı içinde uluyarak yere düşüyor ve kolu mavi alevler içinde patlıyor. Crykes Alanı'nın dört bir yanından gelişigüzel jeomansi parıltıları yayılıyor ama hiçbir etkisi olmuyor, renk çizgileri ejderhalarımızı çevreleyen kalkana karşı zararsız bir kaleydoskop patlıyor.

Şimdi alçaktan uçuyorlar. *Onu* görebileceğim kadar alçaktan.

Öndeki ejderhaya binmiş, esasını kaldırmış ve tutkulu bir intikamla ateş topları fırlatıyor. Diğer elinin avucundan altın bir kalkan akıyor ve diğer elinin üzerinden geriye doğru akıyor alevli bir hava akımı gibi ejderhalar. Yüzü kana susamış bir savaş ılıına dönüştü.

Kana susamışlığının ateşi, büyüyle soyulmuş bedenimi sarsıyor.

Karanlık bir alev gibi, uzun siyah saçları arkasından titreyerek yaklaşıyor ve vadiyi ateşle dolduruyor.

Dumanın arasından yüzünü net bir şekilde görebiliyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Yüzü Vale'ninkine çok benziyordu; keskin hatlar, ısıltılı Büyücü teni, vahşi gözler.

Vale'nin annesi.

Havalanıyor, büyücüler de onunla birlikte havalanıyor, kayalığın kıvrımını takip ederek hendeğimizin üzerinden yükseliyor, ejderhanın karnı bir anlığına o kadar yakın ki, tek tek parçalara benzeyen pullarını seçebiliyorum. Şiddetli ateş dalgası kalkanımıza çarpıyor ve , alevler sağır edici bir kalkanımızı aşıyor.

Isı içime yayılıyor. Ateşten bomboşum, çok acı verici bir şekilde üşüyorum,

ve haykırıyorum, ateş tutkumu kontrol edemiyorum, temizlendiğim ateş birleşmek için aresizim. Kalkana doğru, ateşli nehre doğru geriniyorum, kollarımı bağlarımdan kurtarmak için mücadele ediyorum.

Ben kurtulmak için çırpınırken Vale'nin kolu beni sımsıkı sarıyor, dizginliyor. Alevlere duyduğum arzudan başım dönüyor, sersemlemiş ve bedensizim. Ateş dünyayı sararken Vale'in kolu hem kalkanı tutmak hem de beni ondan uzak tutmak için savaşırken benimkine karşı titriyor.

Dünya önce turuncu, sonra sarı renkte parlıyor. Sonra yakıcı beyaz. Sonra siyah.

Bölüm 10: Dryad

Tüm dünya değişti.

Etrafımızı kasvetli bir manzara sarıyor; göz alabildiğine kavrulmuş toprak, şafak ışığını hastalıklı bir sarıya çeviren duman. Her şey cansız. Çorak.

Onun tarafından kavrulmuş.

Bir atın üzerindeyim, bilincim gidip geliyor ve belime dolanan güçlü bir kol beni ayakta tutan tek şey. Başım sarkıyor, bir bez bebeğinki gibi gevşek ve bedenim soğuk ve temizlenmiş hissediyor, yakınlığım çıplak bırakılmış. Tek tesellim

Sırtımdan yayılan sıcaklık bana arkamdaki eyerde Vale'nin olması gerektiğini söylüyor.

Çok sayıda Gardnerya askeri telaşsız bir tempoyla etrafımızda dolaşıyor. Fain'in atı bizimkinin yanında ilerliyor. Göğsü çıplak ve yanımızdan geçerken soluk, kabarık kirpik izlerinin tüm sırtını kapladığını görüyorum.

Aşağı bakıyorum, başım atın yavaş tırısıyla aynı anda sallanıyor. Üzerimde isli bir asker tuniği, göğsümde buruşuk gümüş bir küre var.

Fain'in tuniği.

Bana giysilerini verdi. Bir minnettarlık dalgası çöktü.

Yanımızdan bir at arabası geçiyor ve ben başımı çeviriyorum, ben çevirirken dünya sallanıyor ve eğiliyor.

"*Tessieeee.*" Ses boğuk ve alçak, sanki yavaşlatılmış uzatılmış gibi. Kardeşimin içeride olduğunu uyuşuk bir şekilde fark ediyorum, saran Gardner'lı yetişkinler tarafından zaptediliyor ve kendini vagondan aşağıya, benim üzerime atması engelleniyor.

Büyükbabam Wren'in hemen arkasında, şok içinde bana bakıyor, bitkin ve çizgili yüzünden yaşlar süzülüyor. Dua ederek sallanıyor.

Ağlarken ellerini yukarı aşağı hareket ettirir, sonra göğsüne defalarca kutsal kutsamanın yıldız işaretini yapar.

Vagon geçerken yana yatıyorum ve kol beni sıkıca sarıyor.

Vale.

Pelerini Fain'in tuniğinin üzerinden beni sarıyor, aramızda bir engel daha var ama yine de onun sıcaklığını hissedebiliyorum - kaymamı engelleyecek kadar bir .

O ateş. Annesininki gibi. Onun tüm dünyayı saran ateşini hatırlıyorum.

Buna açım.

Ama sadece ateşe aç değilim. Vale ve benim nasıl eşleştiğimize, yakınlık çizgilerimizin mükemmel simetrisine açım.

Ama benimkinde artık sihir yok.

"Vale..." Başım sallanıyor, dişlerim hafifçe takırdıyor, azı dişlerimin kenarları dalgalı, düzensiz bir ritim tutturuyor.

Çok üşüyorum.

Sahip olduğum azıcık güçle geri itiyorum, onun şekline giriyorum, sert göğsüne ne kadar iyi oturduğumun tadını çıkarıyorum.

Utangaç olmayı unutuyorum. Uygun olmayı. Zihnim bulanıklaşıyor ve Gardnerya kadınlarının, ısınmak için çaresiz olsalar bile, kendilerini çözülmemiş erkeklere bastırmadıklarını unutuyorum. Ateş için çaresiz.

Bilincim gidip geliyor ve o çok *sıcak*. Elim uyluğunu kavramak için aşağı kayıyor. Bacağı sıcacık, olan yakınlığı içinden akıyor. İç çekiyorum ve sıcaklığını çekiyorum, parmaklarım daha sıkı kavlıyor, ateşinin dalları elime doğru süzülüyor, sıcaklık koluma akıyor, soğuğu bastırıyor.

"Tessla," diyor nazik ama sert bir kınamayla. Elini aşağı kaydırarak benimkini kavlıyor ve bacağından uzaklaştırıyor.

Elinin teni benimkine değdiği anda yakınlık çizgilerim titriyor. Vale'in nefesi kesiliyor ve ben onun içinde eriyorum, sanki birbirimizi arıyormuşuz , yakınlığım onunkiyle mükemmel bir orantı içinde. Mükemmel bir uyum. Elim ısınırken uzun, geveze bir iç çekiyorum. İçimdeki büyümlü boşluk dipsiz bir uçurum gibi, kendini içime akıtması için hazır.

"Kadim Olan, senin ateşin..." Bir rüya gibi. İçimdeki boşluk o kadar büyük ki, bunaltıcı. Nefes , elini tutuyorum ve çekiyorum.

Vale'in ateşinden güçlü, uzun bir dal elimden, kolumdan ve göğsümden geçerek içime doluyor. İnledim ve başımı geriye attım,

sert omzuyla buluşuyor. Yanağım sıcak boynuna doğru kayıyor.

Daha fazla deri.

Vale, "Hayır, Tesla," diye uyarıyor ama onu zar zor duyuyorum.

Alnımı boynuna bastırıyorum ve bu kez daha sert çekiyorum, ateşinin güçlü bir kenarını, tüm yakınlığını kendime doğru çekerken derin derin nefes alıyorum.

Vale irkilerek elini benimkinden çekiyor ve beni boynunun derisinden uzaklaştırıyor. Tüm teması kesiyor.

"Dur," diye sertçe çıkıştı. "Bu *çok fazla*." Ses tonu şoktan kabalaşmış.

Şimdi ağır ağır nefes alıyorum, o da öyle. Dişlerim artık takırdamıyor ama dünya dönmeye devam ediyor. Çalınan ateş içimde düzensiz aralıklarla alevleniyor, alevlendiği yerde yeni acılar ortaya çıkarıyor ama buzları eritiyor.

"Eşleşiyoruz," diye , hararetle bir sisin içinde. "Tam içine düşüyorum."

"Bir şey yapamazsın..." Sözleri fokur fokur . Sanki çok kızmış ve dizginliyormuş gibi sözlerini yarıda kesiyor. "Benim gücümü *yağmalayamazsın*. Kendini daha da dengeden çıkarırsın ve beni de kendinle birlikte oraya sürüklersin."

"dilerim," diyorum zayıfça, nefesimi tutarak. Büyüsünü küstahça ele geçirmemden utanamayacak kadar sarhoş ve kafam karışık. Bu yaptığım mahrem bir şey, derinlerde yatan gizli bir duyguyu çalmak gibi. Bir Büyücü'nün özünü.

Şimdi sert ve tedirgin. Ne kadar gergin olduğunu, benden kaçtığını hissedebiliyorum.

Beynimin küçük bir kısmı, uzak bir kıyıdaki bir parçam, azarlanmış ve küçük hissediyor. Onu çok kızdırdığımdan, beni açgözlü, itici bir parazit olarak gördüğünden korkuyor.

Ama bu yakınlık eşleşmesinde daha önce hiç hissetmediğim bir akrabalık var. Bu yabancı büyücüye sarılmak istiyorum, Çünkü hiç de yabancı gibi hissettirmiyor. İçgüdüsel olarak onu Erthia'daki herhangi birinin anlayabileceğinden daha iyi anladığımı hissediyorum. Ve onun keskin reddi, Fain'in arınmasının acısına rakip olacak bir acıyla canımı yakıyor.

Atın düzenli ritmi beni donuk, utanç verici bir unutkanlığa sürüklüyor. Vale beni omzunun en ucunda dikkatlice dengeliyor, ateşi şimdi kapalı, beni dışarıda tutmak için sıkıca banklanmış.

Bir zamanlar geniş bir ormanın bulunduğu, orta dağların geri kalanının isle kömürleştiği dağlardan bize doğru kaotik bir yeşil orman filizi uzanıyor. Kalan orman bir noktaya kadar kıvrılıyor, ucu neredeyse yola ulaşıyor.

Ağaçlara bakıyorum ve o zaman onu görüyorum.

Bir Dryad.

Orman Fae'si yapraklar tarafından kamufle edilmiş, son kalan çalı ve ağaçlarla mükemmel bir uyum sağlamıştır. Teni soluk, parıldayan bir zümrüt rengindedir ve delici orman yeşili gözlerini vurgular. Siyah saçları geriye doğru bağlanmış, sivri kulakları ortaya çıkmış ve yapraklardan yapılmış bir zırh giymiş.

Yıllar önce Keltler tarafından yok edildikleri için soylarının tükenmiş olması gerekiyordu. Ama önümdeki figür son derece gerçek, tıpkı bir zamanlar Jules'un kitaplarından birinde gördüğüm bir resme benziyor. Bu Dryad'ın kömürleşmiş manzaraya ağlaması dışında.

Sonra bakışlarımla buluşuyor ve gözlerini kısıyor. Nefreti damarlarımda dolaşan zehir gibi içime işliyor.

Yaklaşırken zayıf, titreyen bir orman dalına doğru kaldırıyorum.

"Bir Dryad," diye zayıfça mırıldanıyorum yaratığın öfkesi bana çarparken. Sonra gözümü kırpiyorum ve yüz kayboluyor.

Ama Dryad'ın öfkesinin yankısı hâlâ sürüyor.

Bölüm 11: Bağlantısız

Bilinçsiz ve bağısızım, karanlığın içinde çırpınıyorum. Çırpınıyorum, merkezim yok oldu, yakınlığımın çizilmiş çizgileri paramparça oldu.

Çırılçıplak soyulmuş.

Dipsiz bir boşluğa yuvarlanıyorum. Hiçliğe doğru haykırıyorum.

Vale'nin ateşi beni sıkıca kavırıyor ve ben de canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Alevleri ilk başta kararsız, sonra beni bulduğunda alevleniyor, ısısı sıcak ve sabit yanıyor.

Sanki bir uçurumdan sarkıyormuşum gibi tutunuyorum. Çaresizlik içime işliyor.

Wren için dayanıyorum. Büyükbabam için. Jules için.

Ben ölemem.

Vale sıkıca tutuyor, ateşi bileğimin etrafında yanan bir taç gibi dolanıyor.

* * *

Artık düşmüyorum. Uzanıyorum, karanlıkta asılı duruyorum. Vale'nin ateşi hâlâ bileğimi sıkıca sarmış durumda, ısısı kolumdan yükseliyor.

Can simidim.

Ama tutunmak için yeterli değil. Özümü geri getirmek için yeterli değil. Kendi ateşimi.

Soğuk, siyah boşluk beni çekiyor, dengem bozuldu. Kırık bir teraziyim, bir o yana bir bu yana savruluyorum.

Merkez olmadan.

Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, kolumdan onun ateşine bağlıyım. Yavaşça, bir bilekten, bir koldan, bir omuzdan daha fazlası olduğumun yeniden farkına varıyorum. Sıcaklığı içimde dolaşılıyor,

kalbimi ısıtıyor,

ısı yayıldıkça kalp atışımı güçlendiriyor.

Ama bu onun ateşi. Sadece onun. Eğer onu geri çekerse, boşluğa düşerim. Artık kendime ait bir gücüm yok. Hiçbir yakınlık gücü Beni demirle.

Ve sonra ateşi boynumun dibinde, nabzıma yakın. Isı alevleniyor, kalbimin her atışıyla birlikte yayılıyor, boynumdan aşağıya, göğsümden aşağıya doğru nabız gibi atıyor. Titreten bir alevle içime doluyor, beni aydınlatıyor, uzuvlarımdan aşağıya doğru savruluyor.

Acı var, sadece bir yanığın kenarında. Boynumdan başka büyük parlama yayılıyor, merkezimin derinliklerinde yankılanıyor ve sonra zonklayan bir patlama, şiddetli bir telaşla tutuşuyor, alev alıyor.

Birdenbire, orada.

Küçük ama orada. İçimde bir ateş çemberi. Işık, odun ve hava kenarlarda ince bir tabaka halinde dönüyor. Ve bunun üzerinde, bir parça su. Beş yakınlığın hepsi, ama özünde ateş var. Küçük, güçlü ve sıcak.

Ateşim. Yine orada, ama tehlikeli derecede kırılgan.

Karanlık etrafımda dönüyor, sanki büyük bir siyah duman girdabına kapılmış gibiyim. Sonra aniden arka plana akıyor ve Vale önümde, gölgeden yapılmış ve titreyen ateşten bir taslakla sınırlandırılmış formu. Ellerinden biri esasını boynumun yan tarafına bastırıyor, diğeri başımı sabitliyor. Yüzü ve boynu terden kayganlaşmış, yüz ifadesi sarsılmış, nefes alış verışı düzensiz. Vahşi gözleri alevle turuncu renkte parlıyor.

"Tesla," diyor, sesi sert, tonunda şaşkınlık var.

"Seni görebiliyorum," diyorum ona güçsüzce, kafam berraklaşıyor.

"Ateşle kaplısın ama seni görebiliyorum."

Yoğun bakışları hiç değişmiyor. Orada bir aciliyet var.

"Toplayabildiğim kadar ateşi içine ittim," diyor, "ama... bu yeterli değil. I... Bir şey daha denemek istiyorum. Bu... alışılmışın dışında."

"Ne?" , zayıf ama tamamen farkındayım.

Tereddüt ediyor, gözleri yanıyor. "Bir öpücük."

Küçük yakınlık ateşi çemberime zar zor bağlıyım, ama yine de içimde bir şaşkınlık parlarken küçük alev bir sıçrama yapıyor, alev Vale'ye doğru geriliyor.

"Öp beni zaman," diyorum ona, çenemi hafifçe yukarı kaldırarak, ateşini isteyerek. Yaşamak istiyorum.

Vale bir an tereddüt ediyor, gözlerindeki parıltı artıyor. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ağzı nazik ve sıcak. Öpücükle birlikte ateşinin bir akışı doğrudan özüme akıyor ve yakınlık çizgilerimle birleşiyor. Tüm bedenim ona doğru yükseliyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kendi sesim tuhaf ve alçak. " böyle. Bunu yap." Onu yakınıma çekiyorum.

Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor, öpücüğü bu sefer daha ısrarlı.

İçime doğru ittiği ateş akımı tüm vücudumu tutuşturuyor, içimi kavuruyor.

Yakınlıklarımız sıkıca birleşirken ikimiz de birbirimizin ağzının içine nefes alıyoruz.

Birbirimizin sihirli çizgilerini kavrarken öpüşmemiz sert ve sıcak bir hal alıyor, boğazımdan aşağı akan bir ateş seli bedenimi paramparça ediyor. Ateşi aç ve arayış içinde, ağzımdan aşağı doğru bastırıyor, haşlanmanın eşiğinde.

Çekirdeğim şimdi sıcak ve güçlü, onun sıcaklığı dudaklarımda yanarken merkezim tamamen geri dönüyor, içime akıyor, cayır cayır güçlü.

Artık tüm vücudumu hissedebiliyorum - paramparça, bitkin, zayıf ve yırtık pırtık.

Ama bütün.

Bütün ve tehlikeli bir denge yeniden sağlandı. Vale'nin sıcaklığı ağzımdan çekiliyor. Ama düşmüyorum.

Geri geldi. Kendi ateşim. Kendi yakınlığım. Sağlam ve emin.

Gölgeler odanın kenarlarından içeri çekiliyor ve Vale'nin formu karanlığın içinde kayboluyor.

* * *

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, akan sihir bileğimin etrafında kayıyor, bir bahar nehri gibi serin, istekli, arıyor.

Su büyüü.

Gözlerim fal gibi açıldı.

Fain.

"Vale," diye mırıldandım, hâlâ zar zor konuşabiliyordum. "Vale nerede?" "Geri dönecek," diye beni rahatlatıyor Fain, sesi sıcak bir çıkıyor. "Sakın üzülme, aşkım. İyi olacaksın."

"Bana ne oldu?" Ağzım kuru ve sıcak, vücudum terden kaygan.

"Sen Magedrunk'sın, tatlım." Beni ayağa kaldırıyor ve küçük bir bardağı dudaklarıma bastırıyor. "Al, iç bunu," diyor, koluyla beni sıkıca sarıyor ve oda dönerken eğilmemi engelliyor.

Sıcak ve çam acısı, alttan alta tatlı bir akıntı var. "*Beeswellin*," diye mırıldanıyorum, dilimi özensiz bir şekilde kenarında gezdiriyorum üst dudağımdan. "Ve *arniss* kökü. Ve *ballibaba*."

"Çok iyi, benim küçük eczacım," diyor Fain onaylayarak ve beni tekrar yastığa yatırıyor.

Sevecen ses tonu ve nazik dokunuşu karşısında yarı gülümsüyorum. "Kardeşimi ne zaman görebilirim? Ve büyükbabamı...?" Başım bir tuhaf, sanki vücudumla bağlantısı kesilmiş gibi .

"Yakında," diye mırıldanıyor nazikçe. Yüzümdeki bir tutam nemli saç fırçalıyor. "Ama önce bunu uyuyarak atlatmalısın, Tessla. Yakınlığının kendini tamamen yenilemesine izin ver..."

Sesi uzaklarda kayboluyor, sahne bulanıklaşıyor. Hiçlişe.

Bölüm 12: Wandfasting

Fain'in sesiyle uyandım. Gözlerim yapış yapış, kapakları doğal olmayan bir şekilde ağır ve onları sadece bir parça açmayı başarabiliyorum.

Yorgunluktan ölüyorum, yarı uyur haldeyim ama artık normal nefes alabiliyorum ve ateşim hafifçe yükseliyor, eskisi gibi titreyip yanmıyorum. Yine de önümdeki görüntüler geçici görünüyor, renkler derinleşmiş ve yükselmiş.

"Görünüşe göre bir balta-paladinle savaşmış." Fain ipek minderli bir divana , muazzam çadırın duvarlarını ve tavanını kaplayan görkemli kırmızı halılar, yerde koyu kırmızı bir halı altın ve menekşe kakma ile desenlenmiştir.

Göz kırpiyorum, kafam karışıyor.

Rüya mı görüyorum?

Zihnim de kurşuni bedenim kadar halsiz ama en yakın askeri üste olmamız gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, etrafım lüksle çevrili.

Tam önümdeki duvarda zarifçe oyulmuş bir kitaplık sıralanıyor. Bazıları Alfsigr dilinde yazılmış, yaldızlı harflere sahip deri ciltli kitaplarla dolu. Pırlıl pırlıl pirinç denizcilik aletleri en üst rafta sıralanıyor -kompakt teleskoplar, karmaşık bir sekstant. Dallanan bir Akçaağaç Nehri deseniyle demir bir odun sobası sıcaklık pompalıyor, kapağı açık olmasına rağmen çadır kızarıyor.

Çadırın hemen dışında bir aşçı ateşi yanıyor ve genç, gözlüklü bir Gardneryalı ateşin oturmuş kemanını akort ediyor. Tıknaz, saçları dağınık, sivil giysisi iyi dikilmiş ama buruşuk ve gelişigüzel kuşaklanmış.

Alacakaranlık, gökyüzünde safire çalan koyu bir mavi ve ağaran bir ay var.

Vale çadırın girişine yakın bir yerde oturmuş, elinde Fain'in dizinin üzerinde dengelediği kıpkırmızı içkinin aksine koyu yeşil bir bardak tutuyor. Kristal kadehleri, asılı bir fenerin kehribar rengi ışığında ve odun sobasından yayılan altın rengi ateş ışığında parlıyor.

Vale'i gördüğümde içimdeki sıcaklık bıçak gibi saplanıp bükülüyor ve huzursuz bir kafa karışıklığına sürükleniyorum. Ateşini hâlâ ağzımda hayalet bir damga gibi hissedebiliyorum, hâlâ yankılanıyor, hâlâ sıcacık kızarıyor.

Vale ve Fain temiz ve ütülü, beni kurtardıktan sonraki gibi isli ve yıpranmış değiller. Siyah üniformalarının ipeği pürüzsüz ve yeni, göğüslerindeki gümüş küreler parlak ve lekesiz. Büyücü pelerinlerini saten minderli sandalyelerinin arkasına rahatça atmışlar.

"Görünüşe göre baltalı palaadin ona sert davranmış," diyor Fain Vale', sesi düz.

Hatırladıkça içten içe irkiliyorum. Kocaman Kelt beni kardeşimden uzaklaştırırken gülüyordu.

"O da esasını çaldı ve ona ateş fırlattı." Fain kadehinden bir yudum aldı, gözleri Vale'ye dikilmişti. "Aferin, diyorum."

Vale'nin gözleri parlar. "Evet, bu süreçte neredeyse kendini öldürüyordu. Büyücü Aniliese bunun şimdiye kadar gördüğü en kötü vaka söyledi." Vale etrafına bakınır. "Eczacı nerede?"

"Birkaç saat içinde dönecek," diye yanıtlıyor Fain. "Daha fazla tonik hazırlıyor. Ama Rahip Alfex buradaydı. İyileştirici abdestleri o aldı."

Vale'nin bakışları alaycı bir soğukluğa bürünür. "Bunun için Kadim Olan'a şükürler olsun. O zaman bana ihtiyacı olmayacak. Ya da eczacıya. *Duayla* iyileşebilir."

Şok yarıp geçiyor, öfke hızla peşinden geliyor.

Nasıl konuşabiliyor? Dini inançlarımızla alay eden zorba Keltlerden birine benziyor. Önce alay ediyor, sonra kiliselerimizi tahrip ediyor, sonra da ahırlarda toplanıyoruz...

Fain içkisini sert bir şingirtıyla yere bırakır. "Tam bir kâfir olduğunuzu kabul ediyorum. Ama inancımızla alay etmekten kaçınmanızı rica ediyorum." Ses tonu ısırcı.

Vale uzun bir süre ona bakar. Sonra ifadesi sertleşir ve başını sallar. "Hayır. Bunu kesinlikle yapamam. Annem tam bir bağınaz oldu ve açıkçası Vyvian da öyle. Özgürce konuşabildiğim tek insanlardan biri sensin. *Sana* saygı duyuyorum. Bu yeterli olamaz mı?"

Fain sessiz, gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Çadırınızı kullanmamıza izin vermeniz büyük incelikti," diyor Vale, ses tonu uzlaştıracı.

Fain uzun ve öfkeli bir iç çeker ve ona alaycı bir bakış fırlatır. "Hiç nazik değildi. Senin çadırında kalmaktan *nefret ediyorum*. Rahipler dekorasyon konusunda senden daha yetenekli."

Vale'in ağzı çarpık bir sırıtışla kalkıyor, gerginlik dağılıyor. "Ben minimalizmi tercih ederim." Etrafına bakınıyor ve başını sallıyor. "Senin aksine. Sanki burada bir Ishkart pazarı patlamış gibi."

Fain'in yüz ifadesi sinsileşir. "Savaş ganimetleri, tatlı Vale."

"Bu pek Gardnerya'ya özgü bir estetik değil."

"Egzotik eğilimlerim var." Fain içkisini yudumlarken gözleri dans ediyor, sanki lezzetli bir sırrı saklıyormuş gibi. Arkasına yaslanıp Vale'ye eleştirel bir bakış gönderiyor. "Bitkin görünüyorsun. Onu canlandırmak ne kadar sürdü?"

Vale'in gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzündeki köşellilik yorgunluktan daha da artmış gibi görünüyor. "Neredeyse bütün gece."

O rahatsız edici sıcaklık içimde yükseliyor.

Vale beni canlandırdı. Bütün gece benimle kaldı. Beni öptü.

"İç." Fain, Vale'in bardağını işaret ediyor. "Buna ihtiyacın var. Az önce ateşe olan yakınlığını zar zor hissedebiliyordum - sanki seni çıırılçıplak soymuş gibiydi." Fain'in ağzı sanki kendi sözleriyle eğleniyormuş gibi yukarı kalkıyor. "Gerçekten ," diye devam ediyor, sesi artık endişeyle karışık, "gerçekten berbat görünüyorsun. Ateşinin ne kadarını çekti?"

Vale uzun bir iç çeker ve yüzünü buruşturarak içkisinin büyük bir kısmını geri atar. Yüz ifadesi kararıyor. "Fain, buraya gelirken temelde yakınlığımı *yutmaya* çalıştım. Ve -" duraklıyor, belli ki rahatsız olmuş "- onu eski haline getirmek için *büyük* bir ateş gerekti." Kaşları geriliyor ve bana bakmamak için çabaladığını, kendini sıkıca uzak tuttuğunu hissediyorum.

Ama beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum. Ateşini dudaklarımda hissettiğimi.

Onları izlerken, Fain ve Vale'in köşeli yüz hatları, aristokrat elmacık kemikleri ve koyu renk saçlarıyla inanılmaz derecede çarpıcı olduklarını fark ediyorum. Duruşları bile birbirine benziyor; ikisi de lükse ve paraya alışkın insanlar gibi doğal bir zarafet ve şıklıkla uzanıyorlar.

Ama başka açılardan, tıpkı yakınlıkları gibi, birbirlerine tamamen zıtlar. Vale yeterince hareketsiz duruyor, ama kaynayan, neredeyse titreşen Gerilim ondan yayılıyor gibi görünüyor, gözleri jilet gibi keskin. Buna karşılık Fain, soğukkanlı, sarsılmaz bir zarafete , bakışlarında dans eden bir ışık var. Onda sanatsal bir zarafet var.

Üniformalarını inceliyorum, hepsi siyah ipek ve gümüş işlemeli, her birinin kollarında Beşinci Seviye Büyücü olduklarını gösteren beş çizgi var ve bir yanım olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hayrete düşüyor.

Üniformalarımız. Askerlerimiz. Güçlü, Beşinci Seviye *Gardnerya* askerleri. Keltler, Uriskler ve peşimizden gelebilecek diğer herkesle savaşmaya hazır

Yanan ahır gözümün önünden geçiyor. Korku beni kavırıyor, içim içimi . Üniformalarına odaklanıp dehşeti bastırmaya çalışıyorum. Vale'in üniformasının ipeği göğsünde yumuşacık duruyor, asası asa kemerinin içine sokulmuş. Doveshire'da beni kolayca taşımıştı, kıvrımlı kasları ve gücüyle. Şovalyeyi ve Icaral'ı yere serdi. Ve diğerlerini. Beni annesinin ateşine karşı korudu.

İkisi de tehlikeli. Ve ben güvendeyim. Ailem güvende.

Derin nefes alıyorum. Kutsanmış bir korunma hissi üzerime çöküyor ve süregelen korkuyu yeniyor.

"Büyükbabası onun Üçüncü Seviye Büyücü olduğunu söylüyor," diyor Fain Vale'e. Vale'in gözlerinde ateş parlıyor ve Fain'e sert bir bakış fırlatıyor.

"Asa almasına izin vermeyen aynı aptal büyükbaba mı?"

Onun desteğiyle içime bir sıcaklık doluyor. Çok uzun zamandır Jules dışında kimsenin desteğini almamıştım. Halkımdan hiç kimse asa arayışında beni desteklemek için karşı çıkmaya istekli olmamıştı.

Fain ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Büyükbabanın geleneği."

Vale küçümseyen bir ses çıkarır ve Fain'e ters ters bakar. "Bugünlerde herkes öyle değil mi?"

"Biliyor musun, arada bir pozitif olmayı deneyebilirsin." Vale'nin gözleri parlıyor. "Pozitif olamayacak kadar eğitimliyim."

Fain uzun bir iç çeker ve Vale'ye yüzünü buruşturur. "*Dediğim* gibi, 'aptal dede' bana bizim Tessla'nın sadece beş büyü bildiğini söyledi. *Beş.*" Bana doğru bakıyor ve bakışları

hayranlık dolu bir ifadeyle baktı. "Büyüleri bir araya getirme ve onları katmanlama şekli..." Duraklıyor ve başını sallıyor. "Olağanüstü, gerçekten."

Vale'nin gözleri ateş ışığında soğuk bir şekilde parlıyor. "Bir büyü daha yapsaydı, kendi bedenini patlatmış olacaktı."

Fain, Vale'e teatral bir şekilde bakar. "Bunun katıksız sanatçılığı sana ulaşamıyor mu?" Dudakları yukarı kıvrılıyor ve çenesiyle bana doğru bir işaret yapıyor, gözleri doluyor. "Oldukça güzel bir kız. Ona hızlı davranmalısın, Vale."

Vale ona keskin bir kınama bakışı fırlattı. "Evet, eminim çok iyi ."

Fain bardağına doğru güler. "Kadınlarla aran çok iyi."

"Bir Lower River kızı. Ve ben." Sesi düz. "Tam çöpçatansın, Fain."

"Sen bir aptalsın."

Vale sinirlenerek, "O bir Lower River kızı," diye karşı çıkıyor.

Bu imalı hakaret karşısında içimdeki acı sivri bir cam gibi kesiliyor.

Fain ona bakakalır, kaşları inançsızlıkla gerilir. "Ciddi olamazsın."

"Ne?" Vale, Fain'i tersler. "Senfoninin tadını birlikte mi hayal ettin?"

Isırgan alaycılığı ses tonunu değiştiriyor. "Verpacian arşivlerinde dolaşacağımızı mı? Edebiyat mı tartışacağız? Tabii okumayı biliyorsa."

"O bir eczacı," diye karşılık veriyor Fain, kızgınlık bakışlarını karartarak. "*Belli* ki okumayı biliyor."

"Aşağı Nehir Gardnerlilerinin çoğunun olduğunu biliyorsun," diye alay ediyor Vale. "Neredeyse Kelt köylüsü sayılırlar."

Fain'in gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Sana büyüleri katmanlama konusunda bir iki şey öğretebilir."

"Ve yün taramak, sanırım."

Fain'in ifadesi soğuklaşır. "Yani, o bir köylü ve sen de kraliyet ailesindensin. O hala bir balta-paladinle, büyük bir Kelt ve Urisk ordularının bir bölümü, bir Icaral iblisi ve bir ejderha saldırısı. Şüphesiz bu onun lehine sayılır."

Vale ona ters ters bakıyor, .

Fain'in dudağı alaycı bir küçümsemeyeyle yukarı kalkıyor. "Kabul et. Güzel bir kız."

Vale kadehini yuvarlıyor ve Fain'e dikkatle bakıyor. "O... katlanılabilir biri. Kaba saba bir şekilde."

Rustik mi? İçimdeki derin acı, kabaran, kanımı kaynatan bir öfkeye dönüşüyor.

"Onu kim test etmek istiyor?" Fain yılmadan soruyor. "Elbette test edilmesini isteyeceklerdir."

"O tatsız görev benim."

Fain başını sallar ve elmas şeklinde kırmızı camlarla süslü yaldızlı bir sürahidenden kendine bir bardak daha kıpkırmızı sıvı doldurur. "Vale, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama şu anda tam bir pislik gibi davrandığını düşünüyorum."

"Arzulamak gibi bir niyetim yok. Bunu biliyorsun," diye karşı çıkıyor Vale. "Ve kesinlikle *onunla* da... değil. Ayrıca, yakında Nils ve onun gibilere bayılacak, tıpkı diğerleri gibi."

"Ah," diye sırtıyor Fain. *Kıskançlık*. Biliyor musun Vale, eğer *birazcık* arkadaş canlısı olmaya çalışsaydın, onlar da sana bayılırdı."

Vale ona düpedüz kayıtsız bir bakış fırlatır. "Hiçbir zaman kimsenin romantik saplantısı olamayacağım. Bunu kabullenmiş durumdayım."

Fain gülüyor. "Çünkü neşeli kişiliğinle insanları ."

İçimden gelen küfretme isteğini bastırıyorum. Vale'ye bakıyorum, içten içe kaynıyorum. Vücudumun imkânsız, bitkin ağırlığına karşı mücadele ediyorum, sanki altımdaki karyolaya kaynaşmış büyük bir demir gibi. Dilimi kaldırmak bile büyük çaba gerektiriyor.

Vale orta mesafeye bakıyor, gözlerinde bir fırtınanın parıltısı var ve bir kez daha bana bakma dürtüsüyle savaştığını güçlü bir şekilde hissediyorum. Güçlü bir akıntıya karşı mücadele eden bir gemi gibi benim çekimime karşı koyuyor.

"Vale," diyor Fain, sesi artık keskinliğini kaybetmiş. "Ona hızlı davranmalısın. Bu kızda ev yapımı yün ve kumaştan daha fazlası var. nasırlı eller. Ve..." Sertleşiyor, gözlerini kırıştırıyor, bir an yere bakıyor. "Hakkımızdaki dedikoduları bastırırdı." Fain tekrar Vale'e baktığında, orada bir kırılma var. Ve biraz da korku.

Vale'in ifadesi sertleşir. "Ne dedikleri umurumda değil. Neredeyse nefret ediyorum. Sen ve kardeşlerim hariç. Gerçi Vyvian gün geçtikçe daha katlanılmaz oluyor."

"İki gün içinde hepsini oruç tutturacaklar, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne dedin? Hayır. Ben değilim!

Vale tehlikeli bir şekilde kıpırdamadan oturuyor, gerginlik içinde kaynıyor. Ona bir çakmak taşı değdirsem tutuşacağını hayal ediyorum. "Hayır," diyor Vale, sesi sert, ifadesi acı. "Kimseye bağlanmayacağım. Asla."

* * *

Wandfasting.

Aklım birkaç gün öncesine gitti. Jules ve ben Crykes Zirvesi'nin tepesinde yan yana oturuyorduk, bacaklarımız kenarda sallanıyordu. Jules'un kalçası kısa bir süreliğine benimkine değdi ve o da kendini hafifçe uzaklaştırmaya dikkat ederek ihtiyatlı ve amaçlı bir mesafe bıraktı.

"Sanırım bir gün evleneceksin," dedi Jules kayıtsızca, ama kahverengi gözleri tereddütsüz bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

Ses tonundaki güçlü memnuniyetsizlik akımı beni tedirgin etti. "Tüm Gardnerililer oruç tutmak ister," diye cevap verdim, niyet ettiğimden daha savunmacı bir şekilde.

Başını salladı, çenesi kaskatı kesilmişti, sonra elime baktı, karanlıkta tenimin ince parıltısı belli oluyordu.

Jules'un ifadesi yumuşadı, neredeyse büyülenmiş gibi oldu.

"Teninde zümrüt tozu var." Şaşkın bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Çok güzel."

Yanaklarımda rahatsız edici bir kızarıklık oluştu. "Ellerini işaretleyecekler, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. parmağını elimin kenarından hafifçe geçirdi. Bunu sıradan bir jest olarak yaptığını söyleyebilirdim ama dokunuşu küçük parmağımın derisinde nazikçe iz bırakarak oyalandı. İçinde nefesimi kesen bir sıcaklık vardı.

Kalbim küt küt atarken elimi teması kesecek kadar uzaklaştırmıştım, yanaklarım yanıyordu.

Belki de rahatsızlığımı hissedenden Jules, elini kucağında sıkıca tutup yumruk yapana kadar çekmişti. Ufka doğru baktı, bir direk gibi kaskatı kesilmişti, sanki kendini kınıyormuş gibi. Sesli bir şekilde yutkundu ve yan gözle bana baktı.

O anda bu konu üzerinde epeyce düşünmüş olduğunu anladım. Bana dokunmak istiyordu. Bu konuda kendisiyle savaş halindeydi. Gözlerinde şiddetli bir hüznle karışık bir özür vardı.

Derin bir nefes aldım ve ona kısa, cesaretlendirici bir yarım gülümseme verdim, o da karşılık vermeye çalıştı. Ama gözlerine ulaşmadı.

Birbirimize dokunamıyorduk.

İkimiz de kurallar konusunda nettik, her iki kültür de bu konuda uzlaşmıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, çenesi kilitlenmişti. "Ömür boyu o zaman, dilek tutma."

Başımı salladım.

Bir parça döndü ve göz ucuyla bana baktı. "Bunu nasıl yapıyorlar?" Sesi korku doluydu, sanki ben İdam sehпасına doğru ilerliyordum ve tam olarak nasıl idam edileceğimi bilmek istiyordum.

"Şey," dedim rahatsız bir şekilde, "bunu bir Rahip Büyücü yapar. Çift ellerini birbirlerinin elleri üzerinde kenetler -" ellerimle gösterdim, onları kucağıma çektim, birini diğerinin üzerinde hareket ettirdim "- ve ellerinin üzerinde büyüü okur ve... çizgiler belirir. Ve bağlanırlar. Ömür boyu."

"Hepsi bu mu ?"

Başımı salladım. "Bu sadece çifti birbirine bağlamak için. Nişan töreni gibi. Orucu mühürlemek için ayrı bir tören var. Kelt düğünleri gibi. Çift mühürlendiğinde oruç çizgileri kararır. Ve sonra..." Kızardım. "Mühürlemeyi tamamladıktan sonra, çizgiler birlikteliklerinin bir işareti olarak bileklerine yayılır."

Jules bunu düşündü, yüzü gergindi. Bana yan gözle baktı. "Yani bir kez evlendin mi... başka kimseyle birlikte olamazsın?"

Başımı salladım. "Ya da izler acı verici hale gelir. Kadınlar için. Sadece kadınların çizgileri, dilek yeminlerini bozarlarsa yanıklara dönüşür."

"Ama erkekler değil mi?" Keskin bir alay sesi çıkardı. "Bu hiç adil değil."

"Soyumuzu devam ettirmek için," dedim savunmacı bir tavrıla.
"Neredeyse yok oluyorduk, Jules. Hâlâ ediyor..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti ama orada bir anlayış vardı.
Hayal kırıklığıyla birlikte.

Önyargı belası. Biz Gardnerililer, özellikle de sınır kasabalarında yaşayanlar, bu beladan bir an olsun kurtulamadık. Gittikçe daralan bir sınır. Büyücü askerlerimiz birleşik Kelt ve Urisk kuvvetleriyle boy ölçüşemezdi.

Jules bana alaycı bir gülümseme verdi. "Gardner'lı olsaydım, sence büyükbaban bize oruç tutturur muydu?" Belli ki bunu küstahça bir şaka olarak söylemek istemişti, ama gözlerinde çok fazla sıcaklık vardı.

Kızarıklığım derinleşti. "Belki de."

Ona özel, romantik özlemlerimden bahsedemem. Sadece gecenin derinliklerinde düşündüğüm şeyleri. Rüyalarımda onu görmüyorum, Verpacia'daki üniversiteye gitmeyi hayal ediyorum. Orada bir eczacıya çırak olmayı ve bir gün Gardneryalı bir bilginle tanışmayı. Uzun boylu, saçları kuzguni siyah. Gözleri delici yeşil. Köşeli yüzünü aydınlatan hazır bir gülümsemesi olacaktı. Nazik, kibar ve kitapsever, özel hayatında sevecen, kamusal alanda ise çekingen biri olurdu.

Ama bana baktığında, bakışlarında sıcaklık olurdu. Hayallerimde,

Gardnerian'ım bir sonbahar günü beni görecekti,
Üniversite salonundan eczacı laboratuvarına yürürken yapraklar alev alev yanardı. Hemen büyülenirdi. Bana kur yapardı. Bana tek bir kırmızı gül ve siyah deri , kenarları yaldızlı en sevdiği kitabı bırakırdı. Geceleyin Demirçiçeklerin mavi ışıltısıyla aydınlanan bir bahçede beni öpecekti. Sonra bana olabildiğince hızlı davranacaktı, ellerimizdeki çizgiler artık birbiriyle eşleşiyordu - ince, narin siyah kıvrımlar.

Bulabildiğimiz her gizli oyukta öpüşürdük.

Ve o çalıntı öpücüklerde ateş olurdu.

Sonra orucumuzu mühürlerdik, oruç çizgilerimiz kararırdı. Ve o gece mührü tamamlardık, oruç çizgileri bileklerimizden aşağı akardı, tamamlama ile karmaşıklılaşırdı, bedenlerimizin birbiri etrafında dolanması gibi tenimizin etrafında dolanırdı...

"Bir Gardnerya'ya olmak zorunda mı?" Jules nefes nefese kalmış hayalimi bölerek sordu. Bakışları özlemle doluydu. "Sadece merak ettim," diye düzeltti hemen.

Bir an için bunun yüzümde görünmesinden endişe ediyorum - gizli, tutkulu özlemlerim. Onun için olmayan özlemler, benim nazık, sevgili arkadaşım.

Jules'un sorusu havada asılı, sessiz ve hareketsiz. Anlam dolu. Yaz esintisi onu tutuyor.

"Evet," dedim ona, tatlı Jules'u incitmek istemediğimden hafifçe davranarak.

Gözlerindeki umut yerini dehşete bıraktı ve parmaklarının tenimde gezindiği gibi gözleri benimkilerde gezindi. İçime bir sıcaklık yayıldı ve bir an için yeni bir kafa karışıklığına sürüklendim.

O anda Jules'un kısa dokunuşundan hoşlandığımı fark ettim. Genç bir adam tarafından dokunulmak hoş ve heyecan vericiydi. Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Jules'u öpmek nasıl olurdu?

Telaşla bu düşünceyi kafamdan attım. Bu tür düşünceler çok tehlikeliydi, katı, şiddetle korunan ve halklarımız arasında sınırlar koydu. Buraya tek başımıza gizlice gelmememizin tek nedeni o sınırlardı.

"Oruç büyüü kadın saf olmadığı sürece işe yaramaz ve her iki kişinin de Gardneryalı olması gerekir, yoksa rahip onları oruç tutmaz," diye açıkladım, kelimeler niyet ettiğimden daha sert ve katı çıktı.

Kurduğum bariyeri görünce kaskatı kesildi. Tutacağım bariyeri.

"Keşke hiç ırk olmasaydı," diye , ufka bakıyordu, sesi hayal kırıklığıyla kısılmıştı. "Sadece hepimiz aynıyız." Sert, sıkıntılı bir nefes verdi, çenesi gerildi. Sonunda derin bir iç çekti, teslim olmuş görünüyordu. "Özür dilerim, Tessla. Ben sadece... Sanki bir kez hızlı olursan..." Bana doğru döndü, gözleri niyetliydi. "Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum."

"Arkadaşlığımı asla kaybetmeyeceksin," dedim ona sert bir güvenceyle. "Bir Kelt olman umurumda değil. Benim için her zaman bir kardeş gibi olacaksın."

Yüzünü buruşturdu ve onu incittiğim için kalbimde bir sızı hissettim. Ama aramızdaki sınırların kalkması gerekiyordu.

Ya da sevdiğim bu arkadaşımı felakete sürükledim.

* * *

"O uyandı."

Vale'in ekşi sesi anılarıma karışıyor. Gözlerini bana dikmiş, gözlerini önce ateşinin içimi kısa süreliğine titrettiğini hissediyorum.

Fain bununla alay eder. "O sayıklıyor, bu. Bir süre daha gidip gelecek. Büyücü Aniliese yarın sabah kendine geleceğini söylüyor." Fain'in sesi yumuşuyor ve gözlerini üzerime dikerken nazikleşiyor.

"Umarım ona layık birini bulurlar."

Vale bunun üzerine sabırsızca homurdanır. "Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden ona doğru hızlıca gitmiyorsun Fain?"

"Fain kimin için oruç tutuyor olabilir?" diye soruyor bir kadın sesi. Ses yumuşak ve melodik, tıpkı bir su damlası gibi. Genç bir kadın çadırın kapağını geri itip içeri giriyor ve Fain ile Vale'ye gülümsüyor.

İnanılmaz derecede güzel, hem görünüşü hem de kıyafetiyle Upper River kızlarının güzelliğini kesinlikle gölgede bırakıyor. Dolgun dudakları ve büyüleyici zümrüt yeşili gözleriyle mükemmel, oval bir yüz, siyah saçları

Omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Mükemmel kulaklarından yakutlar ; siyah tuniği ve uzun iç eteği zarif; ipekten daha koyu siyah ipliklerle işlenmiş, dallanan ağaçların tekrar eden desenleri giysisini kaplıyor.

"Vyvian! Seni muhteşem yaratık!" Fain ayağa kalkıyor ve onu iki yanağından sıcak bir şekilde öpüyor. Kadın da ona karşılık verir.

Siyah ipek eldivenlerini çıkarır ve ince, zarif elleriyle düzgünce katlar, girdaplı değnek izleri onları süsler.

"Vyvian." Vale'nin selamlaması temkinli ama bir parça eğlence var.

"Hayır, gerçekten Vale. Benim ayağa kalkma," diye alay ediyor.

Fain'e doğru döner. "Kardeşim beni sevgisiyle boğuyor."

Keman müziği gece havasına karışıp çadırın içine dolanıyor. Yürek parçalayıcı derecede kederli ama bir o kadar da güzel bir şarkı.

"Bu muazzam zevki neye borçluyuz?" Vale büyük bir ilgisizlikle de olsa soruyor.

Vyvian, Fain'in ona sunduğu koltuğa oturur ve yerleşir. "Annemi görmeye geldim elbette."

"Bir ya da iki gün beklemeniz gerekebilir," diyor Vale boş boş. "Dünyayı yerle bir etmekle meşgul."

Ejderhaları hatırlıyorum. Korkunç korkuyu. Ateş nehrini. Vale nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyor? O geceyi hatırlayıp nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyor?

Fain Vyvian'ın üzerine titriyor, ona bir içki dolduruyor ve sonra bir kez daha oturuyor. O

kadehini kaldırır. "Sevgili Büyük Büyücümüze."

Vyvian kendi kaldırıyor, gözleri buğulanıyor. "Evet. Anneme." Bir yudum alıyor, bir an düşüncelere dalıyor, sonra Fain'e önemli bir bakış atıyor. "Keltler az önce kuzeybatı topraklarının tamamını bize bıraktı. Sınır savaşı esasen sona erdi."

Fain başını sallıyor, bakışlarında hesapçı bir parıltı var. "O zaman tüm ejderha sürüsünü ortadan kaldırdı, öyle mi?"

Vyvian küçümseyen bir ses çıkarır. "Sürülerinin tamamı ya da en azından çoğu. Hayatta kalan ejderhalar uzun süre ellerinde kalmayacak." Vyvian gülümsüyor. "Anneme 'Kara Cadı' diyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Fain sırtarak arkasına yaslanıyor. "Bu hoşuma gitti! Sevgili annenizin dramatik bir yeteneği var, bunu ona vereceğim. Kesinlikle aynı derecede dramatik bir ismi hak ediyor. Onun saldırısı..." Duraklıyor, sanki bir an kendini kaybetmiş gibi başını sallıyor. "İyi zamanlama, diyorum. Ve iyi oynadı."

Vyvian Fain'e anlamlı bir bakış atar. "Kadim Olan'ın gücüyle, Fain."

Fain başını eğerek onaylıyor. "Kadim Olan'ın gücüyle, gerçekten." Vale ikisine de gözlerini deviriyor ve küçümseyici bir iç çekiyor.

Vyvian başını çeviriyor ve kardeşine yakından için gözlerini kısıyor. "Korkunç görünüyorsun, Vale."

Fain, Vyvian'a imalı bir bakış atarak, "Zor durumdaki bir genç kızı kurtarıyordu," diye bilgi verdi.

Vyvian belirgin bir yan gözle bana bakıyor. Sonra Fain'e bakıyor ve ifadesi hafifliyor, içkisi kucağında güzelce dinleniyor. "Bu kadar savaş muhabbeti yeter. Kimin için oruç tutuyorsun, Fain?" Bu onu çok sevindiriyor. Bunu görebiliyorum.

Vale kız kardeşini inceliyor, ifadesi temkinli ve okunamaz, bir kaşı hafifçe kalkık. Belki aristokrat yüz hatları dışında birbirlerine pek benzemiyorlar. Ama Vale daha çok güçlü annesine benziyor.

"Kesinlikle hiç kimseye," diye ısrar ediyor Fain, her kelimeyi vurgulayarak, teatral bir bağlılıkla Vyvian'a bakıyor. "Kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun, Vyvian. Ve o çok aşık olduğun görkemli serseriye o kadar duygusuzca oruç tuttuğunda onu kırdın." Kadehiyle bana doğru işaret ediyor. "Vale ve Büyücü Tessla Harrow'dan bahsediyorduk. Sence de çektiği onca zahmet için Beşinci Seviye bir Büyücü olmayı hak etmiyor mu?"

Vyvian Fain'e bakakalır. "Hızlı mı? Şuraya... Vale'ye mi? Kara Cadı'nın oğluna mı?" Sesi tizleşti. "Ödül olarak mı? Bunu mu öneriyorsun?" Başını kararlılıkla sallıyor. "Kesinlikle hayır. Kızın cesur olduğu kesin ama bir Kelt'le kaçtığı söyleniyor."

Vyvian içkisinden bir yudum alır ve Fain'e karanlık anlamlarla dolu, dokunaklı bir bakış fırlatır. Ona doğru eğiliyor. "Hiç oruç tutamayabilir."

Fain Vyvian'a bakakalır, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştür. "Onun hakkında söylentiler mi yayıyorlar? *Şimdiden* mi?"

Vyvian ona karşı dudaklarını büzüyor. "Bu bir söylentiden daha fazlası."

"Hayretler içindeyim. Gerçekten." Fain parmağını bana doğru uzattı. "*Bu* kıza Valgard sokaklarında bir geçit töreni yapılmalı. Ayaklarına *güller* atılmalı. *Bir sürü* gül." Başını sallayıp zarifçe bacak bacak üstüne atıyor, sonra uzun bir iç çekiyor. "Ama onu *gerçekten* cezalandırmak istiyorsanız, o zaman onu Vale'ye götürün. Onun efsanevi cazibesıyla ve olağanüstü bir incelik..."

Vale'nin başı eğiliyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor.

Vyvian Fain'e şaşkınlıkla bakar. "Vale'in ona bağlanmak için can atan bir sürü genç kadını var."

Vale ona ters bir bakış atar. "Gerçek aşk, hepsinden eminim."

Ona doğru dönüyor. "Hoş görünmek için biraz çaba gösterebilirsin."
Bir süre tartışıyorlar ve ben yoruluyorum, seslerini takip etmek gittikçe zorlaşıyor.

Keman müziği bildiğim bir parçaya dönüyor. "Winter's Dark." Acı verecek kadar güzel. Ustaca çalınmış.

Fain de müziğin içinde kaybolmuş durumda, kadehi tehlikeli bir şekilde yana , gözleri yaşlarla dolu.

"Kadim Olan, Edwin," diye sesleniyor Fain dışarıdan, ağzı dalgalı, melankolik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer böyle oynamaya devam edersen, *sana* hızlı davranacağım."

Yorgunluk beni dibe çekmeden önce hatırladığım son şey bu.

* * *

Tekrar uyandığımda dışarısı tamamen karanlıktı.

Vyvan ve Edwin gittiler. Vale ve Fain'in alçak sesleri beni derin ve ağır bir uykudan uyandırıyor.

"Malkyn'in o Kelt kızını öldürme şekli. Bunu aklımdan çıkaramıyorum." Fain'in ifadesi karanlık ve sıkıntılı. "Rüyamda gördüm. Korkunç bir kâbus." Sanki hafızasını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "O zavallı kız, toprakta büzülmüştü. Onu şu ana kadar görmedim..." Fain

kendini toparlayarak derin bir nefes alıyor. "Sanki Urisk gibi olmak için elinden geleni yapıyor. Keltler gibi. Bu... bu doğru değil. Bizim Dürüst Olanlar olmamız gerekiyordu. Karanlık bir dünya için Umut Işığı."

Vale, Fain'e delici bir bakış fırlatarak, "Çok fazla kutsal kitap okumuş ve tam olarak *hiçbir* tarih okumamış bir adamın idealizmiyle konuştun," diyor. "Ezici bir güce sahip olan Gardnerianlar, ezici bir güce sahip olan her ırk ne yaparsa onu yap. *Onu kötüye kullanırlar.*"

Fain gözlerini Vale'ye diker. "Alaycılığın küfre kadar varıyor."

Vale alnını ellerinin arasına alıp masaj yapıyor ve başını sallıyor. "Tanrı aşkına Fain, bu katı dinimize olan bağlılığını anlayamıyorum. Açıkçası, bu bana zekanızı sorgulatıyor." Doğrulur ve Fain'in içkisini işaret eder,

zarif parmaklarına düzgünce tünemişti. "Sen yürüyen bir çelişkinsin."

"Uzanmış bir çelişki," diye yanıtlıyor Fain sertçe.

"Dizinin üzerinde bir bardak yasadışı Kelt içkisi ile Doğru Olanlar hakkında şiirsel ağıtlar yakıyorsun." Ona anlamlı ve bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Devam *edebilirim*."

"Ben karmaşık biriyim," diye karşılık veriyor Fain.

Vale kesin bir , "Entelektüel olarak kandırılıyorsun," diyor.

Fain onu elinin tersiyle iter. "Küçümsemen bende işe yaramaz, Vale. Aslında senin utanmaz elitizminden hoşlanıyorum."

Vale amansızdır. "Romantikleştirilmiş cehaletinizden hoşlanmıyorum."

Fain güler. "Biliyor musun Vale, benden üstün olduğuna dair mutlak inancın bazen... bunaltıcı olabiliyor. Düşündüğünün aksine, birçok alanda senden daha iyiyim."

"Ve öyle mi olacaklar?"

"Misafirperverlik. Cazibe. Su Büyüsü." Fain ona anlamlı bir bakış fırlatır. "Taktik."

Vale ona sinsice bakar. "Tarihsel sanrıları unutma."

Fain ona ters ters bakar. "Benim gerçeklik fantezilerime karışma. Keskin alaycılığınız en kötü özelliklerinizden biri."

"Yani size göre ben de cahil, kandırılmış ve sahte dindar kitlelere mi katılmalıyım?"

Fain güler ve onunla alay eder. "Çok daha mutlu olurdun." "Olur muydum, Fain?" Vale içkisini her şeyi kapsayan bir Jest. "Tüm bunlar mutlu sonla mı bitecek?"

Fain'in yüz ifadesinden bir gölge geçer. Sonra yüzü teslimiyetle aydınlanır. Kadehini yüksekte tutar. "Bu gece öyle olacaktı gibi davranacağız ve yeni şampiyonumuz, zarif Tessla Harrow'un şerefine kadeh kaldıracağız."

Vale bunu başını eğerek düşünüyor, sonra başını sallıyor, kadehini bir parça kaldırıyor, gözleri sakince beni içine çekiyor, ama altında kaynayan vahşi sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Büyücü Tessla Harrow'a," diyor Fain çenesini kaldırarak. "Kıymet bilmeyen, kandırılmış kitlelerin şampiyonu." Fain kadehini indiriyor, derin ve tatmin edici bir nefes alıp . "Ona hızlı davran Vale. Ve çabuk ol. Şansını kaybetmeden önce."

Bölüm 13: Aşağı Nehir Kızı

Ertesi sabah çadırdaki herkesten önce uyandım. Eczacı olduğunu tahmin ettiğim tombul, kır saçlı bir kadın karyolamın yanındaki sandalyede uyukluyor, nefesi ritmik bir fısıltı ve Fain görünürde yok. Vale bir yer minderine yayılmış, ince bir battaniye dağınık bir bağ gibi etrafını sarmış.

Onu gördüğümde kanım ısınıyor, içimdeki ateşle karışan kara bir acı, alçalan bir gök gürültüsü kadar şiddetli.

Lower River Girl.

Ayaklarının altındaki çamurdan başka bir şey değilmişim gibi tükürdü.

Vale dönüp duruyor, rüyaları sıkıntılı görünüyor, kendi kendine anlaşılmaz bir şekilde mırıldanırken kaşları geriliyor. Birkaç kez yüzü öfkeli keskinliğini kaybedip yumuşuyor, dudakları konuşmak üzereymiş gibi hafifçe aralanıyor, ifadesi kırılğan ve kederli bir hal alıyor.

İçimde derinlerde bir şeyler kıpırdıyor ve gözyaşlarım gözlerimi sıırarak ona karşı çıkıyorum. Onu bu şekilde görünce kendimi savunmasız ve savunmasız hissediyorum ve derinden sarsılıyorum.

Ama onun beni incitici şekilde reddetmesi zihnimde ve buz gibi içime işliyor.

* * *

Bulutlu bir şafağın gri ışığı çadırın kapağındaki aralıktan süzüldüğünde, tamamen öfkelenmişim. Mage gibi içten içe kaynıyorum. Aniliese tecrübeli elleriyle metodik bir şekilde benimle ilgileniyor, nabzımı ve reflekslerimi kontrol ediyor, ellerime ve ayaklarıma merhem sürüyor. Ellerime sıcak bir fincan tonik koyuyor, buharı çenemi ve burnumu nane ve metalik kokusuyla nemlendirmek için yükseliyor.

Vale'e dik dik bakıyorum, keskin kürek kemiğinin tuniğinin darmadağınık ipeğine doğru çıkmasına içerliyorum. Sırtı bana dönüktü,

Hala yerdeki paspasın üzerinde uyuyor. Bana yardım etmek için ateşine ihtiyaç duyulursa diye bütün gece oradaydı.

Minnettar olmalıyım.

Onun sıcak ateşi yakınlığımı yeniden başlattı, bana tamamen geri verdi. Ama şükretmiyorum. Yoğun duygular içinde kaybolmuş durumdayım.

Ona karşı bu kadar yoğun bir çekim hissetmekten nefret ediyorum. Yakınlıklarımızın bu kadar . Dudaklarının hissini unutamıyorum.

O bir Lower River kızı.

Katlanılabilir biri. Kaba saba bir şekilde.

Acı içime işliyor, sonra öyle bir öfke ki, korkutucu yüzüne ateş püskürebilirim.

* * *

"İşte, güzel. Biraz daha dinlen."

Büyücü Aniliese karanlık düşüncelerimden habersiz, kolumu etkili bir eliyle sıvazlarken kendi kendine gülümsüyor, gümüş Erthia küresi altın eczacı lonca ustası kolyesiyle birlikte zincirinde huzursuzca sallanıyor.

Zayıfım ama bütünüm.

Ve o kadar üzgünüm ki burada bir dakika daha geçirmek istemiyorum.

Ve kendimi aşağılanmış hissediyorum. Hem Vale hem de Fain beni yarı çıplak gördüğü için aşağılanmış. O sırada nefes almak için o kadar çaresizdim ve kendi büyümden o kadar bıkmıştım ki çıplaklığımın farkına bile varmamıştım. Ama şimdi, sağlığıma kavuştuğumda, ne tamamen farkındayım. Ne kadar açıkta olduğumun.

Ve bir daha Vale Gardner ya da Fain Quillen'ı görmek istemiyorum. Tüm bu olanları unutmak istiyorum.

Vale çayını yudumluyor, iki eliyle bardağı sıkıca kavıyor. Üniforması kırışmış ve dağılmış, seyrek bir sakalın gölgesi çenesini çevreliyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar derinleşmiş ve saçları taranmamış. Beni fark ettiğini hissedebiliyorum, kaşları gerilmiş ama bakışlarını kararlılıkla çayına sabitliyor.

Çadırın kapağı geri çekiliyor, gri ışık etrafımızı saran goblen renk cümbüşünü bir anlığına siliyor. Fain ısıklık çalarak içeri giriyor.

Kendisi de dinlenmiş ve parlak bir gulten gibi cilalanmış görünüyordu. Üniforması temiz ve ütölüydü, pelerini arkasından şık bir şekilde akıyordu ve zarif bir şekilde oyulmuş asası asa kemerinde rakik bir açıyla duruyordu.

Yakışıklı, hali vakti yerinde, zarif bir Gardnerian'ın timsali. Ve bu beni de kızdırıyor.

Fain içeri girerken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor. "Ah, sevgili Büyücü Harrow uyanıyor." Pelerininin cebine uzanıp kırmızı bir nar ve küçük, dolgun bir para kesesi çıkarıyor ve onları yanımdaki masaya bırakıyor.

Büyücü Aniliese gülümsüyor ve tek kaşını ona doğru kaldırıyor. Parmağıyla nara doğru bir hareket yapıyor. "Peki bunu nereden buldun, Büyücü Quillen? Bu tayın ve ortak kurban zamanında mı?"

Adam onu başının üstünden öpüyor, kadın da alaycı bir kızgınlıkla onu kovuyor. "Nerede bulduğum önemli değil," diyor büyük bir . "Önemli olan senin çok zeki olduğun ve bizim için yaptığın her şey için sana bir göl dolusu mücevher verilmesi gerektiği."

Büyücü Aniliese kıkırdıyor, yosun yeşili gözleri neşeyle dans ediyor. Narı ve para kesesini alıp ikisini de tuniğinin cebine koyuyor, sonra da malzemelerini topluyor; tıpalı şişeler, küçük kurutulmuş bitki çuvaları, taştan bir havan ve havan tokmağı.

"Şey," diyor Fain'e aletlerini yerleştirirken, "Kadim Olan seni bir iki beladan kurtardığımı biliyor." Ona dokunaklı ve eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Sen kaç kere Magedrunk?"

Fain düşünerek dudağını uzatır. "Ah... birkaç tane." Ona muzipçe gülümsüyor.

"Hmm," diyor, bıkkın bir mizahla başını sallayarak. "Hiç böyle olmamıştı ama." Bana döndü. "Genç bayan, benden sonra tekrar et. Büyü yapmayacağım."

Ailemi korumak ve onlara bakmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

"Dikkatli olacağım," diyorum ona düz bakışlarını kendi restore edilmiş ateş duvarımla karşılayarak.

"Hmm," diye tekrarlıyor, sanki beni şimdi daha net görüyormuş ve pek de onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Peki o zaman," diyor derin bir nefes alarak,

İstifa etmiş bir nefes. "Ben ."

Büyücü Aniliese'ye kibarca gülümsemeye çalışıyorum ama öfkem yüzünden gergin göründüğümü biliyorum. "Teşekkür ," diyorum ona sıkıca. "Size borçluyum."

Büyücü Aniliese bunu duyunca başını sallar, ardından Fain'in koluna şefkatli bir şaplak atar ve oradan ayrılır.

"Pekâlâ," diyor Fain hoş bir şekilde, bana dönerek. "Büyücü Harrow, burada istediğin kadar dinlenmeni istiyorum. Benim evim senin evindir." Bir kolunu zarıfçe göğsünün üzerine koyuyor ve bana hafifçe saygılı bir selam veriyor.

Mantıksız öfkem, paraları, süslü pelerinleri ve güzel asalarıyla yalıtılmış olan Fain ve Vale'i tokatlamak için duyduğum mantıksız dürtüyle birlikte daha da yükseliyor.

Panik çirkin başını kaldırır.

Ailem ve ben nereye gideceğiz? Ne yapacağız?

Verpacia'da bir çiraklık bulabilirim ama oraya gitmenin bir yolu yok. Param yok. Atım yok. *Hiçbir şey yok.*

Hepimiz yalnızız.

Aşağı Nehir, alt sınıf köylüler.

Fain hala bana gülümsüyor, memnun bir kedi gibi kendini beğenmiş. Gözlerinde beklenti dolu bir parıltı var ve teşekkürümü beklediğini fark ediyorum.

"Ben gidiyorum," dedim ona kısaca. "Yardımlarınız için teşekkür ederim ama ailemi bulmam gerekiyor." Kalbim acıyla çarparken Fain'i kibar ama düzgün bir bakışla süzüyorum. "Ve çadırınızı köylü daha fazla kirletmek istemem."

Fain tokat yemiş gibi şaşkınlıkla geri adım atar, sonra sesli bir şekilde yutkunur.

"Uyanıktın."

"Evet." Kelimeyi ısırarak söylüyorum, ses tonum sertleşti.

"Söylediklerinizin çoğunu duydum. Sen ve... o." Döndüm ve bakışlarımla Vale'i mızrakladım.

Vale'in gözleri biraz fazla açılmış, yoğun bakışları benimkilere kilitlenmiş. Dertli mi yoksa öfkeli bir küçümsemeyle mi dolu olduğuna karar veremiyorum, bu da öfkemin daha da alevlenmesine neden oluyor.

Fain'in sesi titrektir. "Tesla, ben *asla*..."

"Dur." Fain'in sözünü kestim, lanetli sesim titriyordu. "Nasıl olduğunu biliyorum.

Ailem ve ben Doveshire'da alt sınıftaydık ve hor görülüyorduk, Gardneria'da da alt sınıftan olacağız ve hor görüleceğiz. Çünkü ben senin gibi parayla büyümedi." Vale'e ters ters baktım. "Ya da *sana*." Tekrar Fain'e dönüyorum. "O kadar fakirdik ki genellikle doğru dürüst yemeğimiz olmazdı. İşte bu kadar . Köylülerden bile daha aşağıdayız aslında." Sahte bir umursamazlıkla omuz silkiyorum, gözyaşlarımı şiddetle geri çekmeye çalışıyorum. "Çiftçiler çoğu zaman bizden daha iyi beslenirdi."

Fain perişan görünüyor. "Tessla, *lütflen*."

"Hayır. Gerçekten. Dur." Avucumu sertçe ona doğru uzattım. "Size minnettarım, Büyücü Quillen. Gerçekten öyleyim." Gözlerim yaşardı, ve ben onları geri kırıyorum. "İkiniz de beni ve ailemi kurtardınız. Ve bunu *asla* unutmayacağım. Ama gitmeden önce gereken birkaç şey var." Kalbim sıcak ve sert bir şekilde çarpıyor. Vale'e dönüyorum ve bakışlarımı onunkilere . "Mesela Jules Kristian, birlikte olduğum Kelt... O benim en yakın arkadaşım."

"Bu bilgiyi kendine saklamak isteyebilirsin," diye uyarıyor Fain, sesi alçalmış.

Ona dik dik bakıyorum. "Jules hayatımı kurtardı ve beni Verpacia'ya kaçıracaktı."

Fain başını sallıyor, yüz ifadesi artık sıkıntılı ve huzursuz. "Bu tür özel şeyleri bilebilecek kişileri seçmek genellikle en iyisidir..."

"Hayır," diye araya girdim, ses tonum sertti. "Bundan utanmıyorum. Beni kutsaması için rahibi getirmenize de sevindim. Abdest aldığım için mutluydum." Tekrar Vale'ye baktım. "Büyükbabam gece gündüz güvenliğimiz için dua ederdi. Belki bunun batıl inanç saçmalığı olduğunu düşünüyorsun. Belki de hiç dua etmen gereken bir şey olmadı." O gece kısa süreliğine beliren beyaz kuşu , görüntü zihnimin gerisinde yanıp sönüyor. "Ama her şeye rağmen hepimiz buradayız. Ailemden geriye kalanlar. Yaşıyor. Yani... belki de büyükbabamın duaları cevap verdi. *Kadim Olan'ın gücüyle*." Vale'ye doğru kendini kutsama ve kendini koruma sembolünü işaret ediyorum.

Vale'nin çenesi gerildi. Sanki benim inanç kızmış gibi gözlerini kaçırıyor ve nefretle çadırın duvarına bakıyor.

"Ve ben, aslında, okumayı biliyorum." Fain'e bakıyorum. "*Diya Apothecarium*'u biliyor musun?"

"E-evet, elbette," diye kekeliyor Fain, başını kopuk kopuk sallayarak. "Bu en önemli lonca metni." Gergin bir şekilde titriyor ve başını sallıyor. "Büyük bir kısmını anlamakta zorlanıyorum."

"Oradaki her toniği, standartların altında, ucuz malzemeler kullanarak en az bir kapasiteye kadar çalıştırdım" diyorum.

Fain bana göz kırpmıyor. "Bu, şey, etkileyici."

"Ve *Principia Mathematica*. Onu çalıştın mı?"

Fain gülüyor. "Elbette setlerin çoğunda çalıştım. Neredeyse sonuna kadar..."

"İki yıl önce bitirdim." Fain bana bakıyor, sessiz.

Yüzümü Vale'ye dönüyorum. Çok sessiz ve hareketsiz, ama ateşli bakışlarının ardında çalkalanan huzursuz sıcaklığı hissedebiliyorum. "Peki ya sen Vale? Üstesinden gelebildin mi?" Saygısızlık olarak kabul edilse de ona bilerek gayri resmi bir şekilde hitap ediyorum.

Onu aşağılamak istiyorum ve o da bunu biliyor.

Beyaz gözlerini bana diyor, sözleri kesik kesik. "Beni biraz aşırıydı." Fain derin bir nefes verir ve başını sallar.

Fain'e dönüyorum. "Vale ve kız kardeşi fakir olduğum için güzel şeylerin değerini bilemeyeceğimi düşünüyor. Cahil olduğumu düşünüyorlar." Duraksıyorum, ikisine de cesaretle bakıyorum. "Burada işlerin bazı pek de farklı olmayacağını görebiliyorum. Ailem ve ben hala fakiriz. Hâlâ alt sınıf olarak görülüyoruz. Ama bu sorun değil. Kimse bizi öldürmeye çalışmıyor ve bizim için daha iyi bir hayat kurabilirim. Ben bir eczacıyım. İyi bir eczacıyım. Alt sınıflar arasında yolumuzu buluruz." Gözlerim, öfkeli bakışlarını üzerimde hissettiğim Vale'ye kayıyor ve Fain'e dönmeden önce onun bakışlarını yakıcı bir meydan okumayla tutuyorum. "Varlığıma gereğinden fazla katlanmanı istemeyeceğim, Büyücü Quillen. Evinizi yeterince kirlettim."

Ayağa kalkıyorum ve oda dönüyor olsa da Fain'in bana uzattığı eli görmezden geliyorum. Kendimi sabitlemek için kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum, sonra çıkışa doğru ilerliyorum.

Çadır kapağını elime alarak duraksıyorum ve onlara dönüyorum. "Ve ikinizin de bilmesi için söylüyorum, Aughnot ve Ellerson'ı okudum ve Diyar'ın tarihi üzerine epeyce çalıştım. Ve basit bir Alfsigr okuyabiliyorum. öğretti."

Fain şaşkınlıkla bana bakıyor. Gözleri Vale'ye doğru kayıyor. "Sana söyledim, ona hızlı davranmalısın," diye mırıldanıyor.

Küçümseyen bir nefes üflüyorum ve Vale'ye tiksintiyle bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın," diyorum Fain'e. "Vale daha gelişmiş bir Matematik. Ona asla hızlı davranmazdım. O çok cahil."

Dengesiz bacaklarımın üzerinde dönüyorum, çadırın kapağını iterek açıyorum ve çıkıyorum.

Bölüm 14: Beşinci Seviye Büyücü

Çadırın dışındaki hava nemli ve serin, tül gibi bir sis tabanı . Fain'in çadırı bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş durumda ve ben yokuş aşağı keskin bir şekilde inen tek kıvrımlı patikayı takip ediyorum, ıslak toprakta ilerlerken vücudum kaskatı kesiliyor. Düşüncelerim çalkantılı ama aklımda tek bir hedef var: ailemi bulmak.

Çok geçmeden siyah Gardnerya askeri çadırlarının gölgeli biçimleri sisin içinden ortaya çıkar. Sabahın erken saatlerindeki sohbetlerin sesleri havada yankılanırken, ateşler yakılıyor ve küçük asker grupları etrafta dolaşıyor, bazıları rahat, bazıları görev başında ve hareketlerinde maksatlı.

İki genç asker yolumu kucaklayan büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, alçak sesle ve cana yakın bir şekilde konuşuyorlar.

Genç adamlardan biri dönüyor ve ben yaklaşıırken beni görüyor. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. Son derece yakışıklı, pelerini ince işlenmiş, kenarlarında üç gümüş çizgi var.

Üçüncü seviye bir büyücü.

duruyorum. "Lütfen," diyorum yalvarırcasına. "Ailemi bulmam gerek."

"Elbette," diyor Büyücü, kayadan aşağı kayarak. "Size yardım edebiliriz. İyi olduklarından eminim. Tüm mültecilere çok iyi bakılıyor." Beni dikkatle inceliyor ve Fain'in çadırına doğru bir bakış atıyor. "Sen Büyücü Tesla Harrow olmalısın. Ben de Nils Arden." Çenesiyle arkadaşını işaret ediyor. "Bu da Myles Richard. Yaratıcı kalkanınızla ilgili hikâyeler duyduk ve bence şaşırtıcı derecede cesur olmalısınız."

Bana elini uzatıyor. Çok güzel Nils, canlı yeşil gözleri zekâ ve merakla parlıyor ve elimi ona uzatırken kalbim hızlanıyor. Elimi dudaklarına götürüyor ve arkasına nazik bir öpücük konduruyor.

Yutkundum. Yakınlık çizgilerinde ateş var. Vale gibi değil, alevler içinde kaynayan, ustalıkla örülmüş sabit bir çizgi. Onun ateşi

Bu kadar sıkı bir şekilde bastırılmış sihir, rahatsız edici bir gizem gibi tehlikeli hissettiriyor. Bu gizli bilgi içime lezzetli bir ürperti gönderiyor. -Bu onun açık, korunmasız ifadesiyle çok çelişiyor.

Birden, uzun eteğimin üzerine hâlâ Fain'in buruşuk askeri tuniğini giydiğimi ve saçlarımın karmakarışık olduğunu fark ediyorum.

"Söylediklerinden daha da güzelsin," diyor Nils bana. Kızarıyorum ve yere bakıyorum, gözlerim ellerinde geziniyor. Elleri lekesiz.

Çözölmüş.

Elimi bırakmadan önce bana kısa ve bilmiş bir bakış atıyor, gözleri sanki özel bir şakayı paylaşmışız gibi sıcaklıkla parlıyor. Sanki benimle ilgili lezzetli, çökmekte olan bir sırrı biliyormuş gibi.

Arkadaşı Myles onun kadar yakışıklı değil. Gözleri birbirine çok yakın, burnu büyük ve uzun. Ayrıca kamış gibi sıska ve sanki kendi boyundan biraz rahatsızmış gibi garip bir şekilde kambur duruyor. Ama ifadesi açık ve iyi niyetli, gözlerinde nezaket var. Üstesinden gelmiş gibi öne doğru atılıyor ve iki elimi birden tutuyor.

Toprak büyüü. Çok fazla değil, ancak az olan şey güçlü ve derin çalışıyor.

Gözlerim ucuza yapılmış pelerinin kenarındaki iki gümüş çizgiye kayıyor.

"Teşekkür ," diyor Myles derin bir duyguyla. "Yaptığın şey için teşekkür ederim. Ailemi kurtardınız. Onlar oradaydı, ahırdaydılar. Kelt ve Urisk orduları ilerlediğinde ben güney sınırında görevliydim. Beklediğimizden daha hızlı hareket ettiler. Benim ailem Aile o ahırda kilitliydi... Sen onlara o birkaç saniyeyi kazandırdın. Eğer ..." Gözleri minnettarlıkla dolup taşıyor, yaşlarla doluyor. "Sadece... teşekkür , Bayan Harrow."

Gözlerim ona iyi huylu bir şekilde sırttan Nils'e kayıyor. "Yine bir Kelt gibi mi konuşuyorsun, Myles?" Nils alay ediyor.

Myles irkiliyor ve ellerimi bırakıyor, solgun yanaklarında kırmızı lekeler beliriyor. "Çok özür dilerim. *Mage* Harrow'u kastetmiştim." Kendini suçlarcasına başını sallıyor. "Ben... Ben bir sınır kasabasında büyüdüm. Nehir kıyısında." Omuz silkiyor. "Kötü konuşma alışkanlıkları. Ve biraz da başka şeyler. Çok fazla Kelt tarzı..." Sözünü kesiyor.

Benim gibi bir Lower River Gardnerian.

Nils kolunu Myles'in omuzlarına doluyor ve bana sırtıyor. "Myles burada sadece üstesinden geliyor, Mage Harrow. Böylesine güzel bir kadının elini gün tutmuyor."

Sırtımdaki deri bir sıcaklıkla karıncalanıyor ve Nils ile Myles'in geçip gittiklerini fark ediyorum. Gözleri irileşiyor ve hemen askeri hazır ola geçiyorlar, kaskatı kesiliyorlar. Yumruklarını göğüslerinin üzerindeki Erthia kürelerinin üzerine resmi bir selamla vuruyorlar.

Dönüyorum. Sis in içinden bir büyücü geliyor, pelerini arkasında dalgalanıyor.

Vale.

Kavurucu gözleri sisi yaran ilk şey oldu. Nils'e kısa, ölümcül ve delici bir bakış fırlatıp hızla yanımdan geçerken Myles ve beni görmezden geliyor.

Kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturuyorum ve gözlerim kızgın yarıklara dönüşüyor. Vale'in ateşinin öfkeli bir parıltıyla arkasından geldiğini hissedebiliyorum. Saçları düzensiz dikenlere dönüşmüş, giysileri kırıkmış, yakınlık çizgileri vahşi bir fırtına gibi çalkantılı.

Kızgın ateşten geriye kalan izi, kırbaçlanan dallar halinde bana doğru uzanıyor, hem Vale hem de ateşi buharlı sis tarafından yutuldukça yavaş yavaş gücünü kaybediyor.

"nereye gidiyordur?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen Sabah Raporu'na," diyor Nils, duruşu rahatlayarak. Myles yardımsever bir tavırla, "Bu Vale Gardner," diye ekliyor. biraz huşu. "Kara Cadı'nın oğlunun ta kendisi."

"Biliyorum," diyorum dikkatim dağılmış şekilde, Vale'nin kaybolduğu sis in içine bakarak.

Myles yola bakıyor, yüz ifadesi gerginleşiyor. "Beşinci Seviyedekiler arasında en güçlüsü o Onun ateşi var. Öyle derler, Bayan."

Nils, Myles'a kaşlarını kaldırdı.

Myles yüzünü buruşturur. "Yani, *Büyücü* Harrow, Bayan."

Nils güler ve Myles'in sırtını sıvazlar. "Sen, dostum, umutsuz bir vakasın."

Myles, Nils'e alaycı bir gülümseme fırlattı. "Kimse sizi alt sınıfla zorlamıyor."

Nils'in ifadesi ciddileşir. "Burada kimse alt sınıftan değil," diyor ses tonu vurgulu bir şekilde. "*Hepimiz* Gardneryalınız."

İçime bir sıcaklık yayılıyor.

"zor," diye Myles'ı rahatlatıyorum, Nils'in şaşırtıcı, geniş görüşlü kabullenişinden cesaret alarak. "Ben de Aşağı Nehir'denim." Nils'e bakıyorum. "*Mage* orada bir hakaretti. Her zaman bir hakaretti. Keltler bunu birbirlerine karşı bile kullanırdı."

"Artık bir hakaret değil," diyor Nils, içindeki gizli ateş hararetle açığa çıkıyor. "Ve onları bu şekilde kullanma eğilimlerinden kurtaracağız."

Kendimi Nils'in Vale'den ne kadar farklı olduğuna hayret ederken buluyorum.

Gözlerinde elitizm ya da küçümseme duygusu yok. Bu son derece ferahlatıcı.

Bir masal kitabından fırlamış bir görüntü önümüzdeki sisi yararak bana doğru koşuyor. Onun Rosebeth olduğunu fark ediyorum ve içim serin bir su gibi rahatlıyor.

Gardnerya prensesi gibi giyinmiş. Artık üzerine tam oturmayan siyah yünler yok; koyu renkli ipek tuniği güzel vücuduna bir eldiven gibi oturuyor, bu loş ışıktaki bile parıldıyor, etekleri sallanıyor. Tuniğinin yakası ve kenarları boyunca mavi demir çiçekleri özenle işlenmiş. Uzun siyah saçları güzelce şekillendirilmiş, dalgalı siyah buklelerini süsleyen küçük örgüleri var.

"Tessie!" diye ağlayarak kollarıma düşüyor, ince ipekleri avuçlarımda kayganlaşıyor, büyüğü her zamanki gibi zayıf, küçük bir su damlası, kadar silik ki zar zor okuyabiliyorum.

"Güvende olmana çok sevindim," diyorum onu kucaklayarak. "Ailemi gördün mü? Nerede olduklarını öğrenmem gerek."

"İyiler ve güvendeler," diye nefes nefese beni temin ediyor. "Seni onlara götüreceğim. Oh, Tessie, *öldüğünü* sanmıştım!"

Bana tekrar sarılıyor ve gözlerim yaşıyor. Güvende olduğum ve arkadaşarımla birlikte olduğum için çok mutluyum. Nils'e bakıyorum ve onun bize gülümsediğini görüyorum, saygısı gözlerini aydınlatıyor.

Buradaki herkes Vale Gardner gibi değil, ölçüsüz bir rahatlama ve azımsanmayacak bir kinle fark ediyorum.

Sonra Myles'a bakıyorum ve yüz ifadesiyle bir an için hazırlıksız yakalanıyorum. Sanki gözlerinin önünde binlerce yıldız patlamış ve Rosebeth'e bakarken ağzı bir karış açık kalmış gibi.

Arkadaşıma dönüp Myles'ın dizginlenemez hayranlığına neyin ilham verdiğini araştırıyorum.

Rosebeth gözyaşlarını silmek için ipekle kaplı ön kolunu gözlerinde ustaca gezdiriyor ve neredeyse tam bir homurdanmaya dönüşen yüksek sesli bir koklama . Ama bu Myles'ın büyülenmiş sersemliğini azaltmıyor.

"Ah, çok özür dilerim," diyor ve genç askerleri ilk kez fark ediyormuş gibi onlara doğru bakıyor. "Nerede benim terbiyem?"

Gözleri Myles'a kilitlenir, bir anda onun tarafından olduğu kadar onun tarafından da perçinlenir - sanki o sıradan bir Lower River delikanlısı değil de, en değerli rüyasının sisleri arasından adım atan bir prensmiş gibi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Nils'in önce onlara, sonra da bana dans eder gibi baktığını görüyorum; kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttuğu belli.

Ve her şeye rağmen -ailemin evsizliği, aşırı yoksulluğumuz, ölümle burun buruna gelmem- bir an için toparlanıyorum. Belki de Gardneria'da kendi insanlarımız arasında iyi bir yaşam için bir şansımız vardır. Hepimiz için mutluluk dolu bir gelecek.

Nils cep saatine baktı. "Myles, rapor vermeliyiz." Rosebeth ve bana gülümsüyor. "Öğle vakti tekrar serbestiz. Belki siz sevgili büyücüler bizimle yemek çadırında buluşmak istersiniz? Yemeğimizi ortadaki ateşin başında birlikte yiyebiliriz."

"Ah, evet," diye nefes alıyor Rosebeth, gözleri hâlâ garip Myles'a takılı. "Bu çok hoşuma giderdi." Umutla bana bakıyor.

Hepimiz Gardneryalıyız. Nils'in güzel sözleri zihnimde parlıyor.

"Bunu ben de isterim," diyorum Nils'e içten bir gülümsemeyle.

Ayrılırlar, Rosebeth arkalarından tatlı tatlı bakar, kirpikleri utangaçça dalgalanır.

"Bir Upper River kızı gibi görünüyorsun," diyorum ona, çocukluk arkadaşına sevgiyle sırıtarak. Bir an için böyle güzel şeyler giymenin bir his olduğunu merak ediyorum.

"Genna bana yardım ediyor!" diyor . "Beni evcil hayvanı yaptı - zaten bana öyle diyor. O çok harika biri, Tessie." Sonra Rosebeth endişeyle dudağını ısıtıyor, ifadesi kararıyor. "Onunla tanıştın, Tessie. O korkunç gece sana karşı oldukça kaba davrandı. Sana isimler taktı ama bunun için onu yargılamamalısın. Jules Kristian'a yapıştığın gibi yapışarak hepimizin kafasını karıştırdın."

O gecenin anıları içime işledi. Genna. Bana ırk haini diyen o iğrenç Yukarı Nehir kızı. O korkunç Büyücü'yü zavallı Daisie'ye saldırmaması için cesaretlendirmesi.

Rosebeth karanlığı silkeleyerek, "O çok güzel," diye coşkuyla konuşuyor ve ben de tüm bu travmayı bu kadar kolay atlatabildiği için içimde acı ve geçici bir kıskançlık hissediyorum. "Genna da hızla Beşinci Seviye Büyücülerden birine dönüşecek. *Herkes* onları istiyor, Tessie. En fazla güç onlarda. Ve en çok para. Çoğu oldukça genç ve birçoğu da çözülmemiş." Ona zar zor ayak uydurabiliyorum. heyecanla konuşuyorlardı. "Onların kendi *evleri* var! Mage Vale Gardner'ın *iki evi* var!"

"İki mi?" Böyle gereksiz bir lüksten öğreniyorum. Kulübemizi düşünüyorum. Annemin yorganlarını. Babamın eşyalarını. Wren'in oyuncakları. Tüm eczacılık aletlerimi.

Kedimiz, Patches.

Acı burkuyor ve midem kederle kasılıyor.

Rosebeth etrafına bakınıyor, sanki bana sıkıntılı bir şey söylemenin doğru yolunu arıyormuş gibi yine dudağını ısıtıyor. "Vale Gardner ve Fain Quillen'in yanında dikkatli ol," diye uyarıyor beni, sesi alçak. "Sana yardım ettiklerini biliyorum ama... onlar hakkında rahatsız edici söylentiler olduğunu bilmelisin."

Kaşlarımı soru sorarcasına çatıyorum.

"Duydum ki," diye fısıldıyor ağzını siper ederek, "*şeytani eğilimleri* olabilirmiş." Bana ciddi, skandal dolu bir bakış fırlatıyor. "hoşlanıyor olabilirlermiş. Birisi Vale Gardner'a bunu gerçekten sormuş ve..." Sözüünü kesiyor, belli ki devam edemeyecek kadar gergin.

"Ne? Ona ne söylediler?" Onun bu şekilde tereddütlü davranma ve konuyu saptırma eğilimi beni hep rahatsız etmiştir.

Dudağını çiğnemeye ara verir. "Şaka yapmış olabilirim. Muhtemelen öyleydi. Ona Fain Quillen'a oruç tutmak isteyip istemediğini sordular. Ve o ne dedi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya yapsaydım?" dedi. Düşünebiliyor musun, Tessie? Carnissa Gardner'ın oğlu olduğu için böyle şeyler yanına kâr kalıyor. Şaka bile olsa böyle konuşmamalı. Bu, insanların onun..." Dudağını kemirmeye geri dönüyor, kendi iğrenç hayalleri tarafından dilsiz hale getiriliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Fain'in kendisi ve Vale hakkındaki söylentilere nasıl kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Bu tür yasak ilişkilerin fısıltılarını duymuştum ve eğer çift ortaya çıkarsa ne kadar acımasız şeyler olabileceğini biliyordum. Birkaç yıl önce, bakırcının oğlu Flynn ve genç nalbant Nick, Doveshire'in kasaba meydanında bir uyarı olarak öldüresiye dövülmüşlerdi. Bu hikâyeyi son derece rahatsız edici buldum ama ne yazık ki şaşırtıcı değildi. Çetelerin neler yapabileceğini ve bu tür ilişkilerin Keltler ya da Gardneryalılar ya da Batı Diyarı'ndaki herhangi biri tarafından hoş görülmeceğini biliyorum.

Söylentiler doğru olabilir mi? Birden hem Vale hem de Fain için endişelenmeye başladım.

Vale dayanılmaz derecede kibirli ama benim ve Jules'un hayatını kurtardı.

Ve Fain bana karşı çok nazikti.

Ama Vale'nin öpücüğü ne olacak? Merak ediyorum, kafam karışıyor. "Elini yüzünü yıkamalısın, Tessie," diyor Rosebeth gergin bir acelecilikle, düşüncelerimi bölerek. "Fazla zamanımız yok."

"Ne için zaman?"

"Duymadınız mı? Hepimize oruç tutturuyorlar. Bu gece. Bugün eşlerimizi seçmeliyiz, yoksa onlar bizim için seçecekler."

Yüzümün kızardığını, şokun içime işlediğini hissedebiliyorum. "Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Bu... bu mümkün değil. Kimseye oruç tutmayacağım. Hele bu gece hiç."

"Yapmak zorundayız, Tessie. Anlamıyor musun? Bu şekilde hepimizin burada bir ailesi olacak. Bizi kabul edecek insanlar. Bunu yapmalısın, Tess. Ailen için." Gözleri hülyalı bir nitelik kazanıyor. "Ve tüm genç erkekler - çok gösterişli ve yakışıklılar."

Nils'in rahat sırtışının görüntüsü aklıma geliyor. Onun gibi birine oruç tutmak çok mu kötü olurdu? Nazik ve zeki görünüyor ve güler yüzlü. Ve hiç de gösterişli değil. Kendini beğenmiş Vale Gardner'a hiç benzemiyor. Ve Nils'e oruç tutmak ailemle bağlantı kurmamı sağlar. Ve güvenlik.

Hayır, kendi kendime düşünüyorum. Bu çok hızlı. Hiç tanımadığım genç bir adama nasıl hızlı davranabilirim?

Ama sonra Rosebeth'in az önce ne dediğini tamamen anladım. Ya ben seçeceğim ya da başkası benim yerime seçecek. Bu durum beni derinden rahatsız etse de, oruçla ilgili tüm endişelerimi zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum.

Ne de *olsa, kimse beni isteğim dışında oruç tutmaya zorlayamaz diye kendimi rahatlatıyorum.*

Hayır, şu anda önemli olan tek bir şey var. "Rosie, lütfen...

Beni aileme götürmeni istiyorum."

Bölüm 15: Sert Çizgiler

Aileme tahsis edilen çadıra yaklaştığımda gördüğüm ilk şey, çadırın önünde yere oturmuş, kimsesiz görünen Wren oluyor. Beni görür görmez ayağa fırlıyor ve sekiz yaşındaki sıska bacaklarının üzerinde bana doğru koşuyor, gözyaşlarına boğulurken kollarını iki yana açıyor.

"Tessie," diye hıçkırarak bana sarıldı, "Öldüğünü sandım! Kimse bize nerede olduğunu söylemedi!"

"Şşşt, ben iyiyim," diyorum ona, yıkanmamış, düğümlemiş saçlarını okşarken kendi gözyaşlarım yüzümden akıyor. "Oh, Wren, seni gördüğüme çok sevindim." Kendimi geri çekip ona gülümsüyorum ve endişesiz bir güven ifadesi takınmaya çalışıyorum. Ama onu gördüğümde sahte gülümsemem bile neredeyse dağılıyor.

Eskisinden daha da hasta. Yıllardır mücadele ettiği kronik Kızıl Grip onu yavaş yavaş dibe çekiyor. Sesi daha hırıltılı, gözlerinin kenarları kırmızı ve ağzının etrafında daha fazla küçük kırmızı lekeler var.

Ona ilaç almalıyım ve yakında acı çekeceğim. Asla karşılayamayacağımız ilaçlar. Alabilmek için beşinci seviye büyücü olman gereken ilaçlar.

Wren derin ve tıkırtılı bir şekilde öksürüyor ve ben de onun tel tel saçlarını düzeltiyorum. "Artık her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Ama paraya ihtiyacımız var. Ve hiç paramız yok. Sizin de ilaca ihtiyacınız var.

"Nerede yaşayacağız, Tessie?"

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. Mülteci denizinin en fakir ucundayız.

Gülümsememi parlak tutuyorum. "Bize küçük, güzel bir kulübe bulacağım. Sıcak ve kuru. Sen kendini üzme."

Paramız yok. Hiçbir şeyimiz yok. Yaşayacak hiçbir yerimiz yok. Korkuyorum, Wren.

Başını öpüyorum, anlattığım peri masalına inanmasını istiyorum. Kendim de inanmak istiyorum. Ama kendimi kaybolmuş, çaresiz ve korkmuş hissediyorum.

"Patches'e ne oldu, Tessie?"

Soru aramızda havada asılı duruyor, karanlık ve korkunç.
Kedimiz. Sevimli calico kedimiz. Muhtemelen yangında öldü.

"Eminim kaçmıştır," diyorum ona, sesim titreyerek. "O akıllı biri. Kendi yolunu çizebilir."

Wren geri çekiliyor ve bana kederle bakıyor. "Sanmıyorum, Tessie. Bence o öldü."

Dayanılmaz, korkunç derecede dürüst bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Özür dilerim Wren," diye boğuluyorum, sesim gözyaşlarımdan boğuk boğuk çıkıyor, tuzları dudaklarımda. "Çok özür dilerim."

"Onlardan nefret ediyorum," diyor yüzünü buruşturarak, gözleri sert ve acıyla dolu. "Umarım büyücülerimiz hepsini öldürür. Tüm o Keltleri ve Uriskleri."

"Hayır, Wren," diyorum, onu yatıştırmaya çalışarak. "Kötü olanlar belki. Ama hepsi değil."

"Hepsi kötü," diye ağlıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Sözleri içime bir ürperti gönderiyor. "Hepsi değil, Wren. Jules değil."

Eğer hala .

Ama Wren etkilenmedi.

"Jules bizim arkadaşımız," diye hatırlatıyorum ona. "Bize yardım etmeye çalıştı." "Umurumda değil," diyor Wren, kucağımdan çekilirken, onun

ifadesi taş gibi sertleşti. "Bizi o kurtarmadı. Kara Cadımız ve Büyücüler kurtardı. Keltler ve Urisk bizi öldürmeye çalıştı. Ama kaybettiler ve şimdi biz *onları* öldüreceğiz."

Huzursuz bir endişe kemiriyor. Küçük kardeşimin yeni keşfettiği nefretin keskinliği beni şaşırtıyor - çizgileri vahşice çizilmiş bir nefret.

Bölüm 16: Staen'en

"Hayır, Büyükbaba," diye ısrar ediyorum, ateşim yükseliyor. "Bu gece oruç tutmayacağım."

Babam hayattayken çok sevimli olan o her zamanki aptal, kafası bulutlarda iyilikseverliğiyle bana bakıyor. Ama büyükbabam benim resmi vasım olduğundan beri, onun iyi niyetli beceriksizliğini sonsuz bir sorun kaynağı olarak görüyorum.

yüzden neredeyse ölüyorduk. Çünkü esasını kullanmama izin vermedi.

"Elbette oruç tutacaksın çocuğum," diyerek koluma küçümseyici bir vuruşla beni rahatlatıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde geçici evimize bakıyorum; sade bir askeri çadır, ama üç sağlam karyola, sıcak yatak takımları, yağmurun soğuşunu dışarıda tutan bir odun sobası ve kasveti aydınlatan fenerlerle iyi döşenmiş.

Sıcak, güvenli ve kuru.

Ve iyi besleniyoruz. Buradaki yemekler basit, ama kolayca Mevcut. Upper River halkı buna burun kıvırıyor ama ben Wren'in hızla tükettiği havuçla dolu kocaman arpa çorbası kasesini ve yanındaki küçük masada duran iri bir parça tereyağlı esmer ekmeği görünce heyecanlanıyorum.

Uzun zamandır yemediğimiz kadar iyi yemekler.

Ama buradan ayrıldığımızda ne olacak? O zaman yemeklerimiz nereden gelecek? Valgard sokaklarında dilenci mi olacağız?

Belki de wandfast'ten başka seçenek yoktur.

Hayır, bir yolunu bulacağım, inatla yemin ediyorum. Büyücü Aniliese'ye gidip bir iş için ona yalvarabilirim. Ben zaten iyi bir eczacıyım, zeki ve iyi çalışmış biriyim. Eğer alırsa onun için hazırlık işi yapabilirim. Ücret muhtemelen fazla olmayacaktır ama Verpacia'da bir çıraklık eğitimi alana kadar bir oda kiralayabiliriz. Ve eğer onun için çalışamazsam, belki bana iş verecek başka birini tanıyabilir.

Ama Büyükbaba ısrarcıdır. "Kadim Olan bu gece sana doğru genç adamı gönderecek, tıpkı bizi özgürleştirmesi için kutsanmış Kara Cadı'mızı gönderdiği gibi," diyor saygılı bir gülümsemeyle. "Eğer tüm bunları yapabiliyorsa, sana da kesinlikle hızlı bir eş sağlayabilir. İnançlı ol, Tesla. Bunun için dua ediyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Yine büyükbabanın duaları. Pasif bir şekilde beklerken ettiği dualar. Bizi doyurmak gibi işleri *yaparken* güç vermesi için Kadim Olan'a kendi dualarımı etmeyi tercih ederim.

"Temizlenmem lazım," diyorum büyükbabama. "Yıkanmak için yeterli su nerede var? Ve temiz giysiler?"

"Ah," diyor bana umutlu bir gülümsemeyle, "yakında. Yarın. En geç ondan sonraki gün. Bu kadar kalabalık olmamızı beklemiyorlardı. Ama bir gün daha beklemek sorun değil."

* * *

Öğle vakti Nils, Myles ve Rosebeth'e katılmaya gidiyorum, perişan halime boyun eğmiş bir şekilde.

Kız istememe konusundaki kararlılığıma rağmen, Nils'i tekrar gördüğüm için çok heyecanlıyım.

Hepsini uzun yemek çadırının hemen ilerisinde, ortadaki ateşlerden birinin etrafında toplanmış, küçük şenlik ateşlerinin etrafına sık sıralar halinde dizilmiş banklarda buluyorum. Çoğunlukla genç insanlar, askerler ve mülteciler orada toplanmış, ruh hali baş döndürücü bir heyecan. Askeri ejderhalarımızdan oluşan bir grup güneye, cepheye doğru uçarken her coşkulu tezahüratlar yükseliyor.

Hepsinin gözleri ıslık ıslık ve birçoğu yıkanmayı ve düzgün kıyafetler edinmeyi başarmış. Sadece yemek çadırındaki Lower River aşçı çocuklarından bazıları hala kadar pejmürde görünüyor.

Rosebeth, Myles'in yanında ateşe yakın oturuyor, ikisi de kendi mutluluk balonlarının içinde kaybolmuşlar. Nils, Genna ve Upper River'dan arkadaşlarıyla birlikte yakınlarda duruyor, genç kadınlar gülüp sohbet ediyor hareketli bir şekilde.

O geceki kızlar.

Güçlü bir geri dönüşle sarsıldım. *Beyaz asa. Çılgılık atan ve ağlayan çocuklar. Wren'den uzaklaştırılmak. Ejderha.*

hırılıyordu. Ateş doldu. Sonra korkunç bir soğuk.

Kalbim hızla çarpıyor, kendimi derin nefes almaya zorluyorum, sakinleşmek ve korkunç anıyı uzaklaştırmak için mücadele ediyorum.

Genna'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi hesapçı bir hal alırken daralıyor. Eğilip Nils'e bir şeyler fısıldıyor.

Nils dönüp bana bakıyor ve gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, yüzü buruşuyor.

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum, midem sıkı bir düğüm haline geliyor.

Neden bu kadar nefret dolu görünüyor?

Nils kalabalıktan ayrılıyor ve hızla bana doğru geliyor. "Doğru mu?" diye soruyor yaklaşırken. "Bir Kelt'i kucakladığın doğru mu?" Umut tükeniyor ve umutsuzluk kara sular gibi yükseliyor.

"Evet," diyorum, içimde kabaran korkuyla savaşıyor. "Arkadaşım, Jules Kristian. Ama düşündüğün gibi değil. Beni kurtarmaya çalıştı."

Nils'in kaşları daha da çatılıyor ve bana tükürüyor, tükürük ödünç aldığım tuniğimin üzerine düşüyor. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"*Steen'en*," diye tısladıktan sonra Genna ve arkadaşlarına katılmak üzere topuklarının üzerinde döner.

O kadar beklenmedik bir darbe ki hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Yalvarırcasına Rosebeth'e bakıyorum. Utangaç arkadaşımın dudakları titriyor, gözleri anlık bir çatışmayla dolu. Sonra bakışlarını kaçırıyor ve Myles'a doğru eğilerek ittifakını acı bir şekilde belli ediyor. Myles bana öfkeli bir ihanet bakışıyla kısa bir süre baktıktan sonra kolunu Rosebeth'e doluyor ve onu koruyucu bir şekilde kendine çekiyor.

Ve bir de Genna var. Çapkın bir gülümsemeyle Nils'e dönmeden önce gözlerindeki acımasız, kibirli bakış beni bıçak gibi kesiyor.

Bir bankın üzerine yığılıp, tüm umutlarımın karanlık bir uçuruma doğru akıp gidişini izliyorum.

Fakirden de beter olacağız, dehşet içinde fark ediyorum. Aşağı Nehir Gardnerians'tan daha kötü. Kimsenin yardım etmeyeceği dilenciler olacağız.

* * *

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, aralarındaki sessiz dışlanmış, karanlık fısıltıların ve zar zor gizlenen işaretlerin nesnesi. Sefaletin daha da derinliklerine batıyorum.

Wren. Wren'e ne olacak?

Bunun cevabını çok iyi biliyorum. Bize ne olacağını çok iyi biliyorum. Bizi tamamen tüketmek üzere olan bir kabus gibi.

Birden etrafımda oturan herkes ayağa kalkıyor, tüm askerler hazır ola geçiyor.

Yolun yukarısına bakıyorum ve gümüş çizgili pelerinleri, güzel üniformaları ve güçlü, kendinden emin adımlarıyla son derece etkileyici olan Beşinci Seviye Büyücülerden oluşan büyük bir grup görüyorum. Vale ve Fain de dahil.

Ateşin etrafındaki ve yolun kenarındaki düşük rütbeli askerler yumruklarını göğüslerini işaretleyen gümüş Erthia kürelerinin üzerine atıyor. Büyücüler yaklaştıkça siviller de yumruklarını kalplerinin üzerine koyarak kendi selamlarını veriyor, serin havada hissedilen şiddetli bir saygı yayılıyor.

En güçlü Büyücülerimiz, Kara Cadı'nın hepimizi özgürleştirmesine yardım eden Büyücüler.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ayakta duran kalabalığa katılıyorum, zihnim bir kargaşa içinde.

Vale'nin ateşli gözleri beni fark ettiğinde şiddetle parlıyor.

Fain onun yanındadır ve gözleri Vale'nin elinin yörüngesini takip eder. bakışlar. Hemen Beşinci Seviye Büyücülerin saflarından ayrılıyor ve sürüsünden ayrılan meydan okuyan bir kuş gibi bana doğru geliyor. İfadesi cana yakın ama gözleri kararlılıkla parlıyor.

Diğer Beşinci Seviye Büyücüler durur ve tüm kalabalık Fain'i izlemek için döner.

Fain teatral bir zarafetle tek dizinin üzerine çöktüğünde başım şaşkınlıkla geriye düşüyor. Başını eğiyor, ön kolu önüne geliyor, yumruğu sıkılı, resmi bir yakarış duruşunda.

Nils ve diğerleri şaşkın ve sessiz bir şekilde bize bakıyorlar.

Fain'in sesi bir çan gibi net çıkıyor. "Sevgili, en güzel Büyücü Tesla Harrow. Bağışlamanız için size yalvarıyorum. Ben, Büyücü Fain Quillen, ayakkabılarınızı öpmeye uygun olmayan cahil bir aptalım. Köylü olan *benim*, sen değilsin."

Vale'e sakinleştirici bir bakış atmak için başını kaldırıyor. "İzliyor musun Vale?" diye sorar. "*Bu* iş böyle yapılır." Sonra bana baktı ve

Bekler, ağızında hafif bir gülümseme, ama gözlerinde gerçek bir özür vardır.

Ona göz kırpıyorum, uzun bir an boyunca sersemlemiş ve tamamen şaşkına dönmüş bir halde. Sonunda sesimi buldum. "Sizi affediyorum, Büyücü Quillen," diye cevap veriyorum, onun beklenmedik ve kesinlikle aleni desteği karşısında şaşkına dönmüş ve derinden etkilenmiş bir halde. "Lütfen, Büyücü. Kalkabilirsiniz."

"Kadim Olan, zarif hoşgörünüz için sizi kutsasın, tatlı leydim," diyor ayağa kalkıp elimi tutarken ve dramatik bir yetenekle öperken. Bakışlarını kaldırıyor ve bana sinsice gülümsüyor, ama orada daha derin ve gözünü kırpmadan ciddi bir şey var.

Saygılı ol.

Vale bizi izliyor, tek kalkık, dudakları sıkıca büzülmüş, gözleri kararmış ve temkinli.

Pelerinini zarif bir şekilde savuran Fain, Beşinci Seviye saflarına yeniden katılıyor ve yola devam ederken bana muzipçe göz kırpıyor.

Vale kararlı bir şekilde bana doğru bakmıyor, ancak yanımdan geçerken ateşinden bir dalgalanma içimi yakıyor.

Bölüm 17: Demirçiçekler

"Tessie... seninle konuşabilir miyim?"

Uzun bir iç çekiyorum, sonra durup arkamı döndüğümde Rosebeth'in utangaç bir şekilde arkamda asılı durduğunu görüyorum. Sinirli bir şekilde dudağını ısıırıyor, bebek gibi güzelliği ve çiçeklerle süslü giysileri o kadar güzel ve taze ki, uzayan gölgeler ve kararan gökyüzünün altında uzaklarda gürleyen gök gürültüsü arasında hiç yeri yok.

Fain'in halka açık destek ve sevgi gösterisi herkesi şaşkına çevirdi; şenlik ateşinin etrafındaki herkes, Gardnerya'nın en seçkin kulübü olan Beşinci Seviye Büyücüler'e alenen girdiğim için dışlanmam gerekip gerekmediğini gözle görülür bir şekilde yeniden değerlendiriyor.

Kara Cadı'nın kendisinden bir adım uzakta.

Rosebeth güzel ipek eteğini gergin bir şekilde çekiştiriyor, etek ucundaki küçük Demirçiçekler de onunla birlikte kıpırdanıyor.

"İşler senin için bu kadar kötü gittiği için üzgünüm, Tessie," diyor bana. "Sadece... Genna bana karşı çok iyiydi. Ve Myles... bana hızlı davranmak istiyor." Gül yaprağından ağzı titrek bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, onayım için yalvarıyor. Ürkek bir kuzu gibi. "Ve arkadaş olmamızı çok istiyorum, ama..." Gülümsemesi titreyerek kayboluyor.

"Benden uzak durmak zorundasın," diye açık açık ama kırıncı olmayan

bir şekilde onun yerine konuşuyorum. Yine de Rosebeth sabit bakışlarım altında soluyor. "Yapabileceğim hiçbir şey yok, Tessie.

Genna senden çok nefret ediyor. Keşke..."

Emin olamadan sözünü kesiyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "O kızları ben kurtardım," diye hatırlatıyorum ona. "Genna ve diğerlerini."

Rosebeth gözlerini kaçırıyor, dudağını daha çılgınca çiğniyor, bakışlarımı karşılayamadı. "Söyledikleri bu değil, Tessie." Omuz silkiyor, kamburunu çıkarıyor. "Herkes kullanmaman gereken bir asayı çaldığını ve *herkesin* ölümüne sebep olabileceğini söylüyor. Bunu sadece kendini ve Jules Kristian'ı korumak için yaptığını ve Büyücüler bizi kurtarmak üzereyken senin *araya girdiğini* söylüyorlar."

Öfke ve acı içimde çalkalanıyor. "Böyle mi diyorlar?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilere doğru kayıyor, ürkek ve masum.

İçimi çekiyorum, öfkem azalıyor, sonra yumuşuyorum ve arkadaşımın koluna dokunmak için uzanıyorum. "Her şey yolunda Rosie." Ona ince ve sahte hissettiren cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum.

"Kendini üzme. Ne derlerse desinler, ben iyi olacağım."

Hayır, yapmayacaksın, içten içe kendimle alay ediyorum. Gidecek hiçbir yerin yok.

Yardım yok. Seni kurtaracak hızlı bir arkadaş yok. Para yok. Ev yok. Umut yok.

Acı içimi burkuyor. Ama nazik arkadaşımı incitmenin bir anlamı yok. Onun mutlu olmasını ve korunmasını istiyorum, tıpkı bir çocuğun istediği gibi. Onun güvende olmasını istiyorum.

"Bence sen ve Myles birlikte çok mutlu olacaksınız." Kolunu nazikçe sıktım. "Onun için oruç tutmana sevindim."

Rosie neşeleniyor, bir anlık üzüntüsünü tatlı verilen bir çocuk gibi üzerinden atıyor. "Myles çok sevimli değil mi?" Sonra bir an için durgunlaşarak tereddüt ediyor. "Artık kimsenin sana sahip olamayacak olması çok kötü, Tessie. Çünkü... Jules Kristian yüzünden. Ama..." Bana kararsızca gülümsüyor. "Belki hâlâ biraz umut vardır. Hâlâ Mage Quillen var.

Belki de onun hakkındaki tüm söylentiler doğru değildir. Belki de senden hoşlanıyordur, Tessie."

Vale'ye dedikodulardan bahsettiğinde Fain'in gözlerindeki endişeli ifadeyi düşünüyorum.

Hayır, farkındayım. Fain hakkındaki tüm söylentiler kesinlikle doğru.

Ona gülümseyip başımı sallıyorum ve söylemek istediğim her şeyi geri alıyorum. Onu kafa karışıklığına itecek ve aramızdaki zayıf bağı yok edecek acı, sıkıntılı şeyler.

"İstersen içeri girebilirsin," diyorum ona ve boş bulacağımı bildiğim ailemin çadırının kapağını açmak için dönüyorum. Büyükbabam Wren'i üssün rahiplerinden biri tarafından kutsanması ve şifalı abdestlerle takdis edilmesi için götürdü.

Pahalı ilaçlara ihtiyacı var, sadece duaya değil, diye ekşi ekşi düşünüyorum. Çadırın kapağını açıyorum ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Oh, Tessie," diye coşkuyla sesleniyor Rosebeth arkamdan. "Biri sana çiçek göndermiş. Ve... ve, oh, bir hediye var!"

Karyolamın üzerinde parşömene sarılmış ve kurdeleyle bağlanmış büyük bir paket var. Üstünü güzel bir Demirçiçek buketi süslüyor, çiçekler çadırın loş ışığında koyu mavi bir renkte parlıyor. Yanlarında küçük bir zarf duruyor.

Rosebeth çadırı boydan boya geçmemi, bir fener yakmamı ve karyolamın yanına diz çökmemi dans eden bir beklentiyle izliyor. Omzumun hemen üzerinden onun heyecanlı nefes alışını duyabiliyorum.

Paketin üzerindeki kurdeleyi çözüyorum ve parşömen düşerken nefesim kesiliyor.

İçinde son derece pahalı Ishkartan altın dokumasından yapılmış çalgınca güzel bir tunik ve uzun bir etek var. Siyah ipek Fener ışığı vurdukça kıvrımlar boyunca altın ve kırmızı parıldar. Küçük yakutlar yakayı ve etek ucunu süslüyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en zarif kıyafet.

"Oh, Tessie," diye fısırlıyor Rosebeth. "Oruçtaki en güzel kişi sen olacaksın. Kim gönderdi? Aç şu kartı!"

Titreyen ellerimle küçük zarfı açtım.

*Sevgili, en güzel büyücü Tesla Harrow,
Lütfen kabul et Bu belirteç . benim derin ve
sarsılmaz bir sevgi.*

*Senin cahil, değersiz hizmetkarın,
Büyücü Fain Quillen*

"Oh, sana *kur yapıyorlar!*" Rosebeth sevinçle haykırıyor, ellerini çırpıyor ve topuklarının üzerinde zıplıyor. "*Beşinci Seviye* bir *Büyücü* tarafından! Oh, Tessie! Partileri düşün! Ve sahip olacağın süslü şeyleri! Oh, ne kadar şanslısın!"

Hayır, kur yapmıyorum, sıcak bir kesinlikle fark ediyorum. Sadece utanmaz, ezici bir nezaket.

Gözlerim yaşıyor ve onları geri kırıyorum.

"Çok yakışıklı ve !" Rosebeth mutlulukla söylüyor. "Genna onun hakkında yanılmış!"

Hayır, düşüncelerim kararlı bir sertlikle karşı çıkıyor. Genna haksız değil. Ama bunun bir önemi yok, hem de hiç.

Zarif tuniği ellerimde tutuyorum, ipek bir tüy kadar hafif. Yüzümden bir damla yaŗ süzülüyor ve onu geri siliyorum. İçimi Şiddetli bir minnettarlık dalgası kaplıyor, ardından Fain'i korumak için aynı derecede Şiddetli bir arzu geliyor.

İnsanların onun ne olduğunu söylemesi umurumda değil. Kimi sevdiği umurumda değil. Beni ve Vale ile birlikte tüm ailemi kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla sırtındaki gömleği bana verdi. Beni sağlığıma kavuŗturdu, diğer Gardnerianlar tarafından aŗađılanmaktan kurtardı.

Ve Şimdi de bu.

Tuniği göğsüme sarıyorum, gözlerimi kapatmak ve g zyaŗlarımı yakalamak için elimi yukarı kaldırıyorum.

Bölüm 18: Nakış

Fain'in çadırının girişinde dururken hâlâ güzel kıyafetlerimi göğsüme sarıyorum. Alacakaranlık gökyüzünü karartıyor, uzaktaki gök gürültüsü giderek daha ısrarlı hale geliyor.

Bu yükseklikten üssün muazzamlığına , sis kalkmış, çok sayıda meşale canlanmış. Çevredeki dağlara kadar tüm vadiyi kaplayan uzun çadır sıraları ve dağınık kamp ateşleri var. Ejderhalarımızdan oluşan küçük bir sürü güneye doğru ilerleyerek gökyüzünde yol alıyor.

Çadırın kapağını bir parça geriye çekerek içeri bakıyorum. Fain pelüş, goblen kaplı divanına uzanmış, bir elinde içki, kucağında kalın bir kitap açık. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. eğlenerek dans ediyordu.

"Ah, güzel savaşçı, Tessla. İçeri gel. Ben de seni bekliyordum."

Garip bir şekilde içeri girip çadırın kapağını kapatırken güzel elbiseye sarılıyorum, pahalı sobasının sıcaklığı anında beni sarıyor. Önünde duruyorum, o arkasına yaslanıp beklerken sırtım kaskatı kesiliyor.

"Büyücü Quillen," diyorum içten bir duyguyla, "büyük nezaketiniz için size teşekkür etmeye geldim."

"Oh, lütfen, Tessla," diye alay ediyor iyi huylu bir şekilde. "Eminim şimdiye kadar ilk isim bazında tanışmışsınızdır?" İçkisini ve kitabını bırakıp diğer sandalyeyi işaret ediyor. "Otur. Lütfen. Benim evim senin evindir."

Ayağa kalkıyor, giysiyi elimden alıp bir kenara koyuyor, sonra küçük bir ocağın üzerine yerleştirilmiş bir tencereyle uğraşüyor. İçinden dumanı tüten bir içecek doldurup bana uzatıyor.

Zengin ve lezzetli kokuyor ve üstünde toz tarçın var.

"Nedir bu?" Yastıklı sandalyeye geri yerleşip zengin içeceğin sıcaklığını dudaklarımda test ederek soruyorum.

Fain oturuyor ve kendi fincanını alıp kedi gibi sırtarak bana bakıyor. "Ishkartan kakaosu. Sana biraz söz vermişim. O kadar güzel ki, ona oruç tutmak ve bebeklerini doğurmak isteyeceksin."

Bu çirkin yorumuna öksürerek gülüyorum. Memnun olan Fain bir yudum alıyor ve bana muzip muzip bakıyor.

Kakaonun tadına bakıyorum ve bir an için mutluluktan uçuyorum. Kremalı içeceğin zengin, şehvetli tatlılığı ağzımda patlıyor ve her duyumu tatmin ediyor.

"Oh, Fain," diye coşkuyla söylüyorum, ilk adını kullanmaktan utandığımı unutarak. "Bu çok iyi."

Üst dudağını kaplayan yarım ay şeklindeki kakaoyu yalayarak bana memnuniyetle gülümsüyor.

Kalbim kırıldı, gülümsemesine karşılık verdim.

"Gülümsediğini görmek güzel, Tessla," diyor bana, sesi nazik. "Çok hoş bir gülümseme var."

Yüzüm kızarak kakaoya bakıyorum. "Bu kadar çarpıcı bir elbiseyi nereden buldun bilmiyorum-"

"Ah," diye araya giriyor, gözleri parlayarak. "Benim son derece becerikli olduğumu göreceksin."

Eğlenerek başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes alıp ciddileşiyorum. "Fain, bu gece neler oluyor? Oruç tutmaya zorlamıyorlar, değil mi?"

Neşesi kayboluyor. "Büyükbabanın seni zorlama ihtimali var mı, Tessla?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, . Zaten artık kimse bana hızlı davranmaz." Ona sert bir bakış fırlatıyorum, içimden acı sızıyor. "Sanırım Nils Arden kısa bir süre benden hoşlandı. Ama şimdi benden nefret ediyor. Jules'la olan arkadaşlığım yüzünden."

Fain kısa bir kahkaha atar ve anlayışla başını sallar. "Ah, evet. Büyücü Nils Arden." Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Oldukça sevimli biri. Ama... görüşlerinde biraz esnek değil. Hayat o kadar da katı çizgilerle akıyor canım, ne kadar istesek de." Bana dokunaklı bir bakış fırlattı.

"Hakkımdaki söylentiler doğru değil," diyorum ona açıkça.

Fain iyi niyetle gülümser. "Söylentiler saman gibidir, aşkım. Onlara tutunacak sert bir şey vermezsen, havada süzülüp giderler."

rüzgar."

"Ama bunlar tamamen yalan. Jules ve ben... biz asla... yakınlaşmadık."

Fain sözlerimi havadan temizlercesine elini salladı.

"O senin için her neyse, Tessla, bu konuda bir yargım yok." Gözleri kararıyor, ifadesi ısrarcı bir hal alıyor. "O bir Kelt. Onun hakkında daha fazla konuşmayacağım."

Buna sinirleniyorum. "Kelt ya da değil, Jules benim arkadaşım. Ondan utanmıyorum."

"Sen de öyle olmalısın, tatlı Tessla," diye onaylıyor Fain sakın bir baş hareketiyle. "Ama özel olarak utanmamanızda yanlış bir şey yok."

"Arkadaşlarımı inkar etmeyeceğim," diye ısrar ediyorum.

"Ve bu kesinlikle övgüye değer, canım, ama aynı zamanda potansiyel olarak trajik." Fain derin bir iç çeker, başını sallar ve tavana bakar.

"Etrafımı böyle inatçı idealistlerle çevirip duruyorum." Gözlerini kapatıp başını bir kez daha sallıyor, sonra üstlerini mor şekerlenmiş çiçeklerin süslediği bisküvilerle dolu bir tabak alıyor. "Al, bir lavanta bisküvisi ye," diyor hafifçe, tabağı bana uzatarak. "Çok güzeller. Vanilya ve kakule ile tatlandırılmış."

Hâlâ olmama rağmen bir bisküvi alıp ısıriyorum. Tereyağlı, baharatlı bisküvinin lezzeti kakaoyu mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Muhteşem yemekle biraz yatıştıktan sonra Fain'e bakıyorum.

"Vatanseverlik ateşi yükseliyor," diye beni uyarıyor Fain, tüm neşesi kaçmış bir halde. "Verpacia'da, özellikle de üniversitede daha özgürce konuşulabilir. Ama *burada* değil, Tessla. Cepheden iki adım ötede değil." Kendine biraz daha kakao dolduruyor, ifadesi bir kez daha huzursuzlaşıyor. Bana gülümsüyor. "Bu dünyada akıllı olmak gerek, tatlım."

Bana dünya hakkında ders vermesine sinirleniyorum.

Dünya hakkında ne biliyor ki? Emin olmak için nazik biri. Ve Fain'i çok severim. Ama o şımartılmış ve ayrıcalıklı. Lavantalı bisküvileri, baharatlı kakaosu, süslü işlemeli halıları, lüks çadırı ve tüm parası.

Tahmin etmem gerekirse, zengin ve kendini beğenmiş bir büyücü, ergenlikten yeni çıkmış. "Vale ile nasıl arkadaş oldunuz?" Alaycı bir tavırla sordum.

Ses tonuma meydan okuma karıştı. "Bütün zenginler bir araya mı toplanıyor?"

Fain'in ağızından bir kahkaha patlıyor ve bana dar gözlü bir kuşkuyla bakıyor. "Benim halkım zengin değildi. Ben Graveshire'da büyüdüm, nehrin senden daha aşağısında, canım."

İçimden bir şok geçiyor, inançsızlık da hemen arkasından geliyor. Ona şüpheyile bakıyorum. "Sen... Aşağı Nehir Gardneryalı mıydın?"

Fain gözlerini daha da kısıyor, ağız sinsi bir kedi gülümsemesine dönüşüyor. "Yani Aşağı Nehir Gardnerlılarının kültürlü ve kibar olamayacağını mı düşünüyorsun?"

Kızardım. "Hayır, hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyorum, hemen azarlanıyorum.

"Babam cahil bir domuz çiftçisiydi," diyor Fain, bakışlarını aydınlatan sert bir parıltıyla. "Korkunç bir adamdı. Pek . Onun tek oğlunun nasıl olması gerektiğine dair hayali asla ben olmadım. Öğrenmeye karşı bir tutkum var.

Zarif şeyler için. Ben-" duraklıyor, dudağı soğuk bir meydan okumayla kıvrılıyor "-sanatsal hayallerim var. On yaşımdayken beni kız kardeşlerimle nakış işlerken yakaladı." Yüz ifadesi kararıyor. "Sırtımdaki yara izlerini gördün."

Hızlı bir çekiyorum. Buraya gelirken kendimde değildim, inanılmayacak kadar sarhoştum ama Fain'in tüm sırtının derisini kesen soluk çizgileri hatırlıyorum.

"Beni anlamsızca dövdü." Fain kelimeleri soğuk bir gülümsemeyle ısırarak söylüyor. "Ama sonra, pek çok kişi tarafından dövüldüm. Ta ki on dört yaşıma gelip gücümün farkına varana kadar." Gözleri parıldayan bir acı ve kaynayan bir öfkeyle dolup taşıyor.

Kısa bir an için, sanki çadırın içi parıldıyor ve kararıyor ve okyanusun büyük derinliklerine atılıyor. Her tarafta toplanan yıkıcı su gücünün güçlü hissine kapılıyorum ve Fain'in ne kadar ezici bir tehlikeye sahip olduğunu görüyorum.

"Ne oldu?" Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşerek soruyorum.

Fain'in acısı ve öfkesi çadır aydınlanır.

Sarsıcı gücü, sanki bir perdenin arkasına fırçalanmış gibi aniden bastırıldı. "Beni bir daha kimse dövmedi," diyor hafifçe omuz silkerek. "Kısa süre sonra ayrıldım. Denize gittim. Ticaret gemilerinde Su ve Rüzgâr Büyücüsü olarak iş buldum ve oldukça zengin oldum."

"Aileni bir daha gördün mü?" Girişimde bulundum.

Fain'in başı bastırılmış bir kahkahayla sallanıyor ve sonra bakışları sertleşiyor. "Bir keresinde eve dönmüştüm," diyor soğuk bir sırtıyla. "Paraya kavuşur kavuşmaz. Kız kardeşlerimi topladım ve onları yanımda Valgard'a götürdüm."

Gözlerim büyüdü. "Ve... baban sana izin mi verdi?"

Fain'in gülümsemesi tehlikeli bir hal alır. "Biraz ikna edilmesi gerekti. Özel olarak.

Asamı onun iğrenç boğazına sapladım."

Çadırın rengi bir kez daha koyulaşüyor ve dalgalanıyor ve sanki etrafımızı fersahlarca su sarıyormuş gibi ağır bir basınç hissediyorum. Sonra

Fain'in gücü geri çekilir, tekrar içine akar, odanın renkleri bir kez daha canlanır.

Fain sandalyesine geri yerleşiyor, yüz ifadesi ısınıyor. "Vale ile yaklaşık bir yıl sonra, Salishen Adalarına giderken tanıştım. O zamandan beri arkadaşız." Sırıttıyor. "Birlikte birkaç maceradan fazlasını yaşadık. Yakınlık çizgilerimiz tamamen zıt olsa da, Vale ve ben birbirimize uyuyoruz. Bir yapbozun iki parçası gibi."

Fain'in sözlerinin ardında daha derin bir anlam olup olmadığına karar vermeye çalışarak bir an için bunu düşündüm. Eğer bu, ikisinin gerçekten birlikte olduğu anlamına geliyorsa... sadece arkadaştan fazlası olarak.

Yalnızlığımın keskin hissi üzerime çöküyor, beni üzüntü ve biraz da kıskançlıkla dolduruyor. En azından birbirlerine sahipler - benim gibi yalnız değiller.

Kendime acıma duygularımı bir kenara bırakarak boğazımı temizliyorum ve hafifçe, "Vale'nin senin arkadaşlığına katlanmasına şaşırdım. Sen bile daha Aşağı Nehir'sin."

Bunun üzerine gözleri dans eder. "Vale'in seni üzmesine izin verme, tatlım. O nazik davranmaz."

Ona karşı dudaklarımı büzüyorum. "Ben de fark ettim."

Gülüyor ve tabağı tekrar bana uzatıyor. ", bir bisküvi daha ye."

O beni izlerken bir tane alıyorum, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Biliyorsun, Tessla," diyor, sesi nazik, "benim de diğer tarafta arkadaşlarım var."

Başımı sallıyorum, birdenbire onun açık sözlülüğüne ve giderek artan yakınlığımıza kapılıyorum. Jules'u düşündükçe gözlerim yaşıyor ve dudaklarım titremeye başlıyor.

Jules. , Jules?

Bir elimde pırıl pırıl parlayan kakao bardağıma, diğer elimde bisküviye bakıyorum; gözyaşlarımın perdesinde görüntüler sıvı ve dalgalı bir hal alıyor. Hüzün duygusu beni ele geçiriyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

Bir süre sonra Fain'in ayağa kalktığını ve önümde diz çöktüğünü duyuyorum. Elini koluma koyuyor.

"Zor, değil mi?" diye soruyor, kendi sesi kırılarak. "Çizgilerin dışına çıkan bir zihne sahip olmak?"

Sarsılarak başımı sallıyorum, göğsüm kabarıyor.

Fain kolumu nazikçe kavıyor ve soğuk su büyüğü akıyor, huzursuz ateşimi hızla söndürüyor, fırtınayı hafifçe yatıştırıyor içimde kaynayan. Gerginliğin bir kısmı serbest kalıyor, gözyaşlarımın özgürce akmasına izin veriyorum ve o da bana , büyüğü beni rahatlatıyor. bir çekim yok, sadece dostluk ve anlayış var.

"Cesur ol aşkım," diyor bana. "İkimiz de aşılmaz aşık ve yine de buradayız, inanılmaz bir şekilde hayattayız. Kakao yudumluyoruz."

Bu durum beni hazırlıksız yakaladı ve gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha attım.

"Bir Ishkart çadırında kakao yudumluyoruz," diyorum burnumu çekerek. "Beşinci Seviye yakışıklı bir Gardnerian'a ait. Hatırı sayılır bir nüfuza sahip bir büyücü," diye yardımsever bir şekilde ekliyor.

Gülüyorum, sesim gözyaşlarımdan boğuk çıkıyor ve ona derin bir şefkatle gülümsüyorum. "Hızlı bir arkadaşına ihtiyacın var mı, Fain?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Fain içten bir kahkaha atıyor ve başını yana eğiyor, gözlerinde alaycı bir ifade var. "Ah, tatlım, keşke."

Gözlerimiz buluşuyor, bir an için mükemmel bir anlayış ve kabullenişle hizalanıyor.

Topuklarının üzerine oturdu ve bana sırtıttı. "Sana karşı oruç tutmayacağım, Tesla Harrow. Ama senden hoşlanıyorum. Sanırım birbirimizi anlıyoruz. Alçakgönüllü insanlara özgü bir şekilde."

"Kimse bana oruç tutturmayacak," diyorum ona. "Tüm bu söylentiler varken olmaz." Fain bunu düşünüyor. "Olmayabilir tatlım, ama sen zekisin.

Yolunu bulacaksın. Buna bahse girerim." Kolumu okşadı ve elini bana uzatarak ayağa kalktı. "Gel, tatlı Tesla. Ben bir Su Büyücüsüyüm.

Senin için güzel bir banyo hazırlayayım, sen de kendine çeki düzen ver. temizleyeceğiz. Sonra da seni tüm o Upper River kızlarının toplamından on milyon kat daha büyüleyici bir yaratığa dönüştüreceğiz."

Bölüm 19: Yırtıcı

Ben değiştim.

Vücudum temizlendi, vanilya ve yasemin sabunu kokuyordu. Saçlarım yıkandı, tarandı ve Rosebeth'inkine benzer bir şekilde, Fain'in çevik parmakları tarafından yaratılan küçük iç içe örgülerle uzun, akan bukleler halinde şekillendirildi.

Ve hiç bu kadar zengin giyinmemiştim. Tüm tunik ve iç etek geçtiğim her meşale ya da fenerin ışığını yakalıyor, siyah ipek ben hareket ettikçe altın ve kırmızı renkte parıltıyor ve yakutlar altın ışık yıldızlarını yansıtıyor.

Tehditkâr bir fırtına batıda asılı duruyor, gök gürültüsü sürekli gümbürdüyor, şimşekler periyodik olarak çakıyor, hava elektrikle yüklü.

Fain benimle birlikte üsse doğru yürüyor, kolum onunkeye dolanıyor. Günah kadar yakışıklı, ipekleri mükemmel bir şekilde ütölenmiş ve yüzünde muzip bir gülümseme var. Yanımızdan geçerken bize dönen gözlerle bakılırsa oldukça etkileyici görünen bir çift olmalıyız. Genç erkeklerin birkaç takdirkâr bakışını fark ederek kızarıyorum.

"Sizi daha sonra bulacağım sevgili leydim," diyor Fain muzip bir gülümsemeyle ve eğilip elimin arkasını öpüyor.

Bu akşamki toplantıdan önce diğer Beşinci Seviye Büyücülerle buluşacak ve ben de büyükbabamı bulacağım. Etrafımızda bir hareketlilik var. Meşaleler yakılıyor. Kalabalıktaki bekârlar planlanan toplu oruç için oruç eşleri bulmaya çalışırken, çiftler hararetli ve çoğu zaman ateşli bir şekilde sohbet ediyor.

Fain zahmetsiz bir zarafetle kendinden emin adımlarla uzaklaşıyor. Dönüyorum ve çadır sıralarının arasından geçerek üssün devasa Komuta Çadırı'na doğru ilerliyorum. Bu çadır hem çözülmüş askerleri hem de açlık çağındaki mültecilerin çoğunu ve ailelerini barındıracak kadar büyük olan tek çadır.

Genna ve sevimli Upper River arkadaşlarını ileride gülüşüp sohbet ederken gördüğümde henüz birkaç adım atmamıştım. Hazırlanıyorum

Beşinci Seviye Büyücülere hızlıca ulaşmak için, ekşi bir şekilde hayal ediyorum. Kolay, cazibeli, elitist hayatlarına devam etmek için.

Önemli değil, kendime hatırlatıyorum. Bir eczacı olarak iş bulacaksın. Çıracak. Fain sana yardım edebilir. Ve sonunda Verpacia'daki küçük, sıcak kulübene kavuşacaksın. Her şey girecek.

Ama ben yorulmuşum. Genna'nın alaycı tavırlarına katlanamayacak kadar yorgunum. Kendimi buna uygun hissetmiyorum. Bu yüzden hızla çadırların arasına dalıp Genna'yı izliyor, onun ve zalim arkadaşlarının dönüp Komuta Çadırı'na doğru ilerlemesini bekliyorum.

Genna bir şey görür ve arkadaşlarına onsuz devam etmelerini işaret eder. Gülümsüyorlar ve yola koyuluyorlar, birkaç kez geriye dönüp ona hayranlık dolu gülümsemeler atıyorlar.

Vale görüş alanıma girmeden hemen önce onun sıcaklığını hissediyorum ve hızla çadır duvarına yaslanıp gölgelere sığınıyorum. Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlıyor, ateşim isteğim dışında ona ulaşıyor. Beni fark etmemesini umarak alevleri bastırmaya çalışıyorum.

Genna'nın yüzü mahcup ve çekingen bir hal aldı. Sesi tatlı ve boğucu, Vale'nin yolunu kesmek için hamle yaparken onu izliyorum.

"Mage Gardner."

Vale yavaşlıyor ve ona bakmak için dönüyor, hareketleri kıvrak bir zarafetle dolu, eli asasının üzerinde kaskatı. Kendini tutuşunda öyle bir güç var ki, sarmalanmış ve kaynıyor. Ona soğukkanlılıkla bakıyor ama ben içindeki ateşin kontrol altında tutulduğunu hissedebiliyorum.

"Ben... Ben o gece oradaydım. Belki hatırlarsın," diyor ona, büyüleyici bir tereddüt taklidi yaparak yaklaşarak. "Doveshire'da. Bizim için ne yaptığını gördüm. Çok... çok güçlüydünüz. Seninle konuşmak zorundaydım. Size teşekkür etmek için." Bir an için gözlerini kaçırıyor, sanki onun ihtişamına kapılmış gibi, ağırbaşlı ve sevimli. Ağır kirpikli gözlerini tekrar onun sert yüzüne çeviriyor. "Teşekkür , Büyücü Gardner. Bu akşam sizinle birlikte oturma şerefine nail olabilir miyim?"

Vale'in soğuk bakışları yerinden kıpırdamıyor ama kontrollü ateşi kenarlardan dışarı fırlıyor. Ona araştırarak bakıyor, dudakları buz gibi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Konuşurken her kelimeyi ısırarak söylüyor. "Hırslarınız hem güzelliğinizden hem de cazibenizden çok daha ağır basıyor. Lütfen, geçmeme izin verin."

Genna'nın gözleri alıyor, ağzı açık kalıyor. "Sen... sen nazik değilsin!" diye kekeliyor.

Vale küçümseyen bir ses çıkarır. "Ve sen kesinlikle yırtıcısın." Ondan uzaklaşmaya başlar, sonra kısa bir sürelğine arkasını döner ve yoğun gözlerini ona diker. "Çözülmemiş ve benden çok daha saf olan birkaç Beşinci Seviye Büyücü var. Git onlarla flört et."

Vale topuklarının üzerinde dönüp ondan uzaklaşıyor, gümüş çizgili pelerini arkasında dalgalanıyor, öfkeli ateş dalları geri dönüp yakınlık çizgilerine batıyor.

Genna öfkeyle arkasını dönüyor, gözleri öfkeyle dolu, elleri yumruk olmuş, sanki elinden gelse peşinden koşup onu yere serecekmiş gibi bakıyor.

Genna'nın arkadaşlarından oluşan başka bir grup yaklaşır ve Genna hemen onların arasına karışarak Komuta Çadırına doğru yol alır.

göz kırpıyorum, Vale hâlâ yolun çok ilerisinde, gecenin içinde tek başına ilerleyen karanlık bir hayalet gibi görünüyor.

"Büyücü Tesla Harrow."

Sağ tarafımdaki gölgelerden gelen alçak, alaycı ses karşısında şaşkınlıkla irkiliyorum. Dönüyorum ve geri kalanını seçmeden önce gözlerini görüyorum. Burası karanlık, çadır duvarlarının arasında, ana yollardan uzakta. Meşale yok.

Gözleri iri ve soğuk yeşil, yeşilin her rengi soluk Buz gibi birbirini izleyen çizgiler. Yakınlığının vahşice soğuk çizgileri, sürünen bir ayaz gibi üzerimde geziniyor.

Mage Malkyn Bane.

Daisie'yi o korkunç gecede hayvan ağılının gölgelerinde saklanırken öldüren Beşinci Seviye Büyücü. Onu bir an bile tereddüt etmeden öldürdü.

Ve bundan zevk aldı.

Birdenbire burada ne kadar izole olduğumuzun farkına varıyorum, yapayalnızız, en yakın insanlar hala oldukça uzakta.

Buzgözleri üzerimde geziniyor, tenimi ürpertiyor, ürpertisi içime daha da sızıyor. "Demek tüm o pisliğin altında saklı olan şey buymuş."

Kalbim hızlanıyor. Ondan korkuyorum ve o da bunu biliyor.

Yaslandığı çadır kurtuluyor ve bana doğru ilerliyor, elleri rahatça tuniğinin ceplerinde saklı.

"O Kelt'e fahişelik mi yaptın?" Soruyu o kadar hafifçe soruyor ki, ilk başta onu yanlış duyduğuma emin oluyorum.

Ama gülümsemesi şehvetle büyüyor ve yanlış duymadığımı anlıyorum. Omuzlarım alınganlıkla gerildi. "Affedersiniz?" Bir adım geri atarak kekeleydim.

Gülüyor ve yaklaşıyor. "Kelt," diye açıklıyor. "Sen onun küçük fahişesi miydin? Sanırım öyleydin."

Omurgamda bir dehşet titreşimi beliriyor ve itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Ama ben daha cevap veremediğim eli bir anda uzanıyor ve kolumu tutuyor. Buz içime işliyor, bıçaklıyor, büküyor, sinsî bir yakınlık rüzgârı topuklarının üzerinde yaklaşıyor - istila ediyor, araştırıyor, acıtıyor.

"Beni rahat bırak!" Bağırarak ondan uzaklaşıyorum, buzunun sert acısı hâlâ kolumu sarıyor. Dönüp kalabalığa, sıcak meşale ışığına doğru .

Güvenlik için.

Zalim kahkahası arkamdan duyuluyor. ", " diye arkamdan. "Yakında öğreneceğiz, Tesla Harrow."

* * *

Kalbim küt küt atarken sonunda Komuta Çadırı'na ulaştım. Benimkini görüyorum

Büyükbaba ileride, topuzlu bastonunun üzerinde sendeliyor, mülteci denizinde sadece bir Büyücü daha.

"Sorun nedir çocuğum?" diye soruyor ben aceleyle yaklaşıırken. "Bir lcaral iblisi görmüş gibi görünüyorsun." Bana babacan bir endişeyle bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, sesim kısık. Malkyn Bane'in beni takip ediyor olabileceğinden korkarak endişeyle omzumun üzerinden bakıyorum. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... sadece..."
Büyükbabamın nazik, sulu gözlerine bakarken uzun bir süre konuşamıyorum, Malkyn'in buz, açık bakışları beni derinden ürkütüyor. "İşler zorlaştı, hepsi bu."

Bunu büyükbabamla paylaşamam. Malkyn'i yanlış duyduğuma beni ikna ederdi, kutsanmışlarımızdan biri hakkında kötü bir şeye asla inanamazdı.

Büyücüler, biz İlk Çocuklar'ın Şeytani Varlıklar denizinde saf ve suçsuz olduğumuza inanıyor.

Etrafıma bir kez daha endişeyle bakıyor, Malkyn Bane'i bulmak için kalabalığı tarıyorum.

Bu gece oruç tutacak mı?

Böyle acımasız bir canavar için seçilen zavallı genç kadına acıyorum.

Büyükbabam uzanıyor ve titreyen elini omzuma koyuyor. "Korkacak bir şey yok canım. Artık kendi halkımızın arasındayız." Gökyüzüne doğru bakıyor ve bana yardımsever bir şekilde gülümsüyor. "Kadim Olan bizi koruyacak ve bize bakacak." Sanki ilk kez fark ediyormuş gibi tuniğime ve eteğime bakıyor. "Ne kadar da güzel görünüyorsun!" Gözleri yaşararak bana bakıyor. "Burada bize ne kadar iyi baktıklarını görüyor musun? Basit Aşağı Nehir Halkı ve seni yakutlarla giydiriyorlar!"

Hayır, Büyükbaba, ona söylemek istiyorum, kuruntularını silkeleyip atmak istiyorum. Beni hor görüyorlar ve bana isimler takıyorlar. Bu elbise Fain'in işi. Hayatındaki gerçeğin yarısını bilseydin onu hor görür ve dışlardın.

Büyükbabam beni gerçek bir sıcaklıkla dolu kemikli bir kucaklamanın içine çekiyor ve ben de ona doğru eğilerek elinden gelen teselliyi sunmasına izin veriyorum. Bu koruma hissi, bir anlık hissi parşömen inceliğinde, ama gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıyor ona tutunuyorum. Ve birden büyükbabama sırrımı açabilmeyi, onunla bir kez olsun dürüstçe konuşabilmeyi ve beni gerçekten duymasını diliyorum.

Yoruldum büyükbaba, ona söylemek için can atıyorum. Mücadele etmekten yoruldum. Bir sonraki yemeğimizin geleceğini asla bilememekten yoruldum. Savaşmaktan ve hiçbir şeye yetememekten. Keşke bir süreliğine dizginleri başka biri alsa ve dinlenmeme izin verse. Sadece kısa bir süreliğine. Neden hep bu kadar zor olmak zorunda?

Fain'le konuşacağım, kendime güveniyorum. O beni anlayacaktır. Mücadele etmenin ve uyum sağlayamamanın nasıl bir şey olduğunu bilir. Saldırıya uğramanın, yanlış anlaşılmanın ve ahlaki açıdan kirli olduğunun düşünülmesinin.

Tamamen yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Oruçtan sonra beni arayacağını söylemişti, hatırlıyorum. En azından bir gerçek dostum olduğu düşüncesi beni rahatlatıyor. Ve ona Malkyn Bane'den bahsettiğimde bana inanacak.

"Tessie!"

Rosebeth'in tiz, küçük kız sesi kalabalığın neşeli mırıltısını bastırıyor. Güzel eteklerini savurarak bize doğru koşuyor ve büyükbabam ona gülümsüyor.

"Geliyor!" Rosebeth zıplayan bir enerjiyle ciyaklıyor.

Yüzlerinde sert ifadeler olan uzun bir asker grubu kalabalığı yararak içeri girer. Bazıları Komuta Çadırına doğru akarken, diğerleri yolun uzunluğu boyunca konumlanır.

"Kim geliyor canım?" soruyor büyükbabam nazikçe, elini tedirgin omzuna koyarak.

"Cepheden geri döndü!" Rosebeth nefes nefese. "Ve bizimle buluşacak! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Kim o?" Ona soruyorum, farkına varmaya başlıyorum ama kendimi buna inandıramıyorum.

"Büyücü Carnissa Gardner!" diye haykırıyor, sevinçten gözleri dolmuş bir halde. "Büyücü Vale Gardner'ın annesi! Oh, Tessie, inanabiliyor musun? Bizzat Kara Cadı tarafından oruç tutulacağız!"

Bölüm 20: Büyücüler

Her yerde bayraklar var. Çadırın devasa destek kirişlerinden sarkıyor, akıyor. Siyahın görüntüsünü alıyorum
Gümüş Erthia küreleri ile işaretlenmiş kumaş. Demir-siyah X işaretli kırmızı Kelt bayrağına alışkınım. Bayrağımızı Kelt topraklarında dalgalandırmak ölümle cezalandırılan bir suçtu. Ve şimdi, işte buradalar, her yerdeler.

Bayrağımız. Gardneria'nın bayrağı.

Büyükbabam ve ben kalabalığın akışını takip ediyoruz. Beyaz kol bandı takan kır saçlı bir kadın bizi uzun bir banka oturtuyor ve bana şüphe dolu bir bakış fırlatıyor. Genna'nın Jules ve benim hakkımdaki söylentileri buradaki *herkese* ulaştı mı?

Çadır önden arkaya doğru düzenli mülteci sıralarıyla doluyor, ortasından geniş bir koridor geçiyor. Genç askerler çadırın kenarlarında sıralanmış, bazılarının elinde meşaleler var. Tek tip koyu renk kıyafetlerimiz ve dalgalanan meşale ışığı, giderek büyüyen toplantıya hüzünlü bir hava katıyor, ancak havada baş döndürücü bir heyecan var. Beklenti mırıltıları kalabalığın içinde dalgalanıyor ve kafalar tekrar tekrar açık giriş kapaklarının ötesini aramak için geri dönüyor.

Hepimiz koltuklarımızın ucunda *onunla* tanışmayı bekliyoruz.

Kara Cadı.

Üsteki on iki Beşinci Seviye Büyücünün hepsi kürsünün arkasında bir yay şeklinde duruyor. Gözlerim hemen Vale'ye takıldı. O Fain'yanında duruyor, ikisi birbiriyle konuşuyor, yüzleri asık. Malkyn Bane'i de orada, sağ tarafta, bir grup rahibin yanında gördüğümde geri çekiliyorum. Onu görünce büzülüyorum, kalbim küt küt atıyor, buzbakışlarından saklanmayı umuyorum.

Kalabalığın arasından bakıyorum ve Vale'in kız kardeşi Vyvian Gardner'ı görüyorum,

ve gözlüklü kardeşi Edwin Gardner, Vale ve Fain'in yanında duruyor. Vyvian'ın kıyafeti uygun bir şekilde kasvetli ama yine de yıkıcı derecede zarif. Tuniği boynundan yukarı doğru yükseliyor ve koyu renkli ipeğin her tarafına gevşekçe serpiştirilmiş parıldayan mücevherler var.

Rosebeth koridorda oturuyor, sevinçten taşıyor, gamzeli yanakları renkten renge giriyor. Myles'in yanında oturuyor ve etrafı kardeşleri, anne babası ve Myles'in tüm ailesiyle çevrili.

Talihlerinin aniden dönmesinden memnun, hepsi gülümsüyor, havada kendinden geçmiş bir ruh hali var.

Yeni oruç tutan her Gardnerili çiftte, yakın zamanda ilhak edilen Kelt topraklarından bir parsel tarım arazisi teklif edildi. Ayrıca doğan her Gardneryalı çocuk için daha fazla arazi ve para imkanı da var.

Oruç tutmak üzere olan tüm çiftlerin önünde parlak bir gelecek var.

Ama ben değil, tarafsızca gözlemliyorum. Burada kimse bana oruç tutmaz.

Genna ve arkadaşları Rosebeth'in yanına yerleşir. Vyvian'dan sonra Genna buradaki en güzel kadın. Giydiği koyu renk ipeğin kıvrımlarında gümüş parlıyor, kolları ve yakası incilerle süslü.

Genna beni fark ediyor ve tepeden tırnağa süzüyor, belli ki beni temiz ve bu kadar şık giyinmiş gördüğüne şaşırmış. Bana kötü niyetli bir bakış attıktan sonra eğilip yanında duran genç kadına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de gözlerini bana diyor ve Genna'nın yüzünde bilmiş bir gülümseme var. Sanki benim

parya statüsü taşa kazınmıştır.

Vale'nin güzel Genna'yı şaşırtıcı bir şekilde reddettiğini hatırlıyorum ve ona doğru bakıyorum. Gözleri aynı benimkilere kilitlendiğinde bir sarsıntı hissediyorum. Odanın öbür ucundan duyduğu şaşkınlığın acısını hissedebiliyorum ve gözlerini keskin bir şekilde başka tarafa çeviriyor.

Fain'e dönüyorum ve göz göze geldiğimizde başını hafifçe kaldırıyor, sıcak bir tanıma ifadesi yüzünü aydınlatıyor. Fain'in ağzı her zamanki muzip gülümsemesine dönüşüyor ve odanın öbür ucundan bana bir sıra soğuk su fırlatıyor. Yakınlık suyu huzursuz ateşimle buluşmak için akıyor, bir anlığına onu bastırıyor ve beni yatıştırıyor.

Biliyor, farkındayım. Fain yakınlık çizgilerini okuyabildiğimi biliyor. Bu nadir bir yetenektir ve genellikle sadece Beşinci Seviye Büyücülerde bulunur.

Derin bir nefes alarak ve onun desteğiyle güçlendiğimi hissederek Fain'e minnetle gülümsüyorum.

Gözlerini benimkilerden kaçırıyor olsa da Vale'in dikkati hâlâ benim üzerimde. Ateşinin çizgileri ara sıra benim yakınlık çizgilerimle buluşmak için kırbaçlanıyor.

Sonra keskin, acı verici bir buz parçası Vale'nin ateşini ve Fain'in suyunu kesiyor. Zalim bir alay gibi ateşimi yırtıyor.

İrkilerek sağıma baktım ve Malkyn Bane'in rahatsız edici bir şekilde bana baktığını gördüm.

Yüzünde kötü niyetli bir sırıtış.

Gözlerimi kaçırıyorum ve daha da yığılıyorum. Buz bana tekrar ve tekrar saplanıyor. Öfkeyle, ona karşı bir iç ateş duvarı gönderiyorum, çizgilerimi toplayabildiğim kadar kuvvetle dışarı itiyorum. Malkyn gülerek arkasını dönüyor, buzu geri çekiliyor.

O da biliyor, farkındayım. Yakınlıkları hissedebildiğimi biliyor. Ya da en azından artık biliyor.

Dönüyorum ve Fain'in bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum, kafası endişeyle eğilmiş.

Küçük buz noktaları ateşimi yokluyor, tüy kadar hafif. Dehşete kapıldım, Malkyn'in duvarımı test ettiğini fark ettim. Zayıf bir noktayı test ediyor.

Buz gibi *bir* netlikle fark ettim ki, ben *sadece dışlanmış biri değilim*. Hem Genna hem de Malkyn Bane için bir av haline geldim.

Dişlerimi sıkıyorum, ateş hatlarıma hava bağılıyorum ve Malkyn'buzlu sondasını paramparça eden daha güçlü bir ateş duvarı gönderiyorum, onu gücüyle geri itiyorum. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Derinden sarsılmış bir halde, ateş hatlarımdan etrafına daha fazla rüzgâr sararak duvarımı sağlamlaştırıyorum. Uzun bir odun hattıyla destekliyorum.

Sadece dene, Malkyn Bane'e ateş püskürüyorum. *Şimdi bana eziyet etmeye çalış.*

Birden etrafımdaki herkes ayağa kalkıyor. Odadaki her kafa çadırın girişine doğru dönerken, devasa kalabalığın içinde bir beklenti mırıltısı dalgalanıyor.

Yeni bir asker birliği içeri girerken ben de kalabalıkla birlikte ayağa kalkıyorum. Etrafımdaki sesler heyecanla yükseliyor ve ben de anında bu heyecana kapılıyorum.

O geliyor. Kara Cadı geliyor.

Onunla ilgili hatıralarım çok net. Cesur yok edicimiz, o korkunç gecede bir ejderhaya binmiş, düşmanlarımızın üzerine ateş yağıdırıyordu.

Hepimizi kurtarıyor.

Askerler içeri girerken dağılıyorlar, herkesin yumrukları ortak bir gümbürtüyle kalplerinin üzerine sertçe iniyor ve ben de onlara katılıyorum. Büyükbabam yanımda ağlıyor.

Kara Cadı'nın ateş gücünü daha onu görmeden hissedebiliyorum.

Askerler ayrılır ve o içeri girer, orman yeşili gözleri vahşetle kamaşır.

Kalabalık onu görünce çılgına dönüyor ve desteklerini haykırıyor.

İnsanlar göz yaşlarına boğuluyor ve o geçerken ellerini ona doğru uzatıyor, adımları vahşi bir kedininki gibi güçlü ve kontrollü.

Siyah saçları uzun ve omuzlarına dökülüyor, yüzünün hatları sert ve güzel. Carnissa Gardner'ın yakınlık çizgileri o kadar güçlü, gücü o kadar muazzam ki, büyü vücudundan gözle görülür dalgalar halinde akıyor.

Siyah sis dalları ondan korkunç bir

Yele.

Onun yakınlık ateşi bana çarpıyor ve neredeyse ciğerlerimdeki tüm nefesi tüketiyor. Boğazım kavurucu bir sıcaklığa bürünüyor, ateşinin gücü o kadar yoğun ki çalkantılı bir çılgınlıkla dışarı fırlıyor.

Carnissa Gardner'ın gücünün etkisiyle neredeyse yeniden büyülenmiş gibi hissediyorum, ateşi içime akıyorgönderdiğim duvarın etrafından dolaşıyor. Onun yakınlığı odadaki diğer tüm yakınlıkları gölgede bırakıyor ve bir an için başka tek bir büyü hattı bile algılayamıyorum.

Kürsüye çıktığında, kükreyen destek selinin yatışması biraz zaman alıyor. Ellerini kaldırır, ellerinden huşu uyandıran güç çizgileri akar. Arada bir duyulan sessiz sevinç hıçkırıkları dışında salon sessizleşir.

"Büyücüler."

Sadece bir kelime, basit bir kelime, ama kalabalık alev alıyor. Alkışlar patlıyor, neredeyse sağır edici, kendi kalbim de onunla birlikte sürükleniyor.

Büyükbabam ağlamaya devam ederken benim de gözlerim yaşıyor.

Mage.

Eskiden bir hakaretti. Ama onun dudaklarında, güçlü bir kelimeye dönüştü.

Bu bizim için yeni bir dünya. Gardneryan bir dünya.

Bekler ve kalabalık yavaşça sessizleşir.

"Çok uzun zamandır," diye gürlüyor, "biz Büyücüler ezildik. Köleleştirildik. İstismar edildik. Alay edildik. Ayak basacak yerimiz kalmayana kadar sınırlarımızı geri püskürtebileceklerini sandılar. Evlerimizi ve sahip olduğumuz her şeyi çalabileceklerini sandılar." Sesi giderek sertleşiyor. "Bizi Erthia'dan silebileceklerini sandılar."

Kalabalık kısa süreliğine patlıyor ve protestolarını haykırıyor. Carnissa Gardner'ın dudaklarına anaç bir gülümseme geliyor ve sanki hepimizi kucaklıyormuş gibi kollarını kaldırıyor. "Sevgili İlk Çocuklarım, siz çok uzun süre bekledi. Kötülerin çağının sona ermesini bekledik. Size şunu söyleyeyim, Büyücüler." Duraklıyor ve gözleri alev alıyor gibi görünüyor. "Kadim Olan'ın *güçlü* bir *yumruğu* var ve Hasat Zamanları geldi."

Kalabalık çılgına dönüyor - büyücüler meydan okuyan bir sevinçle bağırıyor, yumruklarını göğüslerine vuruyor. İnsanlar ona Kadim Dilde *May'im - saygıdeğer anne* - diyor.

Büyücüler nihayet tekrar sessizleştiğinde, Carnissa Gardner bir grup rahibe doğru bakar. "Çocukları öne getirin."

Rahipler ve bir grup yaşlı kadın yaklaşık yirmi küçük çocuktan oluşan bir grubu kürsüye doğru ilerletiyor, kadınların kollarında beyaz bantlar var. İç bölgelerden gelen gönüllüler, biz mültecilere yardım etmek için buradalar.

İki yaşlarında tombul yanaklı bir oğlan çocuğu var, geniş gözleri dehşet içinde kalabalığa bakıyor, ağzı geniş, titreyen bir yüz ifadesine bürünmüş. Dört yaşlarında küçük bir kız çocuğu, gözleri sımsıkı kapalı, yıpranmış bir battaniyeye tutunarak inliyor. Gönüllüler tarafından nazıkçe sallanan iki bebek var.

Bir sürü çocuk. Kaybolmuş gibi görünüyorlar.

Yetimler, keskin bir kederle fark ettim.

"Büyücüler," diye sesleniyor Kara Cadı kalabalığa bakarak. "Kötü Olanlar çocuklarımızı yetim bırakabileceklerini düşünüyorlar. Büyücü çocuklarını sokaklarda dilenirken ve evlerinde sinmiş halde görmek istiyorlar.

gölgeler." Gözleri öfkeyle yanıyor. "Ama onlar bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar. Her Büyücü çocuğun Kadim Olan'ın sevgilisi olduğunu bilmiyorlar." Haklı bir meydan okuma gözlerini aydınlatıyor, güç dalları

etrafında dönüyordu. "Kutsanmış çocuklarımızı kim alacak? Kendi çocuğunuz gibi yetiştirip, adınızın korumasını onlara kim verecek?"

Eller havaya kalkıyor, Büyücüler "Yapacağız!" ve "Bir çocuk alacağız!" diye bağıyor. Yanımda oturan bir karı koca birbirlerine hızlı bakışlar atıyor ve gönüllü oluyorlar.

Çiftler ve yakınları kürsüye çıkar. Çocuklar yeni ailelerine teslim edilir. Dehşete kapılmış küçük çocuk genç bir çiftin kollarına atılır, etrafı cesaret verici gülümsemelerle çevrilince dehşeti yerini şaşkınlığa bırakır. Küçük kız ile

Kürsüden en son battaniye ayrılıyor, etrafı onun hizasında diz çökmüş yetişkinlerle çevrili, yeni babası onunla kısık sesle konuşuyor.

Sonunda ağlamayı keser ve yeni ailesi tarafından götürülmesine izin verir.

Neredeyse odadaki herkes gözyaşlarını geri kırıyor. Kara Cadı'ya bakıyorum, kendi gözlerim duyguyla yanıyor. Ona duyduğum büyük sevgi içimi kaplıyor. Bizim için yeni bir dünya yarattı, en savunmasız olanlarımızın artık el üstünde tutulmasını ve sağladı.

Kalabalık sakinleşirken Kara Cadı başını eğip yumruğunu kalbinin üzerine indirir. "Benimle birlikte dua edin, kutsanmış Büyücüler."

Uzun boylu, kel bir rahip ellerini kalabalığın üzerine kaldırır ve tüm salon yumruklarını bir kez daha kalplerinin üzerine koyarak başlarını öne eğir.

Vale hariç herkes.

Onu dimdik ayakta, gözleri meydan okumayla yanarken ve kardeşleri de onun yanında dua eder gibi dururken görünce şok oldum.

Şu anda hepimizle birlikte dua etmeyi nasıl reddedebilir? Nasıl olur da ? İçimde sıcak bir kınama ateşi alevleniyor ve yumruğumu göğsüme bastırıp başımı eğerek meydan okuyorum.

"Ah, en kutsal Kadim Olan," diye mırıldanıyorum diğerleriyle birlikte. "Zihinlerimizi arındır, kalplerimizi arındır, Erthia'yı arındır. Bizi Kötü Olanların lekesinden koru."

Duamız sona eriyor ama bu kez alkış yok. Salonun çoğu ağlıyor. Ve şimdi ben de ağlıyorum, büyükbabamla birlikte.

Dışarı sürüklenmeden ve dövülmeden birlikte dua etmelerine izin verildi. Hapse atılmadan. Kırbaçlanmadan. Öldürülmeden.

"Büyücüler," diyor Kara Cadı, sesi duygu yüklü, "sayımızı artırmalı ve Erthia'nın her köşesini doldurmaliyiz. Bu gece yeni başlangıçların gecesi." Kalabalığa bakıyor. "Burada kimler oruç tutmaya hazır? Kutsanmış Magedom'umuzu inşa etmek için bana katılmaya?"

Çıgıllıklar odanın içinde bir kakofoni halinde yükseliyor. Genç çiftlerin elleri havaya kalkıyor.

Rahip kalabalığın ortasına doğru ciddiyle eliyle işaret eder. Rosebeth ve Myles ayağa kalkıp kürsüye doğru yürürler.

Kalabalık sevinçten çılgına döner. Kadınlar saçlarından ve ceplerinden Demirçiçekler çıkarıp havaya fırlatıyor. Parlayan çiçekler kısa sürede orta koridoru kaplar ve mavi yapraklar Rosebeth ve Myles'in saçlarına yapışır.

Herkes onlara bakarken rahipler tarafından kürsüye yönlendirilirler. Küçük bir sunağın iki yanında durup ellerini sunağın üzerinde kavuşturuyorlar. Başka bir rahip ailelerini etraflarında durmaları için öne doğru yönlendirir.

Odaya bir sessizlik çökerken Kara Cadı asasını çiftin kenetlenmiş ellerinin üzerinde tutar. Baş rahip kutsal kitabımız *Kadimlerin Kitabı'nı* açar ve oruç duasını okur.

Onları izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, üstesinden geliyorum.

Rosebeth buraya geldiğimizden beri pek sadık bir arkadaş olmamış olsa da, onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum ve onu bu kadar mutlu ve bakımlı görmek beni çok rahatlatıyor.

Kara Cadı oruç büyüsunü mırıldanıyor ve karanlık güç çizgileri çiftin etrafında, ellerinin etrafında dönüyor.

Ve sonra bitti, büyüsunü karanlık çizgileri aniden hem Rosebeth'in hem de Myles'in ellerine geçti.

Coşkulu gülümsemelerle, hızlıca işaretlenmiş ellerini kalabalığa doğru kaldırıyorlar. Kalıcı siyah çizgiler şimdi ışıltılı tenlerinin üzerinde dans eden bir desen halinde dönüyor.

Herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Çiftin aileleri onları kucaklıyor, kürsüden inip parlak bir geleceğe doğru yol alırken mutlulukları yüzlerinden okunuyor.

Birbiri ardına gelen çiftler, çılgınca tezahüratlar eşliğinde oruçlarını açarlar. Her çiftin en yaşlı erkek vasisi gözyaşları içinde,

Kadim Olan'a, Kara Cadı'mıza ve tüm Gardnerililere şükranlarını sunan içten bir konuşma.

Genna'nın Yukarı Nehir'deki tüm arkadaşları hızla yükselir, üçü Beşinci Seviye Büyücü olur. Genna gülümseyerek bakıyor ama merakla oturmaya devam ediyor.

Bu bir süre böyle devam ediyor ve uzun süredir kuşatma altında olan halkım için duyduğum sevinç yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Her şeyin kıyısında duruyorum. Kimsenin beni istemeyeceği bir parti için giyinmişim. Jules'la olan arkadaşlığımı bilseler bile.

Ben de Fain gibi dışlanmış biriyim. Ve sadece Jules yüzünden değil. Tuhafliklerimin listesi bundan çok daha uzun. Yakınlıkları okuyabiliyorum. Büyü yapabilen nadir kadınlardan biriyim ve bunu Büyücü Konseyi'nin onayı olmadan kullandım.

Nils kürsüye çıkıyor, askeri pelerini sallanıyor, Genna'nın güzel arkadaşlarından biri kolunda. Genna'nın muzaffer bakışlarını hissedebiliyorum, kalbim kuyudaki bir taş kadar alçalıyor.

Genç ve güzel kadının Nils'e utangaç bakışlarını izliyorum, gözleri umutla ve tatlı bir aşk vaadiyle parlıyor. Salonun tüm atmosferi tür duygularla titreşiyor, baktığım her yerde yaygın çöpçatanlığın sonuçları var. Çiftler birbirlerine sarılıyor.

Aniden kendi hızlı arkadaşımın özlemiyle doluyorum. Yakışıklı ve nazik biri, Büyükbaba ve Wren'e bakmama yardım edecek biri. Bir Kelt ile arkadaş olduğum için tuhaf olduğumu düşünmeyecek biri.

"Büyücü Bartholomew Harrow, lütfen torununuzla birlikte yaklaşın."

Rahibin büyükbabamın adını söylerken çıkardığı ses beni sarsıyor. Şaşkınlıkla büyükbabama bakıyorum, ama o sadece elimi okşuyor ve nazik bir güvenceyle bana gülümsüyor.

Kendimi sakinleştirmek için sabit bir nefes alıyorum.

Oruçlar bitti. Rahipler sunaktan geri çekiliyorlar.

Büyükbabamın buradaki kısa zamanımızın çoğunu rahiplerle geçirdiğini biliyorum - ayine gidiyor, dua ediyor, hatta gayri resmi bir dua yönetiyor

daire. Ve rahipler bize karşı nazik davrandılar, Wren için dua ettiler, kendi eczacılarını gönderdiler. Ve Büyükbaba'nın zalim alaylara hedef olmak yerine hürmet ve saygıyla muamele gördüğünü görmek bir lütuf oldu.

Belki de rahipler derin inancı için bir şekilde onurlandırmak istiyorlardır.

Ona kürsüye doğru yardım ediyorum, ikimize kısa süre sonra baş rahip de katılıyor ve bana yardımsever bir şekilde gülümseyerek destek olmama yardım ediyor.

Büyükbabam yolun geri kalanında.

Merdivenleri çıkarken koruyucu ateş duvarımı güçlendiriyorum. yükseltilmiş platform. Bu kadar çok Beşinci Seviye Büyücünün bir araya gelen yakınlıkları ve Kara Cadı'nın ezici yakınlık gücü, büyümlü mızraklardan oluşan bir yayılım ateşi gibi. Ateş, toprak, hava, ışık, su - elemental büyümlün kakofonisi havada ve ateşten duvarıma doğru ilerliyor.

Kara Cadı'ya yaklaşıyoruz ve ben Denge. Gücünün siyah dalları etrafında dönüyor, ateş dalgaları doyumsuz bir sıcaklıkla yayılıyor.

Nefes nefese, büyükbabamın koluna tutunuyorum ve koruma duvarımı korumak için mücadele ediyorum. Gözleri koyu yeşil, tıpkı Vale'ninki ve arkalarında aynı ateşli sıcaklık kaynıyor - ama onun sıcaklığı bin kat daha fazla.

"Büyücü Harrow, hakkınızda hikâyeler duydum."

Dikkatinin bu kadar tekil bir şekilde bana yönelmesine şaşırdım ve biraz da panikledim.

"Hepsi birbiriyle çelişiyor," diye devam ediyor. Konuşmanın gidişatından en az benim kadar etkilenmiş görünen Vale'ye doğru eliyle işaret ediyor. "Ama oğlum Vale, cesaretin ve büyümlü sayesinde kardeşlerinin önemli bir kısmını kurtardığını söylüyor."

Kalbim küt küt atıyor. Onun büyümlü. O kadar güçlü ki, etrafta zar zor düşünebiliyorum.

O.

"Ona inanıyorum," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme oluşuyor.

"Hangi

Bu yüzden bir saflık testine izin vermeye karar verdim."

"Ne?" Şaşkın bir çaresizlikle büyükbabama bakıyorum, ama o rahiplere gülümsüyor ve onlar da ona bilerek bakıyorlar, yüz ifadeleri baba dayanışmasıyla dolu.

Bu işte müttefik olduklarını fark ediyorum. Bu her neyse.

Fain'in şaşkınlık ve endişe dolu bakışlarını yakalıyorum. Onun şaşkınlığı Vale'in öfkeli gözlerine yansıyor.

Birden alarm durumuna geçiyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Büyücü Harrow," dedi Kara Cadı, sesi sertleşmişti. "Orada size karşı suçlamalar yöneltildi. Bir Kelt ile."

Kalabalığın içinden şok olmuş bir ses dalgası geçiyor. saran karanlık kınamanın gücünden korkarak geri çekildim ve hepsine gözlerimi kırptırdım.

"Bu doğru değil," diye kendimi savunuyorum, sesim tizleşiyor. "Jules ve ben... biz asla..."

Jules'un Keltçe adının duyulmasına tepki olarak yükselen öfkeli mırıltılarla boğuluyorum ve bunun üzerine açıktan açığa kınama bağırışları ekleniyor.

"Bu gece oruç tutacaksın Büyücü Harrow," diye emrediyor Kara Cadı, ateşi etrafımda dolaşüyor. "Ve eğer saf değilsen, bu herkese açıklanacak."

"Hızlı mı?" . "Kime?" Omzumu sıvazlayan büyükbabama bakıyorum. Gözleri benim üzerimde değil. Ona onaylarcasına başını sallayan Rahip Alflex'e bakıyor, hepsi de benim ıstırabımla dalga geçiyor.

"Tessie, sakın ," diyor bana daha önce kullandığını hiç duymadığım sert bir tonda. "Bunun için dua ettim ve Kadim Olan beni senin için doğru genç adama yönlendirdi. Oruç tutmanın tam zamanı. Bu konuda bana güvenmelisin."

Büyükbabam ve rahipler dönüp Vale ve Fain'i geçerek kürsünün karşısındaki Beşinci Seviye Büyücüler sırasına bakıyorlar.

Malkyn Bane bir yılan gibi yumuşak adımlarla ilerliyor, gözlerinde soğuk ve acımasız bir parıltı var.

"Hayır," diye soluk soluğa kaldım ve sendeleyerek geri çekildim. Yalvararak büyükbabama bakıyorum. "Ona oruç tutamam, büyükbaba. Lütfen, bana bunu yaptıрма. Ona değil. Onun dışında *kimseye*."

"Tessla!" diye beni uyarıyor. "Sakin ol. I... Bunu *talep* ediyorum." Güven tazelemek için baş rahibe bakıyor ve uzun boylu adam başıyla onu onaylıyor. "Ben senin koruyucunum," diyor Büyükbaba, kısık ve titrek sesiyle çelişen dindar bir otoriteyle. "Bana bu şekilde itaat edilmeli. Bu senin iyiliğin için, Tessla. Zamanla göreceksin-"

"Hayır." Elinden uzaklaşıyorum, panik yükseliyor. "*Yapmayacağım.*"

Büyükbaba Kara Cadı'ya bakar ve ellerini yalvaran bir hareketle ona doğru uzatır. "Masum bir kızın biraz tereddüt etmesi son derece doğal."

Malkyn'in yüzüne iğrenç bir sırıtma yayılıyor. Birden bunun ne olduğunu .

Beni rezil etme umuduyla bunu kabul etti. Jules'un sevgilim olduğuna ve oruç tutamayacağıma inanıyor. Beni bir *staen'en* olarak ifşa etmek ve kalabalığın beni tüketmesini izlemek istiyor.

Onun yerine, bir canavara kalıcı olarak bağlanmak üzereyim.

Fain'e yalvaran bir bakış gönderiyorum ama o bana bakmıyor. Gözleri Vale'ninkilere kilitlenmiş, sanki havada birbirlerine bilgi aktarıyorlarmış gibi.

"Yapmayacağım!" Malkyn Bane'e bakarak hepsine hırıliyorum. "Ona hızlı davranmayacağım!" Kaçmak için hamle yapıyorum ve sert eller iki kolumu da kavrayınca haykırıyorum.

"Dur!" Vale'in sesi ileriye doğru adım atarken net bir şekilde çınlıyor. Acımasız ve sakın görünüyor ama ateşinin annesinin yakınlığını kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum. "Ona hızlı davranamaz," diyor Vale soğuk bir şekilde, annesine hitaben.

Kara Cadı oğluna bakıyor, ateş ateşle buluşuyor. "Peki neden?"

"O *bana* söz verdi."

Kalabalıktan bir soluk dalgası yükselir.

"Sonunda oruç tutmayı kabul ettin mi?" Carnissa Gardner açıkça ürkmüş bir halde soruyor.

"Biz mükemmel bir eşiz, anne," diyor, sanki olaylarla biraz ilgileniyormuş gibi, ama ateşi şiddetle yanıyor. Boş boş bana doğru işaret ediyor. "Yakınlık çizgilerini oku."

Baş rahip kolumu çekiştiriyor. Kara Cadı'nın parmakları ön kolumu sıkıca kavrarken, beni tutan ellere karşı meydan okurcasına mücadele ediyorum, karanlık gücünün dalları derimin etrafında kıvrılıyor.

Bana dokunduğu anda ateşten duvarım patlıyor, yakınlığım anında ortaya çıkıyor. Savunmasızım, açık bir kitap gibi yayılmışım, onun ateşinin tamamen merhametine kalmışım.

"İnanılmaz," diyor ben onun dokunuşunun altında titrerken, korkunç sıcaklığı içimi kavururken. Vale'e bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. "Mükemmel bir eşleşme. Çizgi çizgi. İnanılmaz." Heyecanla baş rahibe doğru bakıyor. "Böyle bir birlikteliğin ortaya çıkarabileceği Büyük Büyücüler hayal edin."

"Kadim Olan şaşırtıcı şekillerde çalışır," diye veriyor rahip başını saygıyla eğerek.

Kara Cadı beni serbest bırakırken Malkyn'e "Teşekkürler Büyücü Bane," diyor. Nefesim kesiliyor ve büyüsünün ağırlığından aniden kurtulduğum için neredeyse geriye doğru tökezliyorum. "Ama eğer söz verildiyse, o zaman oruç tutmaları gerekir."

Malkyn bana karanlık bir bakış atarak başını sallıyor ve Beşinci Seviye Büyücülerin sırasına geri dönüyor. Vale benim karşımdaki yerini alıyor.

"Ellerinizi kavrayın ve Büyük Büyücümüzün önüne koyun," diye seslenir rahip. *Kadimlerin Kitabı*'nı açarak kıvılcık ipek bir ayraçla işaretlenmiş bir bölüme gelir.

Gözlerimde umutsuz bir yalvarışla Vale'e bakıyorum ve kendi aciliyetimin onun bakışlarına yansıdığını görebiliyorum. Vale'in ateşinin ne kadar yüksek olduğunu hissedebiliyorum.

Başka seçeneğim olmadığını ezici bir kesinlikle fark ettim. Ya Vale Gardner ya da Malkyn Bane. Ve Vale bana yardım etmeye çalışıyor. Beni kurtarmaya çalışıyor.

Hıçkırıklarımı bastırarak ellerimi sertçe uzatıyorum. Ateşim kontrolden çıkıyor, koruyucu büyü duvarım paramparça oluyor.

Vale ellerimi sıkıca kavlıyor ve ateşlerimiz birbirinin içine düşüyor, alev alev çarpıyor.

Kara Cadı esasını kenetlenmiş ellerimizin üzerinde tutuyor. Gücü kıvrılıyor, ellerimizi sıkıca sarıyor. Büyüyü mırıldanıyor ve rahip duaya başlıyor. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken zar zor duyabiliyorum.

Çizgiler belirip ellerimin ve Vale'nin ellerinin etrafında dolanırken daha çok ağlıyorum.

Çizgiler kıvrılıyor, sürünüyor ve sonra duruluyor, Kara Cadı'nın güç dalları geri çekiliyor ve serbest bırakılıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Vale sıkıca tutuyor.

"Mühürle," diyor, kelimeler sert ve kesik. Bir baltanın son darbesi gibi.

Ani bir öfkeyle ona bakıyorum. Ellerimi çalışıyorum ama onun tutuşu amansız ve aniden onun gücü ellerimizi bir kez birbirine kenetliyor. Gözlerimi kocaman açmış, şok olmuş ve ihanetiyle vahşi bir karmaşaya sürüklenmiş bir halde Vale'e bakıyorum.

Vale mühürleme töreninde ısrar ederek, orucumuzun tamamlanmasının tam da bu gece gerçekleşmesini sağlıyor.

Ama neden? Vale neden mühürlenmek istesin ki?

Oruç çizgileri koyulaşıyor, daha karmaşık bir şekilde kazınıyor.

Gardneryalı bir çiftin son bağı. Samimiyetin kaçınılmaz olarak halka gösterilmesiyle, birlikteliğimiz tamamlandıktan sonra bileklerimizden aşağı yayılmaya hazır koyu çizgiler.

Ağzım dehşet içinde açık, Vale'den uzaklaşıyorum. Gözleri üzerimde, bembeyaz, ateşi daha da yükseliyor.

"Nasıl ?" .

Arkamdaki rahip duvarını aşip kaçıyorum.

Bölüm 21: Sanguin'in

"Tesla!" Büyükbabamın yürek parçalayan, acınası yakarışını duyuyorum.

Kürsünün merdivenlerinden inerken onu görmezden geliyorum ve sıcak, öfkeli gözyaşlarına boğuluyorum. *Senden nefret ediyorum! Sizden nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!*

Koridorda koşarken Vale'nin, "Bırak onu," diye seslendiğini duyuyorum.

Ben geçerken şok sesleri geliyor. Bir asker gülüyor ve "*Sanguin'in!*" diye bağırıyor. Bu kelime daha fazla asker tarafından benimseniyor ve ben kaçarken arkamdan yankılanıyor. Kadim Dilde "*Çarşafılara lanet olsun!*", geleneksel ve korkunç mühürleme tezahüratı.

Kapılardan tökezleyerek geçiyorum, sıra sıra dizilmiş askeri muhafızların yanından geçiyorum, yüzlerinde şaşkınlık okunuyor.

Koşuyorum, koşuyorum, çadırların yanından geçiyorum, ıssız patikalardan aşağı iniyorum, ta ki ciğerlerim cam kırıklarıyla dolana kadar. Ta ki uzun bir çadır , üssün kenarını, karanlık bir tarlayı, onun ötesinde daha karanlık bir ormanı geçip karanlık bir alana ulaşana kadar.

Gök gürliyor. Uzaktan şimşekler çakıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, avuçlarım kuru toprağın içindeydi. Kontrolsüzce hıçkırıyorum.

Her şimşek çakışında, siyah çizgilerin ellerimin etrafında bir kafes gibi kıvrıldığını görebiliyorum.

Durdurulamaz bir keder dalgası çöktü.

Wandfasted.

Sonsuza kadar. Ölüm gibi son.

* * *

Onu görmeden ya da adımlarını duymadan önce ateşini hissediyorum. "Tesla."

Ateşim patlıyor. Etrafımda dönüyorum, dizlerim taşlı toprakta sıyrılıyor.

"Oruç tutmak istemiyorum!" Ona hırslıyorum, ellerim yumruk olmuş. Kendi derimi yırtmak, çizgileri koparmak istiyorum. "Bunu istemiyorum!"

"Biliyorum," diyor sakince, ama ateşinin tüm sıcaklığının benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

"*Şimdi* mutlular mı?" doğru olabildiğince çok yakınlık ateşi fırlatarak ağlıyorum. Lanetli ellerimi açıyorum. " burada! Saf olduğumun *kanıtı!*"

Alnımı ellerimin arasına alıp saçlarımı tutuyorum, öfkeli gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Ben bağılıyım. Sonsuza kadar.

Vale hareket etmiyor ve ateşi azalmıyor. Benimki gibi yanıyor, zar zor kontrol altına alınıyor. Ama olduğu yerde kalıyor, sessizce beni izliyor.

Oruç. Sonsuza kadar. Onun için.

Ama Malkyn Bane de olabilirdi, diye hatırlatıyor küçük bir ses bana, öfkeli ateşi keserek. *Çok daha kötü olabilirdi.*

Titreyerek nefes alıyorum ve durumu tam olarak değerlendirmeye çalışıyorum.

"Bana yardım ettiniz," diyorum açıkça.

Cevap vermiyor, ateşi çalkalanıyor.

Yenilmiş bir halde toprak yola yığılıp oturuyorum, ateşlerimiz buluşuyor, onun öfkesi de şaşırtıcı bir şekilde benimki kadar yakıcı.

"Oruçluyuz," diyorum sefilce, ellerim kucağımda gevşiyor, yakınlık çizgilerimin her yerinde ateş kıvılcımlar saçıyor.

"Öyleyiz," diye onaylıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde.

Titreyerek nefes alıyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve ona bakıyorum.

"Bunu ben de istememiştım," diyor bana, sesi birden sertleşiyor.

"Kendi orucundan kaçan bir hızlı arkadaş."

Azarlaması bir bıçak ucu gibi acıtıyor. "Bunu biliyorum," diye yumuşuyorum. "Ama yine de yaptın. Ve beni kurtardın. Beni *ondan kurtardın.*"

Vale karanlık bir şekilde teslim olmuş gibi başını sallar. Sonra ağzı soğuk bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Gardneria'da bana hızlı davranmak zorunda kaldığı için bu kadar öfkelenecek belki de tek kadın sensin."

Ateşim alevlendi ve ona öfkeyle baktım. "Seninle yeterince ilgilenemediğim için özür dilerim Vale."

"Özür dileme," diye sertçe karşı çıkıyor. "Açıkça hoşnutsuzluğunuzdan keyif alıyorum."

"Düşmanlık," diye sertçe düzeltiyorum.

"Evet, ama son derece dürüst."

Ağır nefes alıyorum, öfkeliyim, ateşim yakınlık çizgilerimi kavuruyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada durup soğukkanlılıkla beni

izliyor. "Keşke bir erkek olsaydım," diye meydan okurcasına

tükürüyorum.

Vale acı bir kahkaha atar. "Eğer öyle olsaydın, kendini Genna Thorne gibi biriyle oruç tutarken bulabilirdin. Kabul etmelisin ki bu çok daha kötü olurdu."

Başımı sallıyorum. "Hiçbir güce sahip olmamaktan *bıktım*. Sesimi duyurmama izin verilmemesinden. Önemli kararlar almama ya da kendimi savunmama izin verilmemesinden. Kaç kez saldırıları savuşturmak zorunda kaldığımı biliyor musun?" Onu gözlerimle kıştırıyorum ve bembeyaz bir vahşilikle ona bakıyorum. "Eğer bir asa kullanma eğitimi almış olsaydım..."

Vale'nin bakışları ölümcül bir ciddiyete bürünür. "Keltler seni büyücülükten asarlardı."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum, dudağım meydan okuyan bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Beni yakalayamazlardı."

"Sana öğreteceğim," diyor bana sakince, ama ateşinin sıcak, öfkeli vuruşlarla kırbaçlandığını hissedebiliyorum. Zar zor kontrol altına alınıyor.

"Bana *neyi* öğreteceksin?" Ona çıkıştım.

"Bir asa nasıl kullanılır." Yine sırtıyor. "Kendini havaya uçurmadan."

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve ona bakakalıyorum. "Yapar mıydın?"

"Sana bir asa bile alacağım," diyor bana eşit bir şekilde.

Benimle oynuyor. Öyle olmak zorunda. Bana gerçekten bir asa teklif ediyor olamaz. Konsey onayı olmadan Büyücüler için asa temin etmek yasadışı ve onun böyle şaka yapması öfkemi daha da artırıyor.

"Devam et o zaman," diye karşılık veriyorum. "Bana bir asa getir. Beni kızdırırsan seni yere serebilirim."

Vale bir kahkaha atar. "Deneyebilirsin. Kendine aşırı güvenenlerle tartışmayı severim. Bu konuda çok tecrübeliyim."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye tersliyorum onu. "Büyükbabamın asasını kullandım."

"Peki bu ne tür bir asaydı?" Vale sorar, sesi küçümseyicidir.

Öfkeli ateşim daha sıcak yanıyor. Çenemi kaldırıyorum. "Bir Elstorth Meşesi asası."

Vale keskin bir küçümseme sesi çıkarır. "Tüm Erthia'daki en ucuz, en kötü yapılmış asalar. Güçle çalıştıklarından daha çok güce karşı çalışıyorlar."

O korkunç gecede kullandığım asayı hatırlıyorum. "O zaman bana o beyaz gibi bir asa getir," diye karşı çıkıyorum.

Vale sırtıyor. "Sana bir Güç Asası alamam. Ama sana bir Maelorian asası bulabilirim."

Ona yakından bakıyorum. Ateşinde sinsilik yok. Sıcak ve istikrarlı bir şekilde akıyor.

"Tatlı Kadim Kişi, Vale, gerçekten ciddi olamazsın. Bunlar son derece pahalı asalar. *Valgard* pahalılar."

Gözlerini kısar. "Artık paran olduğunun farkındasın değil mi?"

Ona boş boş bakıyorum.

Bana bön bön bakıyor. "Bunu gerçekten *hiç* düşünmedin mi?"

"Üzgün olmakla çok meşguldüm."

Vale kuşkulu bir kahkaha , sonra başını sallar ve düşünceli bir hal alır. Dudakları sıkı bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüşür. "Sen kolaylıkla Üçüncü Seviye bir Büyücü olabilirsin. Hatta güç katmanlarına bakılırsa belki de Dört. Noi olsaydın, bu saçmalıkların hiçbirine katlanmak zorunda kalmazdın. Seni doğrudan Vu Trin muhafızlarının içine koyarlardı ve bunun için daha güçlü olurlardı. Savaş gücümüzün yarısını boşa harcıyoruz. Bir kadının bizim için gidişatı değiştirmesini son derece ironik buluyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yaşadığım şoku fark ediyor ve bana alaycı bir sırıtış fırlatıyor. "Kuralları tamamen hiçe sayan bir hızlı arkadaşa sahip olmak o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Bana gerçekten bir asa alırdın," diye hayret ediyorum. "Şaka yapmıyorsun."

Gözleri ateşli bir parlıyor. "Oh, Tessla, sana çok güzel bir güzel asa."

Ona gözlerimi kırpıştırarak olduğum yerde kalakalıyorum, ateşim kontrolden çıkıyor, öfke nöbetlerine girip çıkıyorum. Komuta Çadırına doğru bakıyorum ve alevler kısa süreliğine yükseliyor, nefretle dolup taşıyor.

"Tanrılar, Tessla," diyor. "Ateşini kendiminkinden bile daha net hissedebiliyorum. Buradan çıkmak ister misin?"

Küfür içeren "tanrılar" ifadesini rahatça kullanmasından rahatsız olmuş bir şekilde ona doğru dönüyorum. Sadece bir tanrı var - Kadim Olan - ve Vale'in boş küfürleri sarsıcı.

"Peki ya kardeşim?" Neredeyse *büyükbabamı da* dahil edecektim ama büyükbabamın adını bile anamayacak kadar incinmiş durumdayım, ihanetini düşündükçe öfkelenmeye ya da şiddetli gözyaşlarına boğulmaya hazırım. "Wren'in bana ihtiyacı var. Burada kalmaktan başka seçeneğim yok."

Kaşları . "Aileni burada bırakmayacağım. Valgard'da bir evim var. Onları oraya götürmek için bir araba ayarlayacağım. Bu gece. Onlara iyi bakılacak."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Bunu yapar mısın? Onlara yardım mı edeceksin?"

Kaşları daha da gerginleşir. "Elbette. Tessla, az önce çok iyi bir eşleşme yaptın." Yüz ifadesi alaycı bir hal alıyor. "En azından para ve bağlantılar açısından."

"Ama eğer ailemi Valgard'a getiriyorsanız, o zaman... beni nereye götürmek istiyorsunuz?"

"Sessiz bir yer." Derin bir nefes alıp veriyor ve bana çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakıyor. "Voltik Denizi kıyısında ikinci bir evim var. Sadece küçük bir kulübe ama izole bir yer.

Uzakta-" üssü bir bütün olarak işaret ediyor "-tüm bunlardan."

Korku ve şüphe aniden içimde alevlendi. Ya o ve Fain hakkındaki söylentiler yanlışsa? Onunla yalnız olacağım ve mühürlenmemizi tamamlamak için bundan faydalanması çok kolay olacak.

"Benimle yatmana izin vermeyeceğim," diyorum ona şiddetle. Sesimde acınası bir çaresizlik ve bunu duymaktan nefret ediyorum.

Gücenerek sertleşir. "Seni yatağıma girmeye zorlamak gibi bir niyetim yok."

Fain'in daha önce söylediklerini hatırlayarak tereddüt ediyorum. *Vale ve ben birbirimize uyuyoruz. Bir yapbozun iki parçası gibi.* Eğer Vale benimle birlikte olmak istemeseydi

..ve o bizim sonumuzu getirmeye hiç ilgi duymuyor...Fain yüzünden olmalı.

Yine de hâlâ cevaplanmamış bir soru var. "O zaman neden orucu mühürlediniz?" Çizgilerle işaretli elimi havaya kaldırarak meydan okuyorum.

Vale'in gözlerinde yakıcı bir kızgınlık parıltısı var, sanki mantığı açıkça belli olmalıymış gibi. "Seni tam korumam altına almaları için bizi mühürlemelerini istedim, Tessla. Yoksa büyükbabanın kısmi himayesi altında kalmayı mı tercih edersin? Bu çok *çılğınca* iyi gidiyordu."

Büyükbabama hâlâ kızgın olduğum için titrek bir nefes aldım. Vale'in mühürlenmemizde ısrar etmekte haklı olduğunu fark ettim. Büyükbabamın üzerimdeki gücünü elinden almakta haklıydı.

"Her halükârda bitti," diye gözlemde bulunuyorum, gözlerimden daha fazla yaş akarken elimi bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Her şey bitti. Ben..."

"Benimle sıkışıp kalmak, evet," diye tersliyor. "Ama Malkyn Bane'e takılıp kalmaktan çok daha iyi. Bu konuda sizi temin ederim." alaycı ifade kayboldu. Bana bütün ciddiyetiyle ve araştırarak bakıyor. "Bir noktada," diyor iç çekerek, "bir anlaşma yapacağız. Noi topraklarına gidip bunu düzeltmeye çalışacağım. Garanti veremem. Bu büyü Elf çeliği kadar güçlü ama mümkün olabilir. Tamam mı?"

Ona bakıyorum, yüzü sert çizgilerle çizilmiş, ateşi alevlenmiş. Ama bakışlarının kenarlarında gerçek bir endişe var.

Sözsüz bir anlaşmayla başımı sallıyorum. Onun da bunu istemediği açık. İffetli bir minnettarlık içimi sızlatıyor. "Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

Sorudan rahatsız olmuş gibi alaycı bir nefes tükürüyor, sonra bakışlarını benimkilere kilitliyor, gözleri yanıyor. "Çünkü sana yaptıkları şey son derece adaletsizdi. Onlar ne düşünürse düşünsün, sen oradaki Gardnerianların çoğunun hayatını kurtardın. Ve alınma ama büyükbaban tam bir aptala benziyor. Ve ben aptallıktan nefret ederim."

Asasına tedirginlikle bakıyorum. "Sanırım artık benim lordum ve efendimsin. Sen beşinci seviye bir büyücüsün ve biz mühürlendik."

"Seni asla bir şey yapmaya zorlamam."

"Wandfast hariç," diye tersliyorum onu. Sözlerim pek de adil değil. Olmadığını biliyorum. Ama adil olmak gibi bir niyetim yok.

Vale'in yüzü alaycı bir ifadeye bürünür. "Beni istemediğini biliyorum. Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum."

"Üzgünüm Vale," diye mutsuzca kabul ettim. "Bana yardım ettin. Sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum."

"Minnettarlığınızı istemiyorum," diyor öfkeyle. "Sadece Malkyn Bane'in yüzündeki ifadeyi görmek bile buna değerdi."

Ona bakıyorum, aniden kendimi kaybolmuş ve yenilmiş hissediyorum, çünkü ateşi bana saldırıyor. Benim ateşim de onunki gibi kontrolden çıktı. Benim acım

Büyükbabanın zalimliği içimi sivri kesiklerle kesiyor ve yakınlık alevlerimi daha da yükseltiyor.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?" Vale sorar.

Başımı sallıyorum, hepsinden nefret ediyorum. Hepsinden inciniyorum. Kardeşim, Fain ve Vale hariç herkesten.

"Ben hazırım," diyorum ona, sesim umutsuzluktan çatlıyor. "Eğer burada kalırsam, o asayı kemerinden çalar ve hepsini ateşe veririm." Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve annen bile beni durduramayacak."

Bölüm 22: Voltik Denizi

Yolda giderken kollarım Vale'ye sarılmış, vücudum sırtına yaslanmıştı. Eşyalarımızı toplamak için duraklamadık. Vale sadece siyah bir aygır istedi ve beni arkasına çekti,

Vale'nin soyu ve gümüş şeritleri ona istediği yere gitme ve istediği her şeyi yapma izni veriyordu.

Yol aldıkça rüzgar artıyor, saçlarımı çekiştiriyor. Vale'in pelerini soğuğu kesmek için etrafımı sarıyor, onun sıcaklığı benimkini körüklüyor.

İyi hissediyor.

Çok iyi.

Kıvılcım saçan ateşi sırtından yayılıyor, yakınlık çizgileri benimki gibi kontrolden çıkmış ve değişken, zaman zaman şiddetli bir şekilde alevleniyor.

İkimiz de tutkuyla üzüldük.

Ama bir de ona dokunmanın ne kadar heyecan verici olduğu meselesi var.

Göğsünün kasları ellerimin altında hareket ediyor, güçlü ve sinirli ve ateşim doğrudan içine dalmak için mücadele ediyor. Mahcup bir halde ateşimi sertçe içeri çekiyorum ama bu azgın bir fırtınayı kontrol etmeye çalışmak gibi.

Ellerimi hareket ettirme, parmaklarımı göğsünün düzlemleri üzerinde kaydırma ve ateşin izini sürme dürtüsüne direniyorum. Kendimi kaskatı tutuyorum ama atın hareketi ritmik ve sarsıcı ve parmaklarım kendi kendine kayıyor. Ellerimin onun üzerindeki her hareketi patlayıcı kıvılcımların izini sürüyor.

Öpüştük, sanırım ormanlar ve tarım arazileri arasında yarışırken ateşim ona çarpmak istiyordu. *Ağzı benimkinde sıcaktı.* Bir başlangıçla, beni tekrar öpmesini istediğimi fark ettim.

Hayır, kendimi azarlıyorum, kendi düşüncelerimle şok oluyorum. Seni bir daha asla öpmeyecek. Bunu sadece senin hayatını kurtarmak için yaptı ve sen de onu istiyorsun çünkü ona bu kadar yakınsın.

O Fain'e ait, sana değil.

Gök gürültüsü yaklaştıkça ve daha ısrarlı hale geldikçe yağmur kesik kesik yağmaya başlıyor. İçim giderek artan bir hayal kırıklığıyla doluyor ve soğuk rüzgar açlık ateşimi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ona daha da yaklaşma arzusu beni sarsıyor. Tunığinin ipeğinin altına girmek istiyorum. Sıcak tenini benimde hissetmek. Dünyadaki her şeyi unutmak ve onun ateşinde boğulmak.

Yüzüm sıcaktan kızardı. İçimde tutuşturduğu ateş, hepsi yeni. Hayatımda hiç bu kadar küstah düşüncelerim olmamıştı. Ateşim Vale'ye doğru açgözlülükle kıvılcımlanıyor ve onu için mücadele ediyorum.

Fain de Vale'e karşı aynı vahşı çekimi hissediyor mu? Onun ateşine, sert vücuduna karşı? Vale de Fain'i bu şekilde istiyor mu?

Önümüzde açılan okyanus manzarasını gölgede bırakan umutsuz bir hayal kırıklığı içime çöküyor. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor, yol Voltik Denizi'ne inen dik bir uçuruma dayanıyor.

Beni asla istemeyecek bir adam için oruç tutuyorum. Onun yerine Fain'i isteyen birine.

Vale'nin kulübesi görüldüğünde bir şimşek çakıyor ve gök gürlüyor. Etrafında yüksek kayalıkların yükseldiği, kavisli bir kumsalın yakınına kurulmuş, son derece ıssız bir yerdir. Kumsal karanlık, bulutlar tehditkâr bir şekilde alçak, çalkalanan su gibi fırtınalı.

Tabii ki izole edilmiş. Her şeyden uzakta saklı. Böylece Vale ve Fain birbirlerine karşı ne olduklarını saklayabiliyorlar. *Ve hala birbirlerine sahip olabilirler*, acı bir şekilde düşünüyorum. Oruç sadece kadınlar üzerinde kontrol sağlar. Ama yine de, zaten felaket derecede karmaşık olan hayatlarını daha da karmaşık hale getirdim. İçime acınası bir pişmanlık saplanıyor; bunun Fain'e verebileceği herhangi bir zarardan dolayı pişmanlık.

Kulübe de manzara kadar sade ve geleneksel Gardnerya tarzıyla mükemmel bir uyum içinde. Demir ağacından inşa edilmiş, dev ağaçlardan oluşan bir koruyu andıracak şekilde oyulmuş, kolları taş uçurumun içine doğru akacak şekilde yükseliyor. Bitişikteki uçurumun bir kısmı, eve bağlı bir yan kemer şeklinde yontulmuş. Ağaçlar, Ironwood'a oyulmuş olanları yansıtacak şekilde doğrudan taşa kazınmıştır. Üst katta, geniş bir sundurmaya açılan yarım daire şeklinde uzun pencereler var. Veranda çalkantılı okyanusa bakıyor.

Bu çok güzel.

Burası asla senin kulüben olmayacak, kendime sertçe hatırlatıyorum. Burası Vale ve Fain'in. Ben orada bir yabancıyım. Onların hayırseverliği sayesinde. Acınacak bir yabancı, daha fazlası değil.

Gökler . Şimşek çakıyor ve yağmur pırıl pırıl, mızraklar halinde üzerimize yağıyor.

Vale kulübeye doğru at sürer ve atını uzun bir taş kemerin altında durdurur. Yağmur, kemerin kenarından kalın akıntılar halinde dökülmekte, gök gürültüsü ve şimşek çığırnlığa dönüşmektedir. Uçurumun tam ortasına oyulmuş, mağara gibi ve iyi döşenmiş bir ahıra giden bir yol var ve fırtınanın şiddetiyle birlikte mutsuzluğum da artarken dalgın dalgın içine bakıyorum.

Vale bana kızmış gibi aceleyle attan iniyor ve ben onun sıcaklığını kaybettiğini hissediyorum. Bir darbe gibi.

Bana fırtınalı, acı dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıarak ona ters ters bakıyorum. Başka tarafa bakıyor, eli atın dizgininde, inmemi bekliyor.

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüşüm yüzünden beceriksizce aygırdan atlıyorum. Vale sanki beni görmekten kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi atı hızla uzaklaştırıyor.

Bu çok fazla.

Dönüp uzaklaşıyorum, doğruca fırtınanın içine giriyorum, yağmurla buluşuyorum ve öfkeme ve ıstırabıma teslim oluyorum, ateşimin kırık mızraklar halinde fırlamasına izin veriyorum. Evden uzaklaşıp bir uçurumun keskin düşüşüne doğru yürüyorum.

Beni Voltik Denizi'nin kenarına kadar götürecek bir yol var.

Yağmur yüzüme vuruyor, beni iliklerime kadar ürpertiyor ve ben de hızlı yumruklarımı sıkıp ağlıyorum, kaybettiklerimin farkında olarak sendeliyorum.

Evet, artık ailem için bir hayat kurabilirim. Ve minnettar olmalıyım. Ancak Vale'nin baştan çıkarıcı ateşi, acı verici bir farkındalık dışında, şimdilik diğer tüm düşünceleri küle çevirdi.

Ellerimi açıyorum, yağmur siyah, kıvrımlı çizgilere yağıyor.

Asla sevilmeyeceğim. Asla gerçek bir oruç tutamayacağım. Asla kimsem olmayacak.

Büyükbabam yüzünden.

Hepsi onun suçu, öfkeleniyorum. Kibirli, dindar büyükbabamın suçu.

Öfke kabarıyor ve beni kesiyor.

Bir sıcaklık dalgası sırtıma vuruyor. "Tessla." Vale'nin eli koluma dokunuyor. Sert dokunuşuyla içimde bir ateş parlıyor, eli çok sıcak. Kalbimi yeniden paramparça edecek kadar çılgınca iyi hissettiriyor.

Kolumu Vale'den çekip ona doğru dönüyorum, nefesim düzensiz ve sertleşiyor, her şey içimden ani bir şekilde patlıyor.

"*Yıllarca* onlara ben baktım!" Vale'ye ağlıyorum, dişlerim gıcırıyor, gözyaşlarım akıyor.

Gök gürültüsü sarıyor.

Saçları ve vücudu yağmurdan kayganlaşmış, bu da onu daha da güzelleştiriyor. Ateş yeşili gözleri içime işliyor. Kesik kesik nefesler alıyorum, umutsuzluğumu kontrol edemiyorum. "*Bütün* parayı ben kazandım! *Bütün* zor işleri ben yaptım! İkisi de hasta, *yıllarca* ve *yıllarca*! Ve sonra beni *zorluyor*! Bana söz hakkı *vermiyor*! Arkamdan iş çeviriyor! *Canım acıyor*! Bana bunu yapması çok *acı*!" Göğsüm o kadar sert kabarıyor ki hıçkırıkları acı vermeye başladı. "*Orada* da güçsüzdüm, *burada* da güçsüzüm. Nasıl *yapabildi*? Bunu bana nasıl yapabildi?" Öfkem yaralı bir iniltiye dönüşürken lanetli ellerimi kaldırıyorum.

Vale'in yüzü gergin. Gözlerinde bir çatışma kasırgası var. Yağmur artık onu tamamen ıslatmış durumda ve ona açık bir özlemle bakıyorum.

Dudakları çekildi ve kısa bir süre için çelik grisi okyanusa baktı. Sonra bana dönüyor, bakışları sert.

"Keşke bir hafta önce gitseydim," diyorum ıstırapla. "Orada olurdum. *Şu anda* Verpacia'da olurdum."

"Tessla," diyor Vale. "Yağmurdan korunmak için içeri gel." Ses tonunda kararlı bir ısrar var ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Gerçek bir endişe.

Şimşek çakıyor, gök gürüyor ve birden ne kadar farkına varıyorum. Ama beni ısıtması için hızlı arkadaşşıma bakamıyorum.

Hayır, beni asla ısıtmayacak. Fain'i ısıtacak.

Bu düşünce beni daha da çok ağlatıyor.

Ama nazik olmaya çalışıyor. Beni sığınağa götürmeye çalışıyor.

Pes ediyorum ve onu taş altına kadar takip ediyorum. Ne kadar zavallı olduğumu umursamadan kemerin iç tarafına doğru yığılıp ağlıyorum.

Vale karşı duvara yaslanıp bana bakarken gözleri alev alev yanıyor.

"Tesla, bilmen gereken bir şey var." Sanki söylemesi zor bir şeymiş gibi her kelimeyi ısırarak söylüyor.

"Biliyorum," diye hayıflanıyorum, gözyaşlarımı silerek. "Ben zaten biliyorum."

Fain'i seviyorsun.

"Hayır, *bilmiyorsun*," diyor Vale, sesi düzensiz. "Jules Kristian. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Fain dışında."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o anda büyük bir şaşkınlık yaşıyorum. Onu doğru duyduğumdan bile emin değilim.

"Jules mu? *Benim* Jules'umla arkadaş mısın?"

"Evet, *senin* Jules." Sözcükler gergin ve acı ve utanç yüz ifadesini kaplıyor. "Onunla üniversitede tanıştım. Çok zeki bir tarihçi. Neredeyse üç yıldır yakın arkadaşız." Sanki bir an için ne yapacağını şaşırmış gibi duraksıyor. "O gece onu gördüğümde... hepiniz için geldiğimizde... Kim olduğunu hemen anladım. Jules senden sık sık bahsederdi."

Tereddüt ediyor, kelimeleri yapmacık, sonra başını sallıyor ve kısa, alaycı bir kahkaha atıyor. "Sana deli gibi aşık." Elini alnına götürüp şakağına masaj yapıyor. "... Derin bir nefes alıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Ona ihanet ettim."

Kalbim . "Nerede o?" Umutla nefes nefese soruyorum. Gözlerini kısıyor. "Ona ateşe karşı koruyucu bir tılsım verdim.

O...iyi. Bir runehawk gönderdi. Verpacia'ya geçmeye hazırlanıyor. Orada küçük bir evim var. Ona para gönderiyorum."

duvara tutunuyorum, başım dönüyor. "O iyi.

Oh... Kadim Olan. O yaşıyor." Kelimeleri zar zor . Yorgun bir rahatlama çöküyor.

O yaşıyor. Hepimiz yaşıyoruz.

Tekrar Vale'e bakıyorum. "Ailesi mi?"

Vale'in bütün yüzü gerilir. "Onlar öldü." Bu haber içime bir darbe gibi indi. "Hepsi mi?"

Başını sallıyor, gözleri kızarıyor, suçlu gözyaşlarıyla parlıyor.

"Annemin ateşi." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyor.

Oh, Kadim Olan, hayır. "Kız kardeşi de mi?" Küçük Sarla. On yaşında ve hayat dolu.

", Tesla."

Boğazım mide bulandırıcı bir şekilde sıkılıyor. "Oh, Vale."

Soğuktan ve kederden uyuşana kadar bir süre elime sarılıp ağlıyorum.

"Ona haber gönderdin mi?" Sonunda soruyorum, sesim bitkin.

"Hepsinin gittiğini biliyor mu?"

Şaşırın Vale başını sallar. Sonra hızlıca çizilmiş ellerine yüzünü buruşturarak duvara yaslandı. "Seni ondan aldığım için beni asla affetmeyecek," diyor Vale sefil bir kesinlikle. "Nasıl affedebilir ki?"

"Vale..." Ağlamaktan sesim boğuk ve tuhaf çıkıyor. "Malkyn Bane'e oruç tutacaktım. Beni bir şey tarafından kaçırılmaktan kurtardın..."

"Bir canavar
mı?" Başımı
salladım.

"Hayır," diyor Vale, ağzı kendinden nefretle dolu. "Tek yaptığım hem Jules'un hem de senin mutluluğunu mahvetmek oldu." Yüzünde ıstırap çizgileri beliriyor. "Artık bir anlamı yok ama... Üzgünüm, Tesla."

"Vale," diyorum onu yalanlamak için başımı sallayarak.

"Düşündüğün gibi değil. Jules'a aşık değilim. Onu seviyorum, hem de çok.

Ama hissetmeye başladığı şekilde değil. I..." Sözümü yarıda , içime bir acı saplanıyor. Elime bakıyorum, hızlıca işaretlenmiş avucum açık ve siyah çizgilerle delik deşik. Bunun Jules'a ne yapacağını biliyorum.

Vale'in alnı şaşkınlıkla gerildi. "Ama sen *gidecektin* onunla birlikte."

Uzun bir iç çekiyorum. "Jules ile bir hayat kurabilirdim. Ama... Onun benim hakkımda hissettiklerine yakın bir şey hissedebilir miydin bilmiyorum."

"O zaman başka biri var mıydı?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

Başımı sıkıca sallıyorum, dudaklarım titriyor. Omuz silkiyorum.

"Hayır. Ben sadece... Üniversiteye gitme, orada eczacı olarak çıraklık yapma hayallerim vardı. Sihrimi nasıl kullanacağımı öğrenmek." Bir an duraksıyorum, gözlerim yeniden doluyor. "Ve romantik bir fikrim vardı. Orada Gardner'lı bir bilginle tanışacaktım. Benim gibi kitapları seven biriyle. Nazik biriyle. Aklımda aptalca bir hikaye vardı." Burada

Gözyaşlarım hızlı çizgilerime damlıyor ve onları dalgınca izlere bulaştırıyorum. "Bana Demirçiçekler getirirdi. Ve beni bir bahçede öperdi. Ve sonra benden kendisine oruç tutmamı isterdi." Tekrar omuz silkiyorum. "Aptalcaydı."

Vale çok sessiz ve hareketsiz.

"Özür dilerim," diyorum ona, başımı sallayarak. "Sana teşekkür etmeliyim.

Yine de..." Burnumu ön koluma siliyorum ve sert bir şekilde kokluyorum. "Sanırım birbirimize yardım ediyoruz. Beni bir hızlı arkadaş kabusundan kurtardın." Ona bakıyorum. "Ben de senin sırrını saklamana yardım ediyorum."

Kaşları kalkıyor. "Sırrım mı?"

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Sen ve Fain. Sen..." Kızardığımı hissedebiliyorum. "hoşlanıyorsunuz."

Vale kısa bir kahkaha attı. "Hayır, gülmüyoruz." Yüzüm şaşkınlıkla karışıyor.

"Ne?" İç çekiyor. "Fain benim için bir kardeş gibidir."

"Ama dedi ki... sana *dokunmuş*. Senin yakınlığını avucunun içi gibi biliyormuş."

Vale'in hatlarında kızgınlık belirir. "Evet, bana dokundu. Koluma. Omzuma belki. Ama *bu* şekilde değil."

"Ama Vale," diye karşı çıkıyorum, "bana seni önemseydiğini söyledi."

Vale başını sallar. "Tessla, biz yakın arkadaşız." Yutkunuyor, yüz ifadesinden bir gölge geçiyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Eğer yakın müttefik olmasaydık, Fain'e ne olurdu biliyor musun?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Gardneria'dan ayrılmak zorunda kalacak."

Acı Vale'in bakışlarını kesiyor. "Yoksa hapsedilirdi." Bana bakışında yalvaran bir ifade var. Sanki sessizliğim için yalvarıyor.

"Kadim Olan, Vale," diye nefes alıyorum. "Fain'e tapıyorum. O-" sesim kırılıyor "-Çok nazikti. Bana karşı ne kadar iyi olduğunu *asla* unutmayacağım." Üzerimdeki sırsıklam ama zarif kıyafetlere bakıyorum. Fain'in bana verdiği kıyafetler.

Vale sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi sıkıca sallar.

"Ama..." Kafam karıştı. "Eğer Fain değilse... o zaman başka bir adam mı var?"

Bana eğlence dolu bir bakış fırlattı. "Tessla, ben erkeklerden hoşlanmam."

Ne? "O zaman... neden tüm söylentileri düzeltmiyorsun?"

Yüzü sertleşir. "İnsanların hakkımda ne söylediği umurumda değil. Açıkçası umursamayacak kadar güçlüyüm. Ve bu, bağlantılarım için bana ulaşmak isteyen kadınların tüm samimiyetsiz ilgisini uzak tutuyor. Param için."

Şaşırdım. "Yani... kadınlardan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Kısa bir kahkaha atıyor ve yan gözle bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Oldukça ateşli."

Uzun bir süre nutkum tutuldu, ağızım açık bir şekilde ona baktım.

"Düşündüm ki..." "Yanlış düşünmüşsün."

Ona göz kırpiyorum. "Yani... beni korumak için mi oruç tuttun?"

Bana kurnazca, yan yan bakıyor. "Kısmen." Yüzü suçluluk duygusuyla kararıyor. Aşağı bakıyor, çenesi geriliyor, sonra gözlerini bana diyor. "Seni korumak için sana oruç tuttum elbette." Tereddüt ediyor, bakışları ısınıyor. "Ve ayrıca... çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Şok omurgamdan aşağı vuruyor.

"Ama..." Ne şaşırdım. "Bana alt sınıf dediniz. Ve görünüşümün *kaba* olduğunu söyledin."

Vale yüzünü buruşturur. "Öyle demek istemedim. Sana karşı çok güçlü bir çekim hissettim ve bu beni tamamen rahatsız etti."

Gözlerindeki sıcaklık alevleniyor. "Tanrılar, Tessla, yakınlıklarımız - senin ateşin *sürekli* benimkini çağırıyor. Ama..." Kaşları gerildi. "Senin Jules'a ait olduğunu sanıyordum. Aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordum." Duraklıyor, yüz ifadesi pişmanlıkla geriliyor.

"Söylediklerim için özür dilerim. İşin aslı şu ki. Senden çok hoşlanmaya başladım."

Gözleri tereddütsüz bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor. Bakışlarındaki ateş bir ateş gibi boynumdan aşağı yayılıyor.

"Yani," diyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde. "Fain'i

hiç istemedin." Başını iki yana sallıyor.

"Ve sen... *benden* hoşlanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Ve sen Jules'u

sevmiyorsun." "Öyle değil."

Etrafımızda yağmur birbirimize derin bir sessizlik içinde bakıyoruz.

Vale'nin gözleri bir an için bulanıklaşıyor, sanki şaşkın bir gibi. "Çay ister misiniz?"

Bölüm 23: Ev

Mutfak karanlık ve soğuk, ama etrafımda yükselen zımparalanmış Demirağaç oymalarını görebiliyorum, sağlam dalları duvarları ve rafları destekliyor ve yukarıdaki kirişleri oluşturuyor.

Vale اساسını çıkarıp üç duvar fenerini yakar ve ardından iki ağaç gövdesi arasına yerleştirilmiş şömineye doğrultur.

Büyük bir ateş bulutu canlanınca geriye sıçırıyorum, küçük mutfak aniden turuncu bir ışıkla parlıyor. İçimden şiddetli bir ısı dalgası geçiyor, ateşin kıvılcım saçan dalları neredeyse eteklerimi tutuşturacaktı.

Vale'e baktım, telaşlanmışım.

Asasını şömineye doğrultup nefesinin altında büyüler mırıldanırken gözleri yanan ateşin ışığını yansıtıyor. Avucunu ileri doğru itiyor ve ateş şöminenin sınırları içine geri çekiliyor. Vale hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ona bakıyor.

Dikkatli kontrolü paramparça oldu ve yakınlığının rastgele şekillerde bıçaklandığını, bana doğru gerildiğini hissedebiliyorum. Tıpkı benim yakınlığımın da ona doğru alevlendiği gibi, ikimiz de boş yere her şeyi dizginlemeye çalışıyoruz.

"Özür dilerim," diyor, yan gözle bana bakarak. Ateş tükürüyor ve tıslıyor ama artık şömineyle sınırlı ve odanın soğuğu hızla dağılıyor. Ama ikimiz de sıırıslıklamız, kontrolden çıkmış bir ateşin bile kurutamayacağı kadar.

Mutfağına bir bakışta göz gezdirdim.

Ortasındaki ahşap masayı kaplayan küçük kitap yığınları ve mevcut her rafa yığılmış daha fazla kitap ile yarı mutfak, yarı laboratuvar. Beherler, imbikler, şişeler ve metal toz kavanozları etrafa saçılmış. Küçük, pırıl pırıl taşlardan oluşan kaplar, çay ve bitki kutuları ile gelişigüzel bir tencere ve kase yelpazesine karışmıştır.

Kaotik ama son derece büyüleyici.

Vale اساسını kınına sokup bana sert bir bakış attıktan sonra dikkati dağılmış bir şekilde bir kupa ve çaydanlık çıkardı

bir dolaptan. Çok sayıdaki cam kavanozdan birinden aldığı çay yapraklarını kaşıkla çaydanlığa koyar, içine su doldurur ve esasını çaydanlığa doğrultarak bir büyü mırıldanır. Birkaç saniye içinde havaya büyük bir hızla buhar pompalanmaya başlar.

Gerçeküstü bir sahnenin içindeymişim gibi hissederek ona bakıyorum. Kara Cadı'oğlu, görünüşü en az annesi kadar ürkütücü, sırılsıklam siyah saç tutamları başının üzerinde düzensiz bir şekilde dalgalanıyor ve ezici Beşinci Seviye iblis öldürme gücünü bana çay yapmak için kullanıyor.

Bu çok tuhaf bir şekilde evsel.

Vale dumanı tüten çayı dolduruyor ve tedirgin bir şekilde yanmaya yüz tutmuş toprak kupayı bana uzatıyor ve hızla geri çekilip tezgâha yaslanıyor. Asasını elinde gevşekçe tutarak bana bakıyor, sanki benimle ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi.

İki kara kedi mutfağa girip bacaklarına dolanıyor ve derin bir sesle mırıldanıyor. Biri iri ve kabarık, soluk yeşil gözlü. Diğeri kısa tüylü, sarı bakışlı ve kafasında sorgulayıcı bir eğiklik var.

"Kedileriniz var," diye hayret ediyorum.

"Evet, şey," diyor, dikkati dağılmış bir halde, sanki kendi kendisiyle tüm odağını tüketen öfkeli bir konuşma yapıyormuş gibi, eli arkasındaki tezgahı parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sert kavlıyor. "Onlardan hoşlanıyorum."

"İsimleri var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, dudağı bükülüyor. "*Vorn'in ve Strill'ian.*"

Yüce Elfin. Buna şaşırdım ve garip bir şekilde sevindim. Bir şeyler için başka bir dil kullanmak Gardnerya'ya hiç yakışmıyor.

"Ah." Başımı salladım. "Gece yarısı ve... *Vorn'in* nedir?" "Kömür," diyor, gözleri bana dikilmiş.

Başımı sallıyorum, sonra derin bir iç çekiyorum. "Kıyafetlerim sırılsıklam oldu, Vale."

Bir an için kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Evet, tabii ki." Dalgınca bir çözüm arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Sizin için kıyafetimiz yok..." Hemen kendini durduruyor, yanaklarında bir renk lekesi belirliyor. Başka tarafa bakıyor.

Birdenbire fark ettim ki, atılgan, acı çekmeyen Vale... utangaç olabiliyor.

Yutkunuyor ve bana dönüp bakıyor. "Elbette, eşyalarını aldıracağım."
İçimi hüznün kaplıyor. Küçük kulübemizi ve tüm yetersiz eşyalarımızı düşünüyorum. Annemin iğne işi. Wren için diktiğim küçük ayıcık. Minik pembe güllerle işlediğim güzel bir kaşkorse. Hepsi kül oldu.

Ve kedimiz.

Gözlerim yaşarırken boğazım sıkılıyor ve acıyor. Onları geri kırıyorum. "Gönderecek hiçbir şeyim yok, Vale. Her şey... yok edildi."

Gözlerimi ararken kaşları geriliyor, ateşi benim adıma kızgın bir şekilde alevleniyor. "Şey," diyor sıkıca, kelimeyi kırparak. "Bu *değişecek*." Bunu o kadar sağlam bir güvenceyle söylüyor ki, bir an için mutsuzluğumu kesiyor ve acımın kenarlarını yumuşatıyor.

Vale düşünerek tekrar etrafına bakınır. "Belki bir süreliğine benim tuniklerimden birini giyebilirsin." Yutkunuyor, gözleri üzerimde geziniyor ve bakışlarında sıcaklık var. geri çekiyor, sıkıca içine çekiyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Birdenbire yalnız olduğumun farkına varıyorum, tamamen izole bir yerde, güçlü bir genç adamla. Oruç tuttuğum ve mühürlendiğim bir adamla.

Erkekleri değil kadınları arzulayan bir adam.

Neredeyse belli belirsiz bir adım geri atıyorum, içimdeki ateş duvarı yükseliyor.

Doğrulurken başı küçük bir sarsıntı geçiriyor, bakışları artık endişe dolu. Bana dikkatle bakıyor, sonra mutfağın kenarındaki sarmal Demirağaç merdivenlere doğru yürüyor, duruyor ve bana dönüyor. "Sana odanı göstereyim. Şu ıslak şeyleri çıkarabilirsin." Yutkunuyor, ateşi bir an için dışarıya doğru akıyor ama hemen geri bastırılıyor.

Çayımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve merdivenlerden çıkmaya başladığında geçici olarak onu takip ediyorum.

Beni istediği her şeyi yapmaya zorlayabilir.

Bir düzeyde, alarmımın yersiz olduğunu biliyorum, ama de yükseliyor. Merdivenden yukarı doğru her adımda, daha fazla

gergin.

Üst kat gölgeleniyor ama vücudunu önümde dimdik ve güçlü bir şekilde görebiliyorum. Onun kokusu havaya karışıyor; nemli ter ve yün, odun dumanının temiz kokusu ve belirgin bir erkek kokusuyla karışıyor. Bu benim yakınlık ateşimi alevlendiriyor ve Aynı zamanda irrasyonel korku da yükseliyor.

Vale tepeye ulaşıyor, dönüyor ve aramıza ne kadar mesafe koyduğumu fark edince şaşırılmış görünüyor.

Kısa koridordaki tek lambayı asasıyla yakıyor ve önümüzdeki kapıyı iterek açıyor, ben üst kata ulaştığımda resmi bir nezaketle geri çekiliyor. Tereddüt ediyorum, sonra odanın içine bakıyorum, tenteli yatağı gördükçe tedirginliğim artıyor.

İki kişi için yeterince büyük.

"Burası benim yatak odam," diyor bana, kaşları endişe ve şaşkınlıkla çatılmış, ateşi dikkat dağıtıcı, ezici bir şekilde şehvetli hale gelen bir sıcaklık yayıyor. "Burası artık senin yatak odan," diyor, ateşi yavaş darbelerle beni okşuyor. "Ben... um..." Merdivenlerden aşağı bakıyor. "Mutfağın hemen dışında küçük bir oda var.

Hava kötü olduğunda Edwin o odada kalır. Ben orada uyuyacağım."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Senin odanı alamam."

Sanki saçmalıyormuşum gibi bana göz kırpmıyor. "Hızlı arkadaşımın bu kadar dar bir alanda uyumasına izin veremem."

Hızlı arkadaşım. Bu kelimeyi kullanması içimde rahatsız edici bir sıcaklık yaratıyor ve agresif ateşiyle çelişen çekingen ve düşünceli tavrından dolayı rahatlıyorum.

"Vale, sen de daracık odalarda kalmamalısın," diye ısrar ediyorum. "Senin odanı almam mümkün değil."

Çenesi gerilir. "Oldukça rahat edeceğim."

"Ama... tüm eşyaların..."

"*Bizim* ," diye ısrar ediyor. "Onlar artık *bizim* eşyalarımız."

Bu ek centilmenlik gösterisi beni şaşırttı. İçimde gergin bir eğlence kabarıyor. "Pantolonunu bile mi?" Gözlerim irileşiyor ve ateş gibi kızarıyorum. "Ben... giysilerinizi kastetmiştim," diye kekeliyorum. "... Özür dilerim..." Dehşete kapıldım, kızarıklığım derinleşti. "Bana komik geldi."

Kıpırdamadan, kısık gözlerle beni izliyor. "Sana uyacaklarından şüpheliyim, Tessla. Ama onları alabilirsin." Ağzı ince bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Derin bir iç çekiyorum, kızarmış yüzüme boyun eğiyorum. "Teşekkür ederim, Vale." Ağzı eğlenerek kalkıyor. "Bir şey değil, Tessla." Başını eğiyor. "Sizin için bir gardırop sipariş edeceğim. O zamana kadar... her zaman pantolonum."

Ağzımda bir gülümseme dans ediyor, sonra genişliyor. Vale'nin yüzü de benimkini yansıtan bir sırtışıyla aydınlanıyor, yakınlık ateşlerimiz aniden gevşiyor ve birbirimizin etrafında kıvrılıyor.

Henüz yüzünde küçümseme ya da zar zor gizlenmiş bir kötülük içermeyen bir gülümseme görmediğimi fark ettim. Yeşil gözleri sevinç ve şefkatle parlıyordu.

Yakışıklı, diye düşündüm, telaşla. *Dikkat dağıtacak kadar yakışıklı. Ve tüm o ateş...*

Vale biraz bocalayarak, "Kuru giysiler alayım," diyor. Bana küçük, belirsiz bir gülümseme daha atıyor, ben de başımı sallayıp geri çekiliyorum. Ateşi bana değse de yanımdan geçerken bana dokunmamaya dikkat ediyor.

Yatağının başucundaki feneri yakıyor, dolaba doğru ilerliyor ve tek tip koyu Gardner kıyafetlerinden hızlıca bir tunik ve pantolon alıyor. Sonra asasıyla odanın odun sobasını yakıyor, bana küçük bir gülümseme daha atıyor ve ateşi arkasından takip ederek dışarı çıkıyor.

Kapıyı arkasından kapatıp mandalı çeviriyorum, sonra kapıya yaslanıyorum, avuçlarım düz duruyor. Kalbim çarpıyor, nefesim düzensiz.

Varlığı bunaltıcı. Yemin ederim bir kat bile sıcaklığını hissedebiliyorum.

Etrafıma bakıyorum, onun hakkında edindiğim bu yeni ve özel bilgiyle kendimi çökmüş hissediyorum.

Mage Vale Gardner'ın yatak odası.

Mutfak kadar kaotik. Yatağı hazırlanmış, beyaz çarşafın üzerine koyu yeşil battaniyeler serilmiş. Sağlam Demirağaç direkler sade, orman yeşili bir örtüyü destekliyor. Alt kattakiler gibi demir ağaçları duvarlardan uzanıyor, dalları yatağı destekliyor.

Karmaşık bir karmaşa içinde çatı, oyuklarında rafları destekleyen daha fazla dal.

Odanın yarısı, alt kattan sarkan bir yarım daire şeklinde dışarı taşıyor ve pencereler yerden tavana kadar uzanarak cam bir çatı oluşturacak şekilde devam ediyor. Küçük bir yan kapı, fırtınalı okyanusa bakan kavisli bir balkona açılıyor.

Yağmur cama çarpıyor, rüzgâr şiddetli bir şekilde camları tıkırdatıyor.

Pencere duvarına karşı bir masa kurulmuş. Masanın üzeri kitapların yanı sıra bir denizcinin sekstantı, pusulası, dürbünü ve yarısı açılmış haritalarla kaplı. Etraftaki duvarlara gelişigüzel düzenlenmiş ciltlerden oluşan bir kütüphane .

Çok iyi bir sanatçı Vale ve her yerde onun çizimlerini buluyorum. Çizdiği haritalar, dikkatlice detaylandırılmış. Birden fazla renkte mürekkeple yapılmış benzeşim desenleri. Bir dizi öğeyi ayrıntılı, geometrik tasarımlarla bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Onun haritalarından birini alıyorum.

kalıplarını inceliyor, dikkatle bir o yana bir bu yana çeviriyor ve üzerinde çalıştığı şeydeki hataları hemen fark ediyor, denklemler kenarları boyunca sert, kesici bir elle işlenmiş. Onun el yazısında bastırılmış ateşi görebiliyorum - benimkine çok benziyor.

Silahlar etrafa saçılmış, hatta bazıları duvarlara asılmış. Bir dizi kılıç, bıçak, üzerlerine rünler kazınmış üç metal yıldız. Yıldızlardan birini alıyorum, metal parmaklarıma soğuk geliyor. Yıldızın kenarına hafifçe dokunuyorum ve derimi temiz bir şekilde keserken keskin bir nefes alıyorum, küçük bir kan çizgisi beliriyor ve hemen ardından acı geliyor.

Vale'in yatağının başucunda küçük bir kitap kulesi duruyor. En üstte karmaşık Alfsigr harfleriyle kaplı ince beyaz bir cilt var.

Delicesine keskin yıldızı yere bırakıp yatağına gidiyorum ve küçük cildi elime alırken kenarına oturuyorum. Akıcı Alfsigr yazısındaki dağınık kelimeleri seçerek sayfalarını çeviriyorum.

Şiir.

Ve herhangi bir şiir değil. Aşk şiirleri.

Bu gizli keşif karşısında dehşete düşerek aşağıda Vale'yi dinliyorum.

Vale bir romantik.

Bir an için ne kadar nemli olduğumu unutuyorum, elimdeki kitabı bırakıyorum ve raflarda bulunan kitap isimlerinin cümbüşüne bakıyorum.

Bu kadar çok cildin varlığında olmak için yanıyor. Grimoires. Bir dizi Alfsigr kitabı. Dil üzerine kitaplar. Tarih kitapları. Bilim. Eczacı tıbbı. Matematik. Askeri tarih. Gemi yapımı. Metalurji. Ve daha fazla büyü kitabı.

Dolabına doğru ilerliyorum ve içerideki bir dizi tuniğe bakıyorum - hepsi siyah ipek ya da yün, süslemesiz, iyi yapılmış. İçlerinden birini düşünceli bir şekilde parmaklıyorum.

Alt kattaki ağır adımlarını duyuyorum ve elimdeki kumaşı bırakarak gergin bir şekilde sarsılıyorum.

Hemen . Edwin'in yatak odasında. Muhtemelen ıslak kıyafetlerini .

Nefes alışım hızlanıyor. Tuniklerinden birini ve bir pantolonunu çıkarıp bedenlerine bakıyorum. Çalışma masasında biraz sicim buluyorum ve mücevher saplı bir bıçakla boyutuna göre kesiyorum.

Odun sobasının önünde durmuş, endişeyle kapıya doğru bakarken, beceriksizce uzanıp tuniğimin bağcıklarını gevşetiyorum. Islak bağcıklar sertleşmiş ve sıkışmış, onları gevşetmek biraz zaman alıyor. Sonunda sıırıslam olmuş tuniğimi, kaşkorsemi ve uzun eteğimi çıkarıp kurumaları için sandalyelerin arkasına asıyorum. Sadece pantolonlarımla odun sobasının önünde duruyorum, sobanın sıcaklığı içimden geçip göğsümün derisini hızla kuruturken titremelerim azalıyor. Birden perdesiz pencerenin, çıplak göğsümün, sert noktalar halinde duran meme uçlarımin, soğuk tenimde yükselen tüylerimin farkına varıyorum. Vale'nin tuniğini aceleyle üzerime geçiriyorum, ipek göğüslerimi yumuşatıyor.

Tuniği bol ve kollarını kıvrırmak zorunda kalıyorum ama üzerime kısa bir elbise gibi oturuyor. Pantolonu felaket derecede kötü, kalçaları biraz dar ama beli kocaman. Onları sicimle sıkıca bağlarken büzüşüyorlar, tuniğini sabitlemek için belime başka bir sicim parçası sarıyorum. Etrafa bakıyorum ve bir çekmecedeki siyah yün çoraplar buluyorum. Bir çiftini ayak parmaklarımin üzerine geçiriyorum, çoraplar gevşiyor ve toplanıyor, onun ayakları benimkilerden çok daha büyük.

Kendi kaslı vücudunun üzerinde kaydırıldığı aynı kumaşı giymiş olmak içimde sıcak bir heyecan yaratıyor.

Yatağına oturdum ve elimi yorganın üzerinde gezdirdim.

Burada uyuyor. Şu anda oruç tuttuğum adam.

Hayal etmeye çalışıyorum. Ciddi, yoğun Vale, bu altına sokulmuş. Yüzü boş ve uykuda açık. Siyah saçları yastığa dağılmış.

Uyurken neye benziyor?

Bunu zaten bildiğimi fark ettim. Fain'in çadırında uyuduğunu hatırlıyorum. Orada benimle kaldığını. Bütün gece. Nasıl görüldüğünü hatırlıyorum.

Sıkıntılı ve üzgün.

Kapıya bakarak onu dikkatle dinliyorum. Adımları alt gümbürdeyerek tam altımdan geçiyor.

Eğilip yastığını kokluyorum, bedenimi kısa bir süreliğine onun yattığını hayal ettiğim yere yatırıyorum. heyecan verici bir sıcaklık yayılıyor. I Kokusunu buruşuk ketenden alabiliyorum - serin bir sonbahar gününde henüz alev alan taze odun, keskin havadaki duman. Bir parça sıcak misk.

Hoşuma gidiyor, fark ettim. Onun kokusunu seviyorum.

İsteksizce yastığı yerine koydum, merakımın kanıtlarını gizlemek için çarşafı düzelttim ve aşağıya ona katılmaya gittim.

* * *

Ben duraksayarak mutfağı doğru ilerlerken o kuru giysiler içindeydi, çok büyük çorapları cilalı Ironwood merdivenlerinde ayaklarımı kayganlaştırıyordu.

Vale ben inerken beni izliyor. Mutfak tezgahına yaslanmış, dudakları hafifçe aralanmış, sanki en iyi ipekleri ve mücevherleri giymiş, görkemli bir balo için merdivenlerden inen nefes kesici güzellikte bir hayalmişim gibi bakıyor. Saçları nemli, üzerine tam oturmayan erkek kıyafetleri giymiş, çorapları toplanmış, yorgun bir Lower River kızı değil.

Gözleri ve ateşi üzerimde titreşiyor.

Doğruldu, tekrar resmileşti ve şaşkınlık içindeymiş gibi bana göz kırptı. "Size... size evin geri kalanını gösterebilir miyim?" Kedilerinden biri tezgâhın üzerine atlıyor ve o da boş boş onu okşuyor. "Kütüphanem

Burada," diyor ve bitişikteki bir kapıyı iterek açıyor ve ortaya kitaplıklarla çevrili, okyanusa bakan pencereleri olan rahat bir oda çıkıyor.

Pencerelere yaslanmış bir kanep ve bir tarafında kitap yığını var.

"Kütüphanenizin olması iyi bir şey," diye yorumluyorum küstah bir tavırla, domlarla dolu mutfak masasına dönüp bakarak. "Buralarda kitap kıtlığı ."

Gülüyor ve bana yan gözle bir bakış fırlatıyor. "Hayır. Kitap kıtlığı yok. Ama yiyecek sıkıntısı çekiyorsunuz," diyor. "Sana kileri göstereyim. Belki acıkırsın diye."

Mutfağın uzak köşesinde, çevredeki kayayı kesen bir kapıdan geçerek onu takip ediyorum; kısa, mağaramsı bir patikada yürürken sıcaklık ürpertici. Vale bir asma kapıyor Fenerini asasıyla hızlıca yakıyor, oluk gibi akan ışık taşın üzerinde titreşiyor. Üzerimize.

Yine bir rüyada olduğuma dair gerçeküstü bir hisse kapılıyorum; güçlü bir Beşinci Seviye Büyücüyü *kilerine* kadar takip ediyorum.

Vale, altına kediler için küçük bir kapı oyulmuş olan ahşap bir kapıyı açar.

İçeri girer girmez manzara karşısında donup kalıyorum.

Tüm oda derin raflar ve büyük tahıl fıçlarıyla kaplı. Havuçlar ve kök sebzeler yerde talaş içinde paketlenmiştir. Bir sıra rafta peynir tekerlekleri ve cam kavanozlarda çok çeşitli konserve meyve ve sebzeler bulunuyor. Tavandan kurutulmuş et, balık ve sosisler sarkıyor.

Kediler odanın içinde dolanıp duruyor.

"Haşaratları tutuyorlar" diyor Vale boş boş, kısa tüylü kediye kucağına alıp okşayarak. Kedi yanıt olarak yüksek sesle mırlıyor ve başını Vale'nin çenesinin keskin çizgisine doğru iterek Vale'nin bu kedilere olan sevgisinin pratik olmanın ötesine geçtiğini açıkça gösteriyor.

"Çok değil," diye özür diliyor, etrafına bakınarak. "Oldukça mütevazı bir yemek ama umarım yeterli bulursunuz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Hayatım boyunca hiç görmediğim kadar çok yiyecek tek bir yerde, tek bir evde bir araya getirilmiş. Bir market dolusu yiyecek gibi.

Destek almak için arkamdaki bir rafın kenarına uzanıyorum ve ona doğru yığılıyorum.

"Wren... mi yiyecek?" Sesim kısılmış, aniden başım dönmüş gibi hissederek soruyorum.

"Aman Tanrım, hayır," diyor. "Valgard'daki evim çok daha büyük. Orada kendi aşçım var. Onlara bir menü hazırlatır. En sevdikleri yemekleri falan. Tabii ki sağlığa dikkat ederek. Kardeşin için." Bana anlamlı bir bakış attı.

Her şey bitti. Her şey bitti. Yemek için mücadelemiz.

Yoksulluğumuzun ezici ağırlığı o kadar hızlı kalkıyor ki dünya altımdan kayıyor, yer yerinden oynuyor. Yıllar ve yıllar süren mücadele aniden sona eriyor.

"Biz hiç yemedik," diyorum ona, asılı duran tütsülenmiş jambona ağzım açık bakarken. "Anladığımı sanmıyorum." Boğazım kuruduğu için yutkunmaya çalışıyorum. Tam bir sıra dut reçeline bakıyorum. "Bize satış yapmayı bıraktılar. Keltlerden çok fazla var. Artık Kargalara da satmıyorlar. Jules bize bir şeyler getirirdi ama fazla paramız yoktu. Kurutulmuş bezelye. Arpa. Fasulye. Ucuz yiyecekler. Kimsenin istemediği hasarlı sebzeleri toplardım. Ama çiftçiler buna izin vermeyi bıraktı. Ve çok geçmeden Doveshire bunu yasakladı. En azından bizim türümüz için. I... Çöp kutularını karıştırdım, Vale. Birkaç kez yiyecek çaldım. *O kadar kötü* olduğu zamanlar oldu."

Bacaklarım titriyor ve ellerim yumuşak, sert bir yüzey bulmak için aşağı kayıyor. Aşağı baktığımda şimdiye kadar gördüğüm en büyük tahıl çuvalını buluyorum.

Bu benim. Wren'in yiyeceği var. çok daha fazla yiyecek.

"Tessla? İyi misin?"

"O hasta," diye boğuk bir sesle söylüyorum, bir anda içimdeki duygu fırtınasının kapıları ardına kadar açılıyor. "Wren hasta. Uzun zamandır hasta."

"Biliyorum," diyor Vale. Kediye yere bırakıyor ve bana dikkatle bakıyor. "Kızıl Grippe. Ailemin doktoruna onunla ilgilenmesi için emir verdim. Fain bu hafta ona *Obsythian* toniği verilmesini sağlayacak."

Yüzümdeki tüm kan boşalıyor ve yere oturana kadar sendeliyorum.

İyileşecek. Aynen . Yaşayacak.

"Tessla?"

Elimi gözlerime götürüyorum, sersemletici bir rahatlamayla kendimden geçiyorum. "Oh, Kadim Olan. Vale. Çok teşekkür ederim. Oh, Kadim Olan. Teşekkür ederim."

"Oruçluyuz, Tessla," diyor, sesi alçak ve yumuşak, biraz şaşkınlıkla karışık. "Elbette senin için her şeyi yaparım."

Onun asil duygusu ve nezaketi içimde şok dalgaları yaratıyor. Ezici minnettarlığımın sıcak gözyaşlarını elime döküyorum.

Vale uzun bir sessiz kaldı. Sonra yaklaştığını ve diz çöktüğünü duyuyorum.

"İyileşecek," diyor, sesi artık bana yakın, ateşi sabit bir şekilde akıyor. "Tamamen iyileşecek. Her şeyin en iyisine sahip olacak."

"Şimdi neredeler?" Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde ona soruyorum.

"Şimdiye kadar ikisinin de Valgard'da olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir şey istemiyorlar.

İsterseniz hafta sonunda onları ziyaret ederiz."

"Sana asla yeterince teşekkür edemem," diye ağlıyorum, tekrar yıkılıyorum. "Asla. Teşekkür ederim. Teşekkür , Vale. Teşekkür ." Gözyaşlarımı tuniğimin koluyla siliyorum, kıyafetini ne kadar kirlettiğimi çok geç fark ediyorum. "Paran olduğunu biliyorum Vale, ama yine de *Obsythian* toniği çok pahalı."

Kısa bir kahkaha atar. "Tessla, ben *son derece* zenginim. Ve artık sen de öylesin."

Nefesimi toplamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Tabii ki. Annenin parası."

Başını sertçe yukarı kaldırır. "Hayır. *Benim* param. Tessla, tüm Salish Geçidi'ni krakenlerden temizledim. Bunun için yüklü bir ödül var. Üç yıl, aralıklarla, denizde, iğrenç şeyleri öldürerek. Ayrıca, bir Rüzgar Büyücülük, fırtınalarla uğraşmak falan... Biraz rüzgar gücüm var Tessla, tıpkı senin gibi. Yani kendi param bana fazlasıyla yetiyor. Hiçbiri annemden *kalmadı*."

"Özür dilerim," diye . "Alınmak istememiştim."

Vale karşımdaki rafa oturuyor, yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Alınmadım." Uzun bir nefes alıp veriyor ve beni inceliyor. "Tessla, çok uzun zamandır ağır bir yük taşıyorsun. Sana yardım etmeme izin ver."

Büyük, yeşil gözlü kedisi mırılarak kucağıma atlıyor. Ağlayarak kedinin ipeksi tüylerini okşuyorum ve o da dönerek kendini

memnun, uykulu bir top. Kurşuni bir yorgunluk üzerime çöküyor. Başımı iki sallıyorum. "Çok yalnızdım, Vale." Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı ama arkadaşlığa açtım. Bu onu ürkütmüşe benziyor. Sanki bu yakınlık anı ikimiz için de sürekli bir yalnızlık hissini delip geçmiş gibi.

"Artık yalnız değilsin," diyor, öfkeli gözleri üzerimde. "Burada güvendesin. Ve bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin."

Bölüm 24: Mavi Şimşek

Vale'nin yatak odasına döndüğümde yorgun ama garip bir şekilde huzursuzdum. Vale'nin yün pantolonunu çıkarıp yatağına tırmanıyorum, yorganın altına giriyorum, üzerimde sadece onun tuniği, benim pantolonum ve çoraplarım var. Pencerelerden koyu bir yağmur akıyor ama içerisi sıcak ve rahat, odun sobasında yanan ateş çıtırdıyor.

Vale'nin kısa tüylü kedisi *Vor'nin*, ayaklarımın dibine kıvrılmak için yatağa atlıyor.

Dönüp yatağının kitap kulesine bakıyorum.

Ciltler oldukça tehlikeli görünen bir şekilde düzensiz olarak istiflenmiş.

Alfsigr şiir kitabını dikkatlice aldım ve

hemen altındaki çeviri sözlüğüne bakıyor, sonra da titreyen lamba ışığında uzunca bir süre sözlüğü karıştırıyorum. Karmaşık Alsigr dilini çevirmeye çalışmak iyi bir dikkat dağıtıcı ve içimde çalkalanan çalkantılı fırtınayı biraz olsun dindiriyor.

Kitabın özellikle bir sayfasının aşırı derecede kırıışmış olduğunu fark ediyorum. Sayfaların kendiliğinden nereye açıldığını görmek için kitabı birkaç kez deniyorum ve her seferinde bu şiire geri dönüyorum.

"Solli'l'ynir." Yalnızlık.

Bir süre çeviriyi, acılı yalnızlık metaforlarıyla dolu şiiri bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bir kış ayı. Donmuş bir göl. Gece yarısı ormanında tek bir mum. Vale'nin adımları aşağıda duyuluyor ve kalbim hızlanıyor.

Aramızda koca bir kat olsa bile o da benim onun kadar farkında mı?

Yanaklarım kızarıyor, çeviriye geri dönüyorum ama sonunda gözlerim görev için fazla ağırlaşıyor ve kitabı Vale'nin sallanan cilt kulesine geri koymak için beceriksizce uzanıyorum.

Kulenin yarısı yatağın üzerine düşüyor, Urisk'in ağır tarihi acı bir şekilde omzuma çarpıyor.

Acı verici darbeden dolayı gözlerim sulanıyor, içimden tavana küfrediyorum, sonra da yıkılmış kitap kulesine dönüyorum.

yarısı. Bir başka ince cilt küçük kulenin tepesinde durmaktadır, kapağı isyankâr renklerden oluşan bir goblen, sırtı kabartmalı ve elle yaldızlanmıştır. Bir Noi su tanrısı ve tanrıçası, saçları okyanusun dalgalarından yapılmış, coşkulu tasarımın ortasında tutkuyla kucaklaşıyor.

Aklıma hemen Fain'in çadırı ve onun Ishkart duvar halılarından oluşan kakofonisi geliyor.

Tüm o bilimsel ciltlerin arasında çok yersiz görünüyor ve merakım ezici yorgunluğuma galip geliyor. bir kenara bırakıp Vale'nin ciltlerini yeniden diziyorum, sonra da egzotik kitabı elime alıp sayfalarını çeviriyorum.

Cildi oluşturan resimlere bakarken gözlerim açılıyor. Her bir baskıda ilahi bir çift resmedilmiş, saçları dağınık ve dalgalanıyor. Karmaşık işlemeli ama muhafazakâr giysiler giymişler ama tunikleri çözülmüş, dağılmış.

Çiftlerin çiftleştiğini, birleşmelerinin şok edici bir şekilde tasvir edildiğini fark ettiğimde, sıcak, iç gıcıklayıcı bir şok dalgası içimde cızırdıyor grafik detayı.

Kitabı hızla kapatıyorum, kalbim güm güm atıyor, sanki müstehcen bir suç işliyormuşum ve her an ortaya çıkacakmışım gibi içimde kıvılcımlar çakıyor. Endişeyle kapıya bakıyorum, sinsice, kamburlaşarak. Kucağımdaki kitabı saklamak için dizlerimi kaldırıyorum, en ufak bir seste onu yorganın altına sokmaya hazırım. Kulaklarım Vale'in merdivenlerden çıkacağına dair herhangi bir işarete hazır.

Ama ev sessiz kalır.

Kitaba bir kez daha göz atıyorum, yüzümde sıcak bir kızarma başlıyor, boynuma doğru iniyor. Bacaklarımın arasında sıcak, çılgınca rahatsız edici bir gerilim yükseliyor. Kalçalarımı ona karşı geriyorum ve bakmaya devam ediyorum.

Daha önce hiç bir şey görmemiştim.

Vale böyle bir kitaba nereden rastladı? İç kapağı çeviriyorum ve Fain'in sanatsal yazısını buluyorum.

*Vale'ye,
Böylece nereye koyacağınızı
bilirsiniz. Her zamanki gibi,
Fain*

Kitabı tekrar çeviriyorum ve tıpkı şiir kitabı gibi, ağır bir şekilde kırışmış bir sayfaya kolayca açılıyor. Bu sayfaya, yapışkan bir tatlıya konan sinek gibi tekrar tekrar dönüldüğü belli. Bir erkeğin sırtına binmiş bir kadını tasvir ediyor. Kadın adama bir at gibi biniyor.

Ağzım bir karış açık, hem büyülenmiş hem de şok olmuş bir halde bakıyorum.

Hoşlandığı şey bu mu?

Vale'nin merdivenlere doğru ilerleyen ayak seslerini duyuyorum. Panikliyorum, kitabı karıştırıyorum, yere düşürüyorum, içimde baş döndürücü, gergin bir gerilim parlıyor. Ona ulaşmak için çabalıyorum, sonra cildi arkamdaki yastığın altına sokuyorum, kalbim güm güm atıyor, her an kapıyı çalacağından eminim.

Ama kapı hiç çalınmadı. Onun yerine, alt kattaki kapının çarparak kapandığını duyuyorum.

Pencereye gidip dışarı baktığımda Vale'nin gecenin içinde sinsice ilerlediğini, fırtınanın uzaklaştığını ve yağmurun azaldığını görüyorum. Dolunay hızla hareket eden bulutların arasından belli belirsiz görünüyor, gök gürültüsü hala uzaklarda gümbürdüyor.

Tuniğini çıkarmış, sırtının derisi karanlıkta soluk bir zümrüt gibi parlıyor. Asası avucunda, sahile inen patikayı takip ediyor, sonra kumda bir dizinin üzerine çöküyor ve suyun üzerinden mavi bir şimşek fırlatıyor. Şimşeğin çatırdayan yoğunluğu tüm dünyaya, yatak odasına kadar mavi ışık saçıyor.

Vale ayağa kalkıyor ve kumsalda bir aşağı bir yukarı yürüyor; yüz ifadesini seçebiliyorum, sert ve gergin bir hayal kırıklığıyla dolu. Duruyor ve kolunu fırlatıyor, şimşek bulutlara doğru dallanıyor, onları delip geçiyor ve başka şimşek dalları gönderiyor bitişik bulutların arasından yanlara doğru fırlıyor ve sonra aşağıdaki okyanusa doğru iniyor.

Tüm dünya mavi renkte titreşiyor.

Onu uzun süre izliyorum, alnımı soğuk cama dayamış, gücüne hayranlık duyuyorum. Büyüsünün vahşiliğine. Nefesim camın yüzeyini kaplamak için sisli puflar gönderiyor ve Vale'nin huzursuz şeklini puslu hale getiriyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bir süreliğine uykuya dalıyorum.

Her seferinde birkaç saniye, şimşeginin her yeni çıtırtısında yeniden sarsılarak uyandı.

Sonunda ayağa kalkıyorum ve o öfkeyle ok üstüne ok atarken ona son bir kez bakıyorum.

Sonra yatağının sıcak örtülerinin altına giriyorum, ateş ışığı ve mavi ışık üzerimde titreşiyor. Dönüp Vale'nin baştan çıkarıcı kokusunu derin derin içime çekiyorum, kendimi sıkı bir top haline getirip uykuya teslim oluyorum.

* * *

Karanlık ormanda koşuyorum, dallar yüzümü kesiyor, kalbim hızla çarpıyor, panikle aldığım nefes kulaklarımda yankılanıyor.

Ben bir avım. Ve onlar da benim peşimde. Dev baltalı palaadin ve Icaral iblisi.

Balta-paladin'in eli kolumu sıkıca kavlıyor, beni geri çekiyor, Icaral bakarken kör tırnaklar derime batıyor, yarattığın şeytani ateşi içimde çalkalanan bir vahşetle akıyor.

Baltalı palaadin beni yere fırlatıp üzerime düşerken haykırıyorum, iblis de peşinden geliyor.

Balta-paladin kollarımı bağlayıp manik gözlerle beni süzerken, korkumdan ve çaresiz çırpınışımdan heyecanlanarak çırpınıyor ve çığlık atıyorum.

"Tesla!" Birisi çok bir yerden adımı haykırıyor.

Daha yüksek sesle çığlık atıyorum, bileğimi kurtarıyorum ve baltalı paladinin suratına tüm gücümle yumruk atıyorum.

* * *

Parmak eklemlerim acıyla patlıyor ve manzara paramparça oluyor. Ani ve vahşi bir karmaşaya sürüklendim.

Karşımda yarı çıplak bir adam var, yüzünü kucaklıyor, ben ona karşı çırpınıp çırpınırken bir eli bileğimde. Aniden geri çekiliyor ve ben de elimi onun pençesinden kurtararak yatağın arkasına doğru kaçmaya başlıyorum.

"Eğer bana yaklaşırsan seni öldürürüm!" Ona hırlıyorum, şiddet kara bir ateş gibi içime akıyor, iki elim yumruk oluyor. "Yemin ederim

olacak!" Dönüp yatağın baş ucundan kısa bir kılıç aldım ve metalik bir çığlıkla kınından çıkardım.

"Yüce tanrılar, kılıcı bırak, Tessla!" Vale'in sesi boğuk çıkıyor ve iki büklüm olmuş durumda, eli burnunun üzerinde, avucu beni durdurmak için dışarıda. "Sana saldırmaya çalışmıyorum! Rüya görüyordun!" Elini kısa bir süreliğine çekiyor, yüzüne ve avucuna kan bulaşmış, göğsünden aşağıya iniyordu.

Tereddüt ediyorum, kalbim küt küt atıyor ve kılıcım havada.

Alfsigr dilinde küfrediyor, sonra elini tekrar burnunun üzerine koyuyor, dönüyor ve başını arkaya doğru eğerek yatağın ayak ucuna uzanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Kanamayı durdurmaya çalışıyorum! Bırak şu lanet kılıcı!" Sesi boğuk ama sert ve anlamsız paniğimi kesiyor.

Her şey bir araya geliyor. *Rüya. Korkunç rüya. Ormanda değilim. Hepsi sadece bir rüyaydı.*

Derin, ürpertici bir nefes alıyorum, paniğim yavaş yavaş azalıyor. Kılıcı indiriyorum.

Ona yumruk attım. Vale'yi yumrukladım.

Onu yatağının üzerinde yayılmış görmek şok edici. Zayıf ve kaslı. Kalça kemiklerinin üst kısımları pantolonundan yukarı doğru çıkıyordu. Göğsü kan içindeydi. Başı geriye doğru atılmış, uzun boynu kavisli.

Yarı çıplak hali alarmımı daha da yükseltiyor.

"Neden giyinik değilsin?" Soru talihsiz bir çığlık olarak ortaya çıkıyor.

"Çığlık attığınızı duydum," diye mırıldanıyor burnunu sıkarak. "Tuniğimi giymedim. Sadece asamı aldım." Asasını havaya kaldırıp boş boş salladı. "Rüya gördüğünü hemen anladım ve seni uyandırmaya çalışıyordum."

Titreyerek ve bunun için kendimden nefret ederek yatağın tepesinde toplanıyorum. "Bir mendil alabilir miyim?" diye soruyor. "Üst çekmece, yan masa."

Çekmeceden bir mendil çıkarıp titreyen ellerimle ona uzatıyorum. Başını arkaya atarak dikkatli bir bakışla mendili alıyor.

Göğsündeki kana bakıyorum. "Çok fazla kan var," diyorum özür dileyerek.

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bana çok sert vurdun." "Özür dilerim," diyorum kısık bir sesle.

Mendilin boğduğu bir iç geçiriyor ve tavana bakarak başını sallıyor. "Sadece senin yüzünden değil. Buna eğilimliyim."

"Yumruklanmak mı?"

Önce bir kahkaha atıyor, sonra irkiliyor. "Hayır, burun kanaması. Ne zaman hava büyüğü yapsam... eğer çok fazla yaparsam burnum kanıyor. Bu inanılmaz bir baş belası. Fain'i sonuna kadar eğlendiriyor."

Gözünün altında koyu bir morluk oluşmuş.

"Burnunu mu kırdım?" Dehşete kapılarak soruyorum.

İç çekiyor. "Bilmiyorum."

"*Arncian* toniğiniz var mı?" Geçici olarak soruyorum. "Bu tür şeyler için iyidir."

"Hayır, ," diyor kayıtsızca. "*Beşinci Seviye* bir *Büyücü* olduğum için pek sık yumruk yemem."

Dizlerime sarılıyorum ve kalan gözyaşlarımı siliyorum. İri kedi önce yatağa, sonra da Vale'nin karnına atlıyor. Vale'in kasları tepki olarak geriliyor. Sonra kargaşaya boyun eğmiş gibi başını sallıyor ve kediyi okşuyor.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkar, hala burnunu mendil. Yavaşça mendili çekip burnunu kirli bezi inceliyor.

"Hâlâ kanıyor mu?" diye soruyor bana, her iki gözü de sol tarafta çok daha kötü olsa da dramatik morluklarla sabitlenmiş.

"sanmıyorum," diyorum, küçülerek, azarlanarak. "Çok özür dilerim, Vale."

Vale başını sallar ve etrafına bakınır. Beyaz çarşafın üzerinde kan lekeleri var.

"Pekala," diyor bana iç çekerek ve yorgun bir bakışla. "Görünüşe göre her şeye rağmen çarşafı kana buladık."

Ona bakakaldım, biraz .

Vale kendisinden dehşete düşmüş gibi dudaklarını büzüyor. "Özür dilerim, Tesla.

Bu hiç hoş değildi."

Başımı salladım. "Hayır. Özür dileme." Yan gözle onun morarmış gözlerine bakıyorum. "Sanırım bu her erkeğin hayalindeki mühürleme gecesi değil."

"Yumruklanmış ve yatağın her tarafı kan içinde mi? Pek sayılmaz," diye hemen kabul ediyor. "Yine de *Sanguin'en*'e yeni bir bakış açısı getiriyor."

Ona utanarak bakıyorum. "İkinizin de gözleri." Parmağımı kaldırıp kendi gözlerimin altını çiziyorum. "Kararmışlar. Bir taraf gerçekten çok kötü. İnsanlar dövüştüğümü düşünecek."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Aslında benimle ." Derin bir iç çekiyorum ve ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

"Kibar topluma yeniden katıldığımızda bu eğlenceli olmalı." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sence de öyle değil mi?"

Tamamlama çizgisi yok. Vale'nin iki gözü morarmış ve burnu kırılmış . "Özür dilerim," diyorum tekrar, kelimelerin içi boş geliyor.

Vale mendili kucağında dalgınca katlıyor ve parmaklarının ne kadar zarif ve uzun olduğunu fark ediyorum.

"Hakkımda zaten çok fazla söylenti var," diyor teslim olmuş bir nefesle. "Neden birkaç tane daha eklemeyelim?" Bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

"Senden hoşlanıyorum Vale," diye ağzımdan kaçırıyorum, kendi itirafım karşısında şok geçiriyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve elini kaldırıp burnunun kenarına masaj yapıyor. "Teşekkür , Tessla. Açıkladığın için teşekkür ederim."

Gözleri hemen arkamdaki bir şeye takılıyor ve alev alev yanarak açılıyor, ateşi ani, kaotik çizgiler halinde yükseliyor.

Dönüyorum ve yastığımın altından Fain'in kitabının çıktığını görünce dehşete kapılıyorum.

Buradaki ışık , ama Vale'nin yanaklarını renklendiren derin kızarıklığı görmek çok kolay. "Hediyeydi," bana, mahcup bir ifadeyle. "Fain'den. Şakaydı. Birkaç yıl bana vermişti."

Ben de kızarıyorum. Yanaklarımdaki, boynumdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. Dizlerime sarılıyorum, ondan başka her yere bakıyorum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiç."

Başını sallıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ben de öyle." Tavana , sanki onun tarafından yutulmak istiyormuş gibi.

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. "Şu resimler. İstedğin bu mu?"

Derin bir nefes alıyor, sonra bana dikkatle bakıyor. "Tesla, bu konularda en az senin kadar deneyimim var. O kitapta lojistik olarak neyin mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. ciddi şüpheliyim..." Sözüünü yarıda kesti, kızarmış yüzü derinleşti.

Utançtan öte, aynı zamanda acı verici bir merak içindeyim. "Kadının... adama... midilliye biner gibi bindiği filmi mi seviyorsun?"

Omuz silkiyor ve yan gözle bana bakıyor. "Bu... ilginç." Derin bir iç geçiriyor. "Tüm insanlar bizimkiler kadar katı değil. Noi'ler daha açık fikirli." Eliyle kitabı işaret ediyor. "Meraklı olmalısınız. Ben kesinlikle . İstersen bakabilirsin."

Cevap vermediğimde bana sert bir bakış attı. "Biz oruçluyuz, Tesla. Birbirimizden sır saklamanın anlamı yok. burada." Kitabı işaret ediyor. "Benim büyük sırrım. O kitap bana ait. Bence sırlar aleminde bu oldukça önemsiz."

"Bu... bu çılgınca uygunsuz!" *Ve her sayfaya baktın*, kendime hatırlatıyorum.

Vale bir kahkaha attı. "Son baktığımda senin bir asaya sahip olman da öyle." "Bu tamamen farklı."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?"

Kitaba yan gözle bakıyorum. "Yani," diyorum çekingen bir şekilde, "kimseyle birlikte olmadın mı?"

Bir kahkaha attı. "Kadınlar benden korkuyor." Ağzı acı bir şekilde buruşuyor. "Görünüşe göre öpüşürken... büyük bir ateş . Bu onları korkutuyor."

"Kaç kadınla öpüştün peki?" İlgisizmiş gibi davranarak yorganındaki bir dikiş çizgisini izliyorum.

"Üç."

Gözlerine bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

Uzun bir iç çekti. "Salishen diye bir kız vardı. On altı yaşındaydım. ve ilk kez denizde. Rüzgar Büyücüsü olarak gemide. Mürettebat benim asla..." Bir eliyle gevşek bir dairesel hareket yapıyor. "Böylece kıza ödeme yaptılar ve onu benimle birlikte içeri soktular. Ben de

Uyuyordum. Yorganın altına, tam girdi. Rüya gördüğümü sandım. Ben... şey, onu öptüm. İçine ateş gönderdim." Kucağındaki asaya bakıyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bir kadına bu kadar yakinken ateşimi kontrol etmek benim için zor." Bana bakıyor, bakışları yoğun, yanaklarında renk yanıyor.

Sifonu çektim. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Kaçtı. Bir iblis tarafından yakıldığını söylüyordu." Ağzında alaycı bir bükülme var ama ateşinin ne kadar rahatsız olduğunu hissedebiliyorum. "Dışarıda ona çoktan ödeme yaptıklarını söylerken duydum onları. Onu odama geri attılar."

"Ne yaptın sen?"

"Sakinleştikten sonra gecenin çoğunda kâğıt oynadık." Şaşkın bakışlarımı yakaladı. "Şey, kendimi onun üzerine atacak değildim. Zavallı kıza kötü davranmalarını da istemedim. Mürettebat sadece..." Başını iki yana salladı ve bana sivri bir bakış fırlattı.

"Onu bir daha gördün mü?"

Yüzü rahatsız edici bir şekilde geriliyor. "Birkaç yıl sonra, Salish sokaklarında. Nilantyr'in etkisindeydi."

Sessiz bir soruyla kaşlarım çatıldı.

"Bu güçlü bir ilaç," diye açıklıyor, sonra sanki tatsız bir anıyı temizliyormuş gibi başını sallıyor.

"Peki ya ikinci öpücük?" Tereddütle sordum.

"Ah, evet. Bu birkaç yıl önceydi. Üniversitede. Kelt bir kız, Jules ve benimle arkadaştı. Açıklanamaz bir şekilde benden hoşlanıyordu. Bir gece onu öptüm ve bu hem bana olan ilgisini hem de tüm arkadaşlık duygularını çabucak yok etti. O andan itibaren benden uzak durdu. Başka bir kadına beni öpmenin bir şimşeği öpmek gibi olduğunu söylediğini duydum." Çenesinin çizgileri sertleşiyor. "Elbette, annem gücü ele geçirdiğinde, benimle birlikte olmak için acı çekmeye razı olan pek çok kadın vardı. Güç için. Para için."

Anlamak için başımı salladım. "Genna Thorne gibi."

Vale küçümseyen bir ses çıkardı. "Genna Thorne benim ateşimle asla başa çıkamazdı."

Oda sessizleşiyor. Tek ses dışarıda esen rüzgardır.

"Peki ya üçüncüsü?"

Gözleri kararıyor ve bana araştırarak bakıyor. Şaşkınlık çöktü. *Beni. Ben üçüncüyüm.*

Derin bir nefes alıyor ve kucağındaki asaya bakıyor. "O gece, elin kolun bağlı geliyordun. Ateşe ihtiyacın vardı. Ve hızlıca. Yakınlığın kayboluyordu. Asamı kalbine, boynundaki nabza yaklaştırarak seni ateşle beslemeye çalıştım. Birkaç büyü denedim."

Ellerinin üzerimde olduğunu hatırlıyorum ve yanaklarım ısınıyor.

"Neredeyse işe yarıyordu. Ama seni yeterince ateşleyemedim. Ve Sonra hatırladım." Ağzı çarpık bir sırıtışla açılıyor, gözleri iki kor halinde. "Beni öpmek bir şimşegi öpmek gibi." Duraklıyor, sessizleşiyor. "İşe yaradığına sevindim."

Bayıldım. Bayıldım. Çok sevmiştim. Anılarım kalbimin ritmiyle atıyor.

"Ve sen beni kurtardın."

"Seni kurtardım," diye sessizce onaylıyor, ama bana doğru yükselen yakınlık ateşinin gücünde sessiz bir şey yok.

"Bir öpücükle."

Ağzı alaycı bir sırıtışla yukarı kalkıyor, ateşinin alevlenmesinde hafif bir şey olmamasına rağmen her şeyi hafife alıyor. "Peki... bir şimşek tarafından öpülmek gibi miydi?" Sanki cevabım hava kadar önemsiz olacakmış gibi soruyu gelişigüzel soruyor. Ama ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ve ne kadar kolay onu paramparça

eder. "Hayır,"

dedim ona.

Gözleri şaşkınlıkla açılır.

"..." Kızardım, hatırladım, çarşafı kavrardım. "Bir alev seli gibiydi. Geniş, güçlü ve ezici derecede sıcak.

İçimde parlıyordu. Bir şimşekten çok daha şiddetliydi."

"Yani... daha da kötüsü." Bu bir kara mizah denemesi ama acılı yaranın değiştiğini hissedebiliyorum.

"Hayır," diyorum, sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

"Daha da iyi." Ateşi sert ve sıcak bir şekilde kıvılcımlanıyor. "*Hoşuna* gitti mi?"

Bayıldım.

Sıkı bir şekilde başımı sallıyorum.

Ateşi alevleniyor, sıcak bir halinde akıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözleri bana kilitlenmişti.

"Ben de bir öpücükle birilerini korkutmuştum," diyorum ona, dizlerime sarılarak. "Senin o iki kızı korkuttuğun gibi. Birkaç yıl ." Tereddüt ediyorum, kaşlarım geriliyor. "Bir Kelt bana saldırdı. Değirmencinin oğullarından biri. Beni bir ahıra sürükledi. Çığlık attım ama duyacak kimse yoktu."

"Ne oldu?" diye soruyor ve ateşindeki değişimi hissedebiliyorum.

Artık öfkeli bir parlama. Şiddetle koruyucu. sarıyor. "öptüm," dedim.

"Ve içine olabildiğince çok ateş attım.

çağırabilirdi."

Gözleri onaylayarak kısılr. "Zekice."

"Üzerimden uçup gitti. Bana iblis fahişe dedi. Herkese cadı olduğumu söyledi."

Anı gücümü tüketiyor ve aniden ezici yorgunluğumun tüm ağırlığını hissediyorum, ateşim asık suratlı bir kaynamaya dönüşüyor.

"Bu ilk değildi," diyorum ona. "Doveshire'da iki kez saldırıya uğradım." Şimdi bastırılmış öfkeyle titriyorum. Büyükbabamın bunu duymak istemeyeceğini bildiğim için bunu daha önce kimseye anlatmamıştım. Beni telaşla susturacak ve böyle şeylerden bahsetmememi, sağlığını tazelemem için dua etmemi söyleyecekti.

Vale'in gözlerinin içine bakıyorum. "Seninle tanışmadan önce hiç zorla olmayan bir öpüşme yaşamadım."

Vale bunu duyunca yüzünü buruşturuyor ve yere bakarak başını sallıyor. "Tessla," diyor, sesi alçak ve vurgulu. "Seni asla ama *asla* zorlamayacağım. Umarım zamanla buna inanırsın. Cazibem yok ama seni istismar etmeyeceğim."

Başımı sallıyorum, onun sıcaklığı üzerimde dolaşüyor, kendi ateşim kaotik nöbetler ve başlangıçlarla patlıyor. Şu anda cazibe inanılmaz derecede abartılmış görünüyor.

"Ben bir bilginim, Tessla," diyor Vale, sessiz ve çekingen. "Ya da öyleydin. Üniversitede. Ve kitapları severim. Tıpkı senin gibi. Sanırım bu çok açık." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve vurgulamak için etrafa dağılmış kitap yığınlarını işaret ediyor. Bana alaycı bir bakış fırlatıyor, sonra ciddileşiyor. "İstediğin tüm o şeyler... I

Sanırım onlara benimle sahip olabileceğinizi göreceksiniz. Size kur yapabilir miyim?"

Gülünç kahkahalar yükseliyor. Hızlıca işaretlenmiş ve mühürlenmiş ellerimi kaldırıyorum, tasarım onun cildindeki işaretlerin mükemmel bir aynası. "Bunu *tersinden* yaptığını düşünmüyor musun?"

Vale de benimle birlikte gülüyor, yüz ifadesi aydınlanıyor. "Sanırım öyleyim." Umutla nefes nefese bana bakıyor ve kalbim küt atıyor.

Çok yakışıklı, özellikle de ateş ışığında.

Her şey aniden değişti. Tüm dünya döndü.

Vale bana kur yapmak istiyor. Benim tarafımdan dokunulmak istiyor. Ve ben de istiyorum.

Bunu düşünecek misiniz?" diye .

Başım dönüyor ve gülümsememi bastıramıyorum. "Evet, Vale. Bana kur yapabilirsin. Bu hoşuma gider."

Sanki evet diyeceğimi hiç düşünmemiş gibi kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Peki o zaman..." Sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakınarak sözünü kesiyor. Tüm o sert kibri bir anda yok oldu. Bana göz kırpmıyor, nutku tutulmuş gibi, ve ben onun bu anda ne kadar genç görüldüğüne şaşıyorum.

"Kaç yaşındasın Vale?" Ona soruyorum.

"Yirmi. Daha geçen ay."

Bunu düşündüm. "Daha yaşlı olduğunu sanıyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Yirmi altı, belki?"

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Denizde geçirdiğim üç yıl yüzünden. Görünüşe göre yıpranmışım. Ve ona benziyorum."

Yüz hatları çok zarif ve göz korkutucu. Uzanıp parmağımı elmacık kemiğinin keskin hatlarında, belirgin çenesinde gezdirme dürtüsüne direniyorum.

Yutkunuyor, donup kalıyor, ateşi benimkiyle buluşuyor. "Kaç ?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "On sekiz yaşındayım," diye hatırlıyorum birden. "Ya da en azından yarın olacağım."

Gözleri büyüdü. "Doğum günün mü? Yarın mı?"

Ben de en az onun kadar şaşıarak başımı sallıyorum.

"Seni Valgard'a götüreceğim. Kutlamaya." Bakışları araştırıyor. "Eğer istersen. Kardeşini ve büyükbabanı görebilirsin." O

duraklar. "Büyükbabanı görmek istiyorsan tabii."

"Hayır, biliyorum." Vale hakkında öğrendiğim her şeyin ardından, büyükbabama olan öfkem büyük ölçüde dağıldı.

"Seni orkestrayı dinlemeye götüreceğim." Sesi ateşli bir hal alır. "En iyi yemeklerden yiyebiliriz. Ne istersen. Ne istersen. İstedğin her şeyi alabilirsin."

"Bir ejderha sürüsü mü?" Arsızca soruyorum, içimde beklenmedik bir mutluluk filizleniyor.

Vale güler. "Elbette." Bana bakıyor, gözlerinde meydan okuyan bir ateş . "Ve onlarla birlikte bir asa."

Bölüm 25: Valgard

Vale vagonda sessiz, derin düşüncelere dalmış gibi pencereden dışarı bakıyor, ama onun gizli, kavrayıcı sıcaklığı hissediliyor ve yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Onun yakınlık ateşinin tek başına bana sabitlenmesini sevdiğimi fark ettim.

Sade ama zarif ipek bir kıyafet giydim, tuniğim ve etek ucum boyunca kabarık siyah desenlerle işlenmiş Demirçiçekler var. Bir terzi bu sabah benim için eksiksiz bir gardıropla geldi - Büyücü Fain Quillen'in ikramı.

Kendi kendime gülümsüyorum, Fain'in bana karşı nezaketine her zaman minnettarım. Bir tepenin zirvesini ve Gardneria'nın başkentini aşıyoruz,

Valgard, ortaya çıktı.

Pırıl pırıl Malthorin Körfezi'ni çınlatan, okyanusun üzerinde alçakta asılı duran dramatik gri bulutların arasından süzülen güneş ışığı görülmeye değer bir manzara.

Şehre doğru inmeye başlıyoruz. Etrafımızda pürüzlü, çıkıntılı uçurumlar yükseliyor, araba yolumuz yamaçtaki boşlukları kesiyor. Yolun benim tarafımdaki dik düşüşü baş döndürücü. Endişeyle Vale'ye doğru bakıyorum ve onu bana gülümserken buluyorum, bariz şaşkınlığımla eğleniyor. Ben de ona sahte bir kızgınlık ifadesiyle karşılık veriyorum.

Valgard'ı yeniden doğan bir ulusun heyecanıyla, havada çınlayan bir sevinçle şehrin kalbine doğru yol alıyoruz. Çevredeki tüm topraklarda yasaklanmış olan bayrağımız, baktığım her yerde meydan okurcasına asılı duruyor; vitrinlerden ve pansiyonlardan akıyor, neredeyse her arabaya ve atın eyerine yapıştırılmış.

Birçoğuna beyaz kolluk takan ve koruyucuları olarak hareket eden Gardnerililerin eşlik ettiği, kötü giyimli siyah kıyafetler içindeki geniş gözlü mülteci grupları şehirde ilerliyor.

"Bana çok tuhaf geliyor," diyorum beni dikkatle izleyen Vale'ye.

"Bayrağımız. Her yerde. Herkes kutsal kıyafetlerimizi giymiş. Özellikle Doveshire'da bu kadar uzun süre Gardnerian olmak tehlikeliydi."

Vale'in ifadesi keskinleşir. "Ve yakında başka bir şey olmak tehlikeli olacak."

Birkaç gün önce olsa buna karşı çıkardım. Gerçek acılardan her zaman bir adım uzakta olan ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına bağlı olduğunu düşünerek onun gösterişli görüşlerini aşağılardım. Ama zorla tutulan bir oruçtan sonra her şeyi farklı görüyorum. Ben Halkımızın yeni keşfettiği gücün altında yatan karanlık ve tehlikeli bir şeyin kenarları.

"Şunlara bak," diyor Vale bir önsezi havasıyla. "Çok rahatlar. Çok eminler. Bize çektirilen acıları Gardner'lı olmayan herkesin üzerine yağdırmaya öyle hazırlar ki." Yüzüne acı yayılıyor, özel bir keder. Ona sorgulayan bir bakış attım ama başını sallayıp başka tarafa baktı. Onu uzun bir süre gergin bir şekilde inceledikten sonra tekrar pencereden dışarı bakıyorum.

Gardnerililer, çok sayıda restoran ve konuk evinde yola taşan masalar, yemek yiyen insanlar ve küçük bayraklar sallayan çocuklarla birlikte dışarıda.

Açık gri tunik ve etekleriyle şehri süsleyen, masaları temizleyen, sokakları süpüren, gül rengi saçları sıkı örgülerle arkaya bağlanmış, sivri kulaklı, gül beyazı Urisk kadınlarını görünce şaşırarak geri çekiliyorum.

"Burada Uriskler var," diye , bir şaşkınlık ve telaşla.

Vale şaşkınlığımı ciddi bir sakinlikle not ediyor. "Onlar Uuril, Tessla. Onlar en alt Urisk sınıfı, diğer Urisklerin köleleri. Ya da öyleydiler. Yıllar önce birçoğu kuzeye kaçtı." Derin bir nefes veriyor ve bana ayık bir şekilde bakıyor. "Orijinal Uuril mültecileri burada karşılandı ve bir süre için oldukça iyi muamele gördü. Ama bu durum sınır çatışmalarının başlamasıyla sona erdi." Yüz ifadesi kararıyor. "Derhal köleliğe zorlandılar -erkekler kendi ejderha ordumuzu kurmamıza yardım etsinler diye, kadınlarsa yeniden köleliğe zorlandılar."

Arabamız yavaşlayarak duruyor ve Vale, sırtı kamburlaşmış yaşlı bir Uuril kadının sokaktaki çöpleri süpürmesini izliyor, bakışlarında hüzünlü bir sempati var.

Kadına bakıyorum, eteklerinin kenarları sokak kiriyle kaplı, solgun yüzü derin çizgilerle kaplı ve insanı rahatsız eden elle tutulur bir kederle dolu.

Not. Kısa bir süre önce ben de gidecek hiçbir yeri olmayan, hor görülen bir mülteciydim. Bu dışlanmış kadın için içimde çelişkili bir merhamet yükseliyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum," diyorum Vale'ye kadının doğumunu izlerken. "Gardnerianlar Urisklerle bir yarış içinde gibi görünüyor," diyor Vale.

acı bir şekilde söylüyor. "Uuril'e kimin daha kötü davranabileceğini görmek için bir yarışma. Zalimlikte Urisk kraliyetinin üstüne çıkmak zor ama sanırım şu anda biz kazanıyoruz." Kaşları çatıldı. "Her halükarda, aynı zalimliği çok yakında Urisk üst sınıflarına da uygulayacağız."

"Güzel," diyorum düz bir sesle, ailemi yakmaya hazır, korkunç mavi derili Urisk askerlerini hatırlayarak.

Vale bana seviyeli bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi, Tessla? Hepsini öldürmeli miyiz? Çocuklarını da mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, irkilerek. "Çocuklar değil, ama-"

"Sence bu işin sonu nereye varacak?" diye araya girerek dışarıdaki şenliği işaret ediyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

Üç kat yukarıdaki bir pencereden Gardnerya bayrağı açan beyaz kol bantlı yaşlı bir Gardneryalı kadın var. Aşağıdaki sokaktaki Gardneryalı mülteciler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, gül saçlı Uuril kadını süpürürken görmezden geliyorlar.

"Halkımız özgürlüğünü kutluyor," diyorum Vale'ye dönerek. "Bunun için mutlu olmalısın."

"Öyleyim," diye kabul ediyor ama sıkıntılı ifadesi . Araba ileriye doğru yalpalıyor, sahne gözden kayboluyor.

Güneşte dalgalanan çok sayıdaki bayrağa bakarken derin bir iç çekiyorum. Vale sessizleşti ve ben de ona baktım. soyut bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, gözlerim onun uzun çerçevesi üzerinde geziniyor.

Hızlı dostum, karanlık giysileri içinde ürkütücü derecede sert bir figür çiziyor, kararmış gözleri sadece umursamaz tehlike görünümüne katkıda bulunuyor.

"Artık dua kitaplarımız yüzünden öldürülmediğimiz için memnunum," diyor sonunda kaşlarını çatarak. "Ya da kıyafetlerimiz yüzünden."

Bunu düşünüyorum, gözlerim aleve tutulmuş bir pervane gibi onun tarafından çekiliyor. "Biliyor musun, sana çok yakışıyor." Kıyafetlerini işaret ediyorum. "Kıyafetlerimiz. I

seni siyahtan başka bir şeyle hayal edemiyorum."

Bana yan gözle bakıyor ve sırtıyor. "Benim neşesizliğimi yansıtıyor."

Bunun üzerine benden kısa bir kahkaha yükseliyor ve onun ateşinden bir dal uzanıp içimde titreşiyor. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor, ikimizin de yanaklarında küçük bir kızarıklık oluşuyor.

Tedirgin bir şekilde dikkatimi geçtiğimiz rıhtıma çeviriyorum, gemilerin ve kayıkların çeşitliliğinden anında büyüleniyorum.

"İşte," diyor, rıhtım sırasının ötesini işaret ederek. "Orası benim evim, orası."

Uzakta, yükseltilmiş bir geçit, ortasında küçük bir ağaç ormanı ile çevrili geleneksel bir Gardnerya malikânesi bulunan bir arazi çemberine doğru uzanıyor.

"Kraken öldürmek iyi para kazandırıyor, değil mi?" Nefesim kesildi.

"Oldukça iyi." Bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Onları görseydin anlardın."

* * *

Arabadan indiğimizde Vale sessiz bir varlık, büyükçe evine girerken tuzlu rüzgâr saçlarımı savuruyor.

Yaşlı bir Uuril kadın bizi içeri buyur ediyor, teni soluk pembe, kulakları keskin sivri, iri gözleri canlı bir mercan rengi. Burada bir Uuril hizmetkârı bulduğumda yaşadığım şoku bastırmakta zorlanıyorum, özellikle de Vale'in arabadaki sözleri.

Vale'ye genişçe gülümsüyor. "Geri dönmen çok güzel, Büyücü Gardner." Aksanı kalın ama lirik ve hoş. Sessizleşiyor, adamın morarmış yüzünü gördüğünde sıcak gülümsemesi sönüyor.

"Lütfen sorma, Senal'lyn," diyor ona teslim olmuş bir iç çekişle, dalgınca burnunu ovuşturarak.

Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Yapmayacağım." Işıl ışıl bana dönüyor ve hafif, zarif bir selam veriyor. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Büyücü."

Vale'in gözlerini üzerimde hissedebiliyor, tepkimi beklerken neredeyse nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. Uuril kadın da nefes nefese bekliyor gibi görünüyor, gözlerinden kırılganlığı okunuyor. Sokaktaki kambur kadını, yakın zamandaki mülteci durumumu düşünüyorum - hepimiz kontrolümüz dışındaki olaylara yakalandık.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum" dedim ve elimi uzatarak Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Elimi tutuyor ve gözlerinden rahatlama fışkırıyor, dudaklarına dalgalı bir gülümseme geliyor. Vale bana açık bir minnettarlıkla bakıyor.

Senal'lyn bizi okyanusa bakan bir kütüphaneye Vale ile malikânenin işleri hakkında dostça sohbet ediyor.

Büyükbabam iyi yakılmış bir ateşin yanında, zengin minderli bir sandalyede oturuyor, başı eğik, gözlükleri burnunun üzerinde, kucağında bir kitap.

Beni oruç tutmaya nasıl zorladığını hatırladığımda içimde kısa süreli bir acı ve öfke patlaması yaşıyorum. Vale'in arkamda olduğunu hissedebiliyorum, ateşi alevleniyor ve sonra sert bir şekilde geri çekiliyor, yakınlık çizgileri neredeyse huzursuz bir gerginlikle titreşiyor.

Büyükbabam başını kaldırıyor ve beni görünce yüzü aydınlanıyor, kâğıt gibi derisi saf bir sevinç ifadesiyle buruşuyor. "Ah, benim tatlı Tess'im," diye haykırıyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyor.

Bir anda öfkem dağılıyor ve içimi sarsıcı bir rahatlama dalgası kaplıyor.

O güvende. Ve iyi. Gümüş gözlükleri yepyeni.

Çelik renkli eczacı önlüğü giymiş kır saçlı Gardnerili bir kadın, büyükbabanın dirseğine destek olmak için öne atılır. Ona bastonunu uzatıyor.

Büyükbabam bana doğru sallanıyor ve kalan tüm öfkem oluyor. Ona karşı koruyucu bir şefkat dalgasına kapılıyorum ve ince bedenini hiçbir kötü niyet taşımadan kucaklıyorum. Hızlı bir bakış fırlatıyorum Büyükbabanın zayıf durumundan etkilenmemiş gibi görünen Vale'e doğru. Kıpırdamadan duruyor, gözleri ciddi bir şekilde kısılmış.

Kininin yakında geçmeyeceğini fark ettim. Büyükbabamın temiz, yeni giysilerine bakıyorum. Yanında duran eczacıyı. Yeni kesilmiş beyaz sakalına. Yanaklarındaki sağlıklı renk.

Vale onu sevmiyor olabilir ama ona değer veriyor ve bu şimdilik yeterli.

Büyükbaba, göz teması kurmaya bile cesaret edemeyerek Vale'ye doğru tekrar tekrar eğilir. "Büyücü Gardner... Onur duyduğum." Ailemizde Beşinci Seviye bir Büyücü ve Vale'nin oğlu olduğu için çok mutlu olduğu belli.

hem de Kara Cadı. Vale'in kararmış gözlerini fark edip etmediğinden bile emin değilim; fark ettiyse de bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Büyükbabam titreyerek koluma yapışmak için uzandı.

Elini. "Tessla, kardeşin. Durumu çok iyi." Diğer yumruğunu öpüyor ve titreyerek göğsünün üzerinde üç kez kutsal kutsama işareti yapıyor.

"Tessie!" Wren yan odadan fırlayıp bana doğru koşuyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve dizlerimin üzerine çöküp kollarımı kardeşimin ince bedenine doluyorum, gözlerim yaşıyor. Aynı hem gülerken hem de ağlarken birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, rahatlama ve sevinçle doluyorum.

Güzel Gardnerya ipekleri giymiş, saçları düzgünce kesilmiş ve temiz. Gözlerinin altındaki koyu halkalar çok daha az belirgin. Ve ne kadar zamandır hatırlayamadığım bir şekilde ilk defa yanaklarında renk var. Kırılgan ama orada. Ve ağzının etrafındaki lekeler. Gördüklerime inanamıyorum. Pahalı ilacı alalı sadece bir gün oldu ve şimdiden neredeyse yok oldular.

Wren elimi çekiştiriyor, gözleri parlıyor. "Gel bak, Tessie! Gel de neyim var gör!"

Wren'in beni kütüphanenin hemen dışındaki yeni yatak odasına sürüklemesine izin verdim. Büyükbaba ve Vale de bizi takip ediyor. İki devasa cam kapı, alışılmadık derecede sıcak erken sonbahar havasını içeri almak için açılmış. Küçük beyaz bir kedi yavrusu Wren'in dağınık yatağının ortasında oturuyor ve bize şaşkınlıkla bakıyor.

"Fain buradaydı," diyor Wren heyecanla yavru kediyi kucağına alırken. Her zamanki hırıltısı belirgin şekilde azaldı.

"*Wrenfir Harrow*," diyor büyükbabam, yanıma yaklaşan kardeşimi güçsüzce . "Büyük Büyücülerimiz hakkında konuşurken dikkatli ol."

Wren kısa bir süreliğine büyükbabasına bakar, gülümsemesi bir an için söner. "Büyücü Quillen," diye düzeltiyor kendini.

Dönüp soru sorarcasına Vale'e bakıyorum. "Fain burada mıydı?"

Vale'in gözleri benimkilere kayıyor ama sessizliğini koruyor, sert bakışları hiç değişmiyor, koruyucu ateşi üzerimde alevleniyor.

"Bizi buraya Büyücü Quillen getirdi, Tessie!" Wren beni bilgilendiriyor. "Ve bana yavru kediyi verdi!" Küçük hayvan Wren'in kucağında kıvrılıyor.

ve miyavlıyor. Kardeşim yavru kediye göğsüne sarıyor ve kedi mırlamaya başlıyor. "Benden hoşlanıyor!"

"Ona isim mi?" Fain'in nezaketinden bunalmış bir halde soruyorum.

"Karlı!" diyor bana, öksürerek. Ama bu kemik derinliğindeki çingirak sesi değil.

. Göğsünün daha yukarısında. Çok daha yukarıda.

Sevinçten havalara uçmak ve odadaki herkesi öpmek istiyorum. Ateşim Vale'ye doğru akıyor ve o da bunu katı bir şekilde karşılıyor.

"Fain çok güzel!" Wren heyecanlanır, sonra endişeyle büyükbabasına bakar. "Yani, Büyücü Quillen. Bunu da bana o verdi, Tessie!"

Wren yataktan karmaşık bir denizci dürbünü alıyor ve altın aleti bana uzatıyor.

Alırken gözlerim . Bu dürbün çocuk oyuncağı değil ve muhtemelen oldukça pahalı. İçinden körfeze bakıyorum. Optik mükemmel. uzaktaki gemiyi net bir şekilde görebiliyorum, mandar halatındaki çizgiler sanki halatı elimde tutuyormuşum gibi canlı.

Bir kahkaha . "Bu gerçekten güzel bir hediye, Wren."

"Ve bize çikolata getirdi ve bana bir kitap verdi!" Wren yatağının üzerinde duran renkli bir hayvan kitabını işaret ediyor. "O iyi biri, Tessie. Ondan hoşlanıyorum."

"Büyücü Quillen çok nazik biri," diyor Büyükbabam bana, huzursuzca Vale'ye bakarak. "Bir Büyücüde olması gereken *her şey onda* var."

Vale'nin gözleri büyükbabamın üzerinde. Ateşinin tavadaki kızgın yağ gibi çıtırdadığını hissedebiliyorum.

Büyükbabamı iç çekerek değerlendiriyorum. *Fain'den hoşlanıyorsun çünkü onu gerçekten tanıyorsun.* Elimde değil, düşünce karanlık bir su gibi kayıp gidiyor.

"Vale," diyorum, kardeşimi işaret ederek, sert bakışları ve korkutucu sessizliğiyle Wren'i ölesiye korkutacağından giderek daha fazla endişelenerek. "Kardeşimle tanıştığını sanmıyorum, Wren."

Wren gülümsemesini kaybeder ve Vale'ye yan gözle bakarak onu korkuyla süzer.

Vale öne doğru adım atar, ciddi ifadesi hiç . Wren'e hafif bir selam verir. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Büyücü Harrow."

Wren ayakkabılarına bakar.

Yeni ayakkabılar. Yepyeni, tam oturan ayakkabılar.

Kardeşim başını kaldırıp Vale'ye bakmaya cesaret ediyor, sonra hızla aşağıya bakıyor, sonra cesaretini toplayıp doğrudan ona bakıyor. Kafası karışmış gibi başını Vale'ye . "Gözlerine ne oldu? Ve burnuna?"

Vale'nin dudağı bükölür. "Küçük bir münakaşa." Wren'e yakından bakar. "Evi beğeniyor musunuz Büyücü Harrow?"

Wren başını sallıyor, korkusu azalıyor gibi görünüyor ama sonra ifadesi kararıyor. "Büyükbabam senin güçlü olduğunu söylüyor." Gözleri Vale'in asasına kayıyor, ifadesi hızla neredeyse yalvaran bir umutla doluyor. "Ejderhaları öldürebileceğini söylüyor. Ve iblisleri. Ve onların askerlerini de. Büyükbabam bana böyle söyledi."

Wren yaşının çok ötesinde bir ciddiyetle Vale'ye bakıyor.

"Yapabilirim," diyor Vale kaya gibi sağlam bir güvenceyle. "Burada *güvendesin*."

Wren'in dudağı titriyor ve sonra yüzü düşüyor, tüm vücudu çöküyor.

Vale elini Wren'in ince omzuna koyuyor. Ateşini, sıcak bir parıltıyı Wren'in içine ittiğini, kardeşimi sıcaklıkla desteklediğini hissedebiliyorum.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken Wren'in başı öne eğilir. Ağzı titreyen bir yüz ifadesiyle aşağıya dönüyor. "Geri geleceklerinden endişeleniyorum," diyor küçük, boğuk bir sesle, neredeyse fısıltıyla. Vale'ye bakıyor, gözleri çiğ, gizlenmemiş bir dehşetle büyümüş.

Vale tek dizinin üzerine çöküyor, eli hâlâ Wren'in omzunda. "Ben hepsinden daha güçlüyüm," diyor yavaşça, sesi tehlikeyle dolu. "Ve sen artık *benim* korumam altındasın." Vale'in ateşi alev alev ve onu Wren'e doğru itiyor.

Wren başını sallıyor, rahatlamış görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve bu ses kalbimi heyecanlandırıyor.

İki yıldan uzun bir süredir kardeşimin aldığı ilk net nefesti .

Bölüm 26: Akraba Çizgiler

Vale körfeze bakıyor. Parlak bir gün bulut örtüsünü yarıyor ve gri bulutları sudan yansıyan parıltılı bir gül ışığıyla boğuyor.

Konağın en üst katını saran açık hava balkonundayız, Valgard'ın ve gün batımı rengindeki körfezin güzel manzarası önümüzde uzanıyor. Şehrin her yerinde ışıklar yanıyor, sanki yıldızlar giderek çoğalıyor.

"Uuril hizmetkârlarınız memnun görünüyor," diye gözlemledim. Buradaki beş hizmetkâr da Vale'nin dönüşünü hissedilir bir rahatlamayla karşıladı. Buraya gelirken yanından geçtiğimiz Uuril'in perili bakışları belirgin bir şekilde yok.

"Onları dövmem ya da avlamam." Sözleri kesik kesik, ateşi parlıyor. Uzun bir an sessizleşiyor, sanki karanlık bir şey ve aklında bir sorun var.

"Edwin ve ben bir Uuril bakıcısı tarafından büyütüldük," diyor sonunda. "Kuzeye kaçan mültecilerden biriydi." Bana dönüyor, onun Bakışları yoğun bir şekilde araştırıyordu. "Edwin ve ben onu gerçek annemiz olarak görüyoruz." İç geçiriyor ve körfeze doğru bakıyor. "Kara Cadı annem, gücüne kavuşmaya başladığında... bu onu *tüketti*. Çocuk yetiştirmeye vakti yoktu. Zaten buna uygun bir mizacı da yok."

"Peki ya kız kardeşin, Vyvian?" Tüm bu olanlara şaşırarak merak ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Kız olduğu için farklı bir bakıcısı vardı. Oralyrr. Farklı bir Uuril kadını. O... nazik değildi." Vale acı bir ses çıkarır. "Hepimiz çocukken, kayışı Vyvian'a götürmesini engellemek için kadını birkaç kez tehdit etmek zorunda kaldım.

Kız kardeşimin Uuril'i sevmediğini söylemeye gerek yok. Ama Annel'in - Edwin ve bana bakan kadın - çok nazikti. Çok sevecendi. Şanslıydık."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, körfeze baktık, yanaşmış gemilerden birinde toplanmış mutlu bir kalabalığı izledik. Gönderiyorlar

kağıt fenerleri havaya kaldırıyorlar.

"Gördüğünüz gibi," diyor Vale sonunda, "nefret Edwin ve bana o kadar kolay gelmiyor. Mültecilerimizi kurtaracağım. Kelt ve Urisk ordularıyla savaşacağım. Halkımızın güvende olabileceği bir ülke yaratacağım." Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ama düşmanlarımızın çocuklarını katletmeyeceğim. Köylerini yakmayacağım. Bize yaptıklarını ailelerine yapmayacağım. Uymayacağım emirler , Tessla." Kaşları gerildi. "Halkımızın güvende olmasını istiyorum. Ama Keltler ve Uriskler kadar canavarlaşmayı reddediyorum."

Uzun bir nefes verdim. "Oldukça canavarlardı Vale. İktidarda olmamız daha iyi. Bedeli ne olursa olsun."

"Çocukları öldürmek anlamına geliyorsa mı?" diye karşılık veriyor. "Gerçekten mi? Nerede bitiyor, Tessla? Nerede mi? Biz sadece kâbusa farklı kıyafetler giydiriyoruz. *Bizimkilere*." Vale körfezin üzerinden geriye bakıyor. Ateşi, hapsedilmiş bir kedi gibi değişken. "Birkaç hafta önce güney sınırındaydık," diyor alçak sesle. "Çok geç kaldık. Keltler zaten on kadar ailemizi topladı ve..." Sözüünü yarıda kesiyor, yüzünde ıstırap çizgileri beliriyor.

"Ve ne, Vale?" Ona nazikçe soruyorum.

"O günün ilerleyen saatlerinde Malkyn Bane'i almak için gönderildim. Ve onu buldum." Vale'nin gözleri acı içinde büyüyor ve bana bakıyor. "Komşu köydeki tüm Keltleri katletti. Herkesi. Bazılarını buzla mızrakladı. dondurdu. Bebekler, çocuklar vardı. Yaşlı kadınlar. Buzla kaplanmışlardı."

Malkyn'in Daisie'yi nasıl öldürdüğünü hatırlıyorum ve iliklerime kadar ürperiyorum. "Bu intikamdan daha fazlasıydı," diye devam ediyor Vale kısık sesle. "O... onlarla alay etti." Gözleri öfkeli gözyaşlarıyla dolar.

"Onları asıp

Kancalar. Onları dondurmadan önce delip geçmiş." Ona dehşetle baktım. "Ne yaptın sen?"

Belirgin bir tiksintiyle başını sallar. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Tessla. Onu oraya gönderdi, neler yapabileceğini biliyordu. Umurunda değil. Bize yapılanlardan sonra umurunda değil. Daha önce, biz zayıfken, annem hepsini öldürmekten bahsetmişti. Ve bu bir toparlanma çılgılığı gibi görünüyordu. Gerçek değildi. Gerçek amacım bu değildi. Ama şimdi, merak ediyorum

Kendimi neye ." Yüzü sertleşir. "Askerlik hizmetinden çekiliyorum. Her halükarda savaş yakında sona erecek.

Komşularımız iskambilden bir ev gibi ayaklarımızın dibine düşüyor. Her yerde teslim oluyoruz." Okyanusa doğru bakıyor.

"Nerede o?" Ona sordum. "Seni büyüten Uuril kadını mı?"

Gözlerini bana dikti. "Buradan uzakta. Gelmekte olan şeyden güvende."

Karanlık bir önsezi içimi kemiriyor. "Ne geliyor, Vale?"

Bunun cevabını o söylemeden önce biliyorum. "*İntikamımız*."

Bunu düşünüyorum, ateşim şimdi alevleniyor ve Vale'ninki kadar sorunlu.

Ahıra doğru sürüldüğümüz görüntüler zihnimi işgal ediyor, çocuklar ağlıyor ve çığlık atıyor. Askerler bize bakıyor. Bize küfrediyorlar. Hepimizi öldürmeye hazırlar.

Düşmanlarımız çok korkunç derecede acımasızdı.

Ama mihrapta yakalanmak. Eğer gerçekten Jules'un sevgilisi olsaydım beni parçalamaya hazır bir kalabalık tarafından oruç tutmaya zorlandım.

Bir kalabalık

Kendi halkım, bana Keltler ve Uriskler gibi acımasızca davranmaya hazırdı, eğer gerçekten *staen'en olsaydım*.

Bu her şeyi değiştirdi.

Derin bir nefes alıyorum ve içimdeki son ateş parçasını Vale'ye doğru itiyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra benimkilere kilitleniyor ve ateşlerimiz birbirlerine sımsıkı sarılıyor.

* * *

Vale ve ben şehre doğru yürüyoruz, kolum onun koluna dolanmış. Birbirimize zar zor dokunuyoruz ama yine de birbirimize sarılmış durumdayız - iç içe geçen ateşimizle sarılmış durumdayız.

Alacakaranlık çöküyor, gökyüzü artık okyanusun üzerinde masmavi, şehrin üzerinde simsiyah. Okyanustan serin bir esinti geliyor, martılar ciyaklıyor ve tepemizde dönüyor.

Bunların hiçbirini fark etmiyorum. Ateşlerimizi birbirine ne kadar yakın ördüğümüz beni çok tüketiyor. Kasıtlı olarak. Daldan dala, her adımda daha sıkı.

Sözsüzce.

Vale beni dalları mavi Demirçiçeklerle bezeli Demirağaçlarıyla kaplı taş döşeli bir patikaya götürüyor. Bir sıra tüccarın

Dükkânlar solumuzdaki ağaçların hemen ötesinde, dar bir kanal sağımızdaki ağaçların ötesinde. Dalgalandan siyah su, Ironflowers'ın safir ışığını parıldayan çizgiler halinde yansıtıyor ve sevinçli Gardnerialılarla dolu küçük tekneler süzülerek geçiyor. Gözlerim bir seyyar satıcı dükkânına takılıyor ve içimde bir özlem kıvılcımı yükseliyor. Dükkânın kapısının yanında altın bir Büyücü Konseyi *M*'si var; Konsey'in asa satışını sıkı bir şekilde düzenlediğini hatırlatıyor.

Beni sıkıca dışarıda tutuyor.

"Mage Vale Gardner."

İri yarı, sakallı bir adam bize doğru yürüyor, yürüyüşü ağır ve kas gücüyle dolu, siyah tuniğinin kenarları denizci mavisıyla kaplı. Vale'nin önünde durdu, asker gibi düz yürüdü ve yumruğunu donuk bir gümbürtüyle kalbine vurdu.

"Nasılşın Bron?" Vale soğuk bir resmiyetle sorar.

"Oldukça iyi, Büyücü," diye cevap veriyor Bron boğuk bir sesle, kısık gözlerini bana dikerek.

"Sizi hızlı arkadaşşımla tanıştırmama izin verin," diyor Vale, ateşi sert bir duvara dönüşmüş. "Tessla, bu Bron Scullor. *Kuzgun*'un kaptanı."

"Büyücü." Bron beni kısa bir süre selamlıyor, bakışları hızlıca işaretlenmiş ellerimize gidiyor, çizgiler ağır ve karmaşık, sadece asıldığımızı değil aynı zamanda mühürlendiğimizi de gösteriyor. Çizgilerin bileklerimize kadar uzanmadığını fark kaşlarının çatıldığını görüyorum.

Mühürlendi ama tamamlanmadı.

Bron sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor ama sonra yüzü dikkatle nötrleşiyor. Tekrar Vale'ye bakıyor.

Yanaklarım kızarıyor. Geleneklere, alışıl gelmiş düğün gecesi zifafına uymayarak Vale'in küçük neden olduğumu hayal ediyorum.

Ve Fain ve onun hakkında dolaşan söylentileri güçlendiriyoruz.

Vale'nin ateşi birleşti. Bron'a bakan tarafı soğuk, içi sıcak. Toplum içinde sık sık böyle olduğunu fark ediyorum.

Sarılmış. Savaşmaya hazır. Asasını çekip ateşini serbest bırakmaya hazır.

Bron, Vale'iki siyah gözünü ve morarmış burnunu incelerken gözünün altına dokunuyor. "Kavgada mıydın?"

Vale'in bakışları soğukkanlılığını koruyor. "Bir yanlış anlaşılma."

Bron ona şaşkınlıkla bakar, sonra başını sallar ve bir iç çeker. "Kadim Kişi, tekrar bizimle olmanı çok isterdim. Lanet olası kraken sen onu öldürmeden önce ortaya çıktı. Yanımızda dördüncü seviye bir Su Büyücüsü var ama seninle kıyaslanamaz bile. Onları patlatıyor ama lanet olası şeyleri öldüremiyor. Geçidi temizlemesi iki haftasını aldı. Şimdi, eğer senin ateşin bizde olsaydı..."

Vale etkilenmedi. "Yolun aşağısında, belki. Eğer hızlı arkadaşım seyahat etmek isterse."

Bron önce bana sonra da ellerimize bir kez daha şaşkınca bakıyor. Gözlerini Vale'ye dikeyor, sanki onun oyununu tam olarak anlayamamış gibi.

"Salish Geçidi'ne ulaşmamız bile çok uzun sürüyor," diye yakınıyor Bron, sesi derin bir hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. "*Gerçek* Magewind'e ihtiyacımız var. *Beşinci* Seviye Magewind."

"Fain'e haber ver," diye öneriyor Vale. "Savaşmayı bıraktı. Genellikle denize geri dönme isteği duyar."

Bron'un yüzü gerilir ve başını sallar. "Bunlar batıl inançların olduğu zamanlar, Vale. Mürettebatın nasıl olduğunu bilirsin, duaları ve tılsımları . Artık gemiye bir rahip bile almak zorunda kaldık." Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Kaynak israfı diyorum ama adamlar ısrar ediyor. *Kadimlerin Kitabı'nı* bugünlerde kelimesi kelimesine alıyorlar, özellikle de teknedeki kutsamalarla ilgili bölümü." Vale ile daha özel konuşmak için eğiliyor, beni görmezden geliyor, sanki ben sadece Vale'nin aksesuarıymışım gibi. "Büyücü Fain'e söyle, senin gibi bir bayan arkadaş bulsun." Çenesiyle bana doğru bir işaret yapıyor ve Vale'ye anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Bu dedikoduları bastırır ve ben de onu tekrar işe alabilirim, ha?"

Vale'in yüzü kapanıyor, ani bir öfkeyle ateşi iyice yükseliyor. "Mesajı ileticeğim."

Bron ağır bir iç çeker ve ifadesi tüm yapaylığını kaybeder. "Özür dilerim Vale. İkiyüzlülük sularında dikkatlice dolaşmam gerekiyor, değil mi?"

Vale ona ters ters bakıyor.

Bron yorgun bir teslimiyetle Vale'ye bakıyor, bize iyi geceler diliyor ve geniş sırtı kalabalık ve karanlık gölgeler tarafından hızla yutularak oradan ayrılıyor.

"Söylentilerden krakenlerden korktuklarından daha çok korkuyorlar," diyor Vale keskin bir alaycılıkla. "Bu çok mantıklı." Bana , gözlerinde kavurucu bir sıcaklık var. "Fain'in kaç Gardnerialıyı kurtardığını biliyor musun?"

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Binden fazla," diyor ters bir şekilde. "Bu çok fazla."

"Evet. Öyle, değil mi?" Ateşi, öfkesinin ve korkusunun sınırlarında gezinen sıcak, sorunlu çizgiler halinde kırbaçlanıyor. Bu yeni sert Gardneria'da Fain için korku.

Haklı bir korku.

"Vale..." Elimi hiç düşünmeden kollu kolundan aşağı kaydırıyorum ve elini elime alıyorum.

Tenim onunkinden değiştiği anda Vale'in ateşi öyle sert bir parlama ki şaşırtıcı sıcaklığından nefesim kesiliyor. Vale parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi sıkı bir baskıyla kavrayınca parlama artıyor. Sert ateş duvarı dışarı fırlıyor ve tüm kolumu kaplayarak göğsüme doğru akıyor. Aniden dizginlenemeyen kendi ateşim ona doğru uçuyor ve sımsıkı sarılıyor.

"Tanrılar, Tessla." Dudakları şaşkınlıkla aralandı, bakışları bulanıklaştı. "Elini tutmak *gerçekten çok iyi* hissettiriyor."

"Biliyorum," diye kabul ediyorum, en az onun şaşırmış bir halde, nefesim derin ve durgun, kalbim ılık ılık çarpıyor. Yutkunuyorum, ateşi akıyor

İçimde nabız gibi atan ısı dalgaları vardı, kendi ateşim de onun aynı rahatsız edici ritmiyle yavaş yavaş atıyordu.

Başparmağını yavaşça benimkinin yan tarafına sürtüyor ve lezzetli bir kıvılcım izi gönderiyor.

"Oh, Vale," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok hoş."

Gözleri erimiş bir sıcaklıkla bana kilitlenmiş. Baş parmağımı Nefesi kesiliyor, boynundaki kordonlar geriliyor, parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor.

"Bu bir şey?" Nefes alışım düzensizleşirken soruyorum.

"Sanki... bir alev şelalesi. Kolumda dalgalandığını hissedebiliyorum. Bu çok..." Titreyerek nefes alıyor, bakışları akışkanlaşıyor. "Çok güzel bir his." Bana doğru eğiliyor ve sıcak nefesini hissedebiliyorum. kulağıma karşı. "Tessla, eğer sadece elini tutmak bile bu kadar iyi ..."

"Ve işte ," Fain'in alaycı sesi hemen çınlıyor. "Mutlu çift!"

Vale de ben de aynı sertleşip doğruluyoruz. Sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi ellerimizi hızla çözüyoruz. Kolumu hafifçe Vale'nin kolundan geçiriyorum, kalbim çarpıyor, rahat görünmeye çalışıyorum.

"Bize suyun hemen kenarında güzel bir masa ayarladım." Fain bize neşeyle gülümsüyor, pelerini bir omzunun üzerinden hoyratça atılmış, duruşu ve görünüşü her zamanki gibi gösterişli, üniformasını çevreleyen gümüş Büyücü şeritleri yansıyan lamba ve Demirçiçeği ışığıyla altın ve mavi parlıyor. Gözleri kızarmış yüzlerimize doğru kayıyor, kolum Vale'ninkine dolanıyor ve muhtemelen ateşimizin ne kadar yükseldiğini okuyabildiğini fark ediyorum.

İfadesi bir kedi yaramazlığına dönüşüyor. "Siz ikiniz çok samimi görünmüyor musunuz?" Bana bakıyor, dudaklarını büküyor, komplocu bir tavırla eğilirken gözlerini eğlenerek kısıyor. "Gördüğüm kadarıyla çoğu kadında yarattığı dehşeti sende yaratmıyor."

Vale'nin ateşi bana ulaşmak için zorluyor ve benimki de aynı derecede kötü. "Vale'den korkmuyorum," diyorum Fain'e.

Fain gülüyor ve bana sinsi bir gülümseme fırlatıyor. "Tabii ki değilsin, aşkım.

Yakınlık çizgilerini okudum. Sen Vale'*sin*."

Vale'ye bakıyor, karanlıkta onu da yakından incelerken kaşları çatılıyor.

"Tatlı Kadim Kişi, Vale. Bir savaşta mıydın?"

"Tesla bana vurdu," diyor Vale ona eşit bir şekilde.

Fain ikimize de göz kırpmıyor, tek kaşı şaşkınlıkla kalkık. "Bu doğru," diyorum Fain'e. "Ona vurdum. Elimden geldiğince sert."

O bana baktığı anda ben de Vale'ye bir bakış atıyorum.

Eğlence kabarıyor ve ikimiz de tam bir aptal gibi sırtıyoruz.

Fain her şeyi bir bakışta kavlıyor -kolların ne kadar yakın olduğunu, Vale'in morarmış yüzünü, uzlaşmamış hızlı çizgilerimizi. Gülünç sırıtışlarımız.

Vale boş boş, "Neredeyse bana da kılıç saplayacaktı," diyor.

Bunu söylerken yüz ifadesini her zamanki soğuk ciddiyetine çekmeye çalışıyor ama tutmuyor ve kısa süre sonra yine aptalca sırtıyoruz,

Aramızdaki bu heyecan verici yeni sıcaklığın tadını çıkarırken, ateşlerimiz birbirimize ulaşıyor.

İkimiz beklenmedik bir şekilde, delicesine mutluyduk.

Fain ikimize de ters ters bakıyor. "Siz ikiniz tam bir çelişki . Bunu biliyor musunuz?"

"Bir kabus gördüm," diye hafifçe anlatmaya başlıyorum, bir masal anlatıyormuş gibi gülümseyerek. Ama o korkunç rüyayı hatırlayınca gülümsemem çabucak kayboluyor. Vale'nin ateşinin şimdi bana doğru koruyucu bir şekilde aktığını hissediyorum ve ona baktığımda bakışları endişe dolu.

Fain kasvetlendi, karanlık bir anlayış gözlerini aydınlattı. "Önemli değil tatlım," diyor sevecen bir gülümsemeyle, eğilip kolumu okşuyor. Vale'e alaycı bir onaylamama bakışı fırlattı. "Eminim bunu yirmi kez hak etmiştir. Ama bu kadar yeter." Fain bana çekici bir şekilde gülümsüyor. "Kutlamamız gereken bir doğum günü var! Herkese katılalım, olur mu? Edwin ve Lucretia bekliyorum."

"Lucretia mı?" Soruyorum.

Fain sırtıyor, . "Üç kız kardeşimden biri."

Bölüm 27: Silahlar

Vale'nin kardeşi Edwin, zarif kardeşlerine kıyasla dağınık ve tıknazdır; siyah saçları dağınık, giysileri buruşuk, tel gözlükleri hafifçe yamuktur ve burnunun üzerine düşük bir şekilde tünemiştir. Vale ve Vyvian'ın doğal zarafeti ve mesafeli ciddiyetinden hiçbirine sahip değildir.

derin yeşil gözleri dışında güçlü annesine dair hiçbir şey yoktu.

Fain herkesi tanıstırıyor ve Vale'nin morluklarıyla ilgili soruları belirsiz, küçümseyici bir açıklamayla geçiştiriyor.

Edwin elimi tutuyor, sanki sert kardeşinin artık istekli bir hızlı arkadaş bulduğuna inanamıyormuş gibi, şaşkın bir havayla Vale'ye ve bana gözlerini kırptırıyor.

"Seninle tanışmak büyük bir zevk, Tessla," diyor elimi sıcak bir şekilde sıkarak. İçinde çok az büyü hissediyorum, toprağın en zayıf titremesi dışında. Utangaç ve kendinden emin olmayan bir tavrı var ama gözlerinde Vale'ninkini yansıtan hızlı bir zekâ yakalıyorum.

Edwin Gardner'ın içinde derin sular aktığını hissediyorum ve ondan hemen hoşlandım.

"Müziyen olan sensin," diyorum, hâlâ Magedrunk olduğum o geceyi, Edwin'in çadırın dışında, ateşin yanında keman çaldığını hatırlayarak.

"Ve sen de Kelt ve Urisk askerlerinden oluşan bir sürüyle tek başına savaştan Büyücü'sün," diyor gülümseyerek. "Bu da kardeşimin seni neden hâlâ korkutamadığını açıklıyor."

Buna gülüyorum ve Edwin'e gülümsüyorum, ama Vale'den başka bir şeye konsantre olmak zor - ateşi çok sıcak, bana doğru acımasızca geriliyor, kumaştan doğrudan sıçramak istiyor. kollarımızı ayırır.

Fain, Edwin'in yanında duran, siyah saçları dümdüz ve düzgünce arkaya toplanmış, duruşu dik ve gururlu, ince, gözlüklü kızı tanıtır. Lucretia Quillen on dört yaşındayken

Yüz ifadesi Fain'inkinden çok daha ciddi olsa da ağabeyine benziyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Büyücü Gardner," diyor bana genç yaşının çok ötesinde, kendine hakim bir havayla. Elini sıkarken yakınlık çizgilerini okuyorum - güçlü bir su ve rüzgâr büyüğü akışı var. Fain'e artan bir saygıyla bakıyorum, kız kardeşlerini esasen tek başına yetiştirdiğini hatırlıyorum.

"LuLu üniversiteye yeni kabul edildi ve şu anda Tarihçiler Loncası'nda çıraklık yapıyor," diye bağıyor Fain, kolunu kız kardeşine doluyor ve gülümsüyor. "O çok zeki ve ben kesinlikle ona yetişemiyorum."

Lucretia kardeşine alaycı bir gülümseme veriyor. "Fain övünmeyi seviyor," diyor bize, belli ki memnun olmuş.

Fain kız kardeşinin başının üstünü öpüyor ve bize sırtlıyor; Valgard'da, ailesinin ve halkının yanında kendini çok iyi hissettiği belli.

Bizim için kanalın hemen kenarında güzel bir masa ayırtmış, ben Vale'nin yanına oturuyorum, Fain de diğer yanımda masanın başına. Demir ağacı ağaçları ve saksı çiçekleri etrafımızı sarıyor, masa zengin yeşil bir masa örtüsüyle kaplı ve pırıl pırıl parlıyor, asma desenli porselenler. Fain'in neşeli anekdot akışı utangaç Edwin'i bile sohbete çekiyor, bazı dedikoduları o kadar şaşırtıcı ki dikkatim kısa bir an için Vale'den uzaklaşıyor.

"Sezonun maçını duyduğunuzu sanmıyorum - oruç mutluluğunda birleşen iki mutlak şeytan."

Hepimiz Fain'e bakıyoruz, bekliyoruz ve o da artan ilginizin tadını çıkarıyor.

"Malkyn Bane, Genna Thorne için oruç tuttu." Fain hepimize anlamlı bir bakış attıktan sonra gümüş maşalarla her birimize dolgun balık filetoları servis etmeye başladı.

"Bunun korkunç bir simetrisi var," diyor Vale, Fain'in uzanabilmesi için tabağını uzatırken. Vale ve ben, Malkyn ve Genna'nın birlikteliği düşüncesiyle hızlı ve ölçülü bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Fain tabağımı yemekle dolduruyor ve bunu yaparken her yemeğin erdemlerini övüyor. Yemekler bol ve hayatım boyunca yediğim her şeyden daha iyi -limon ve taze balıkla haşlanmış balık

otlar, ardından nane jöleli yumuşak kuzu eti, buharda pişen rulolar ve neredeyse tamamı narin, lezzetli çiçeklerden oluşan bir salata.

Vale masanın altından bana doğru uzanıyor ve elini benimkinin üzerinde kaydırıyor.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, nefesim düzensizleşiyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Ateşlerimiz birbirini besledikçe hava daha da ısınıyor.

Vale bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Derin sesi vücuduma ürpertici bir sıcaklık yayıyor. Başımı sallayarak onaylıyorum, gitmek istiyorum. Onunla yalnız kalmak istiyorum.

Başımı kaldırdığımda Fain'in bizi dikkatle izlediğini görüyorum, kız kardeşi Edwin'e yemek pişirme konusundaki talihsiz girişimleriyle ilgili bir hikâye anlatıyor. Fain'in gözleri Vale ve benim aramda gidip geliyor.

Edwin onunla kısa bir süre sohbet ederken Vale dönüyor ve Fain bana geniş, göz kamaştırıcı, mizah dolu ve samimi bir gülümseme fırlatıyor

Sevgi. Başını çıkışa doğru salladı. "Git," diyor, eğilip bana fısıldamak için. "Birbirinize attığınız yakınlık ateşini masanın öbür ucundan bile hissedebiliyorum." Elimi okşuyor ve bana kedigil sırtışıyla bakıyor. "Git onu eve götür ve o satırları değiştir, tatlı Tessla. Vale patlamadan önce, tam burada, bir ateş seline dönüşmeden önce."

* * *

Vale beni, elim onun elinde, birkaç ara sokaktan ve dolambaçlı yan sokaklardan şehrin ana halk bahçelerine, etli bitkiler, kan gülü çalıları ve Demirağaç korularıyla dolu yemyeşil bir parka doğru götürüyor. Bahçelerin dört bir yanı geniş kanallarla çevrili.

Ateşi kolumdan sıcak bir şekilde akarken bana rehberlik ediyor, ana patikadan aşağı iniyor, bahçelerin arasından geçerek Demirağaçlardan oluşan korunaklı bir koruya inen daha küçük bir patikaya doğru ilerliyor. Yavaşlayarak duruyoruz ve yüzünü bana dönüyor, yüzünün keskin hatları Ironflowers'ın yumuşak mavi ışığıyla yıkanıyor. İkimiz birdenbire Yalnız.

Vale elimi bırakıyor, pelerininin içine uzanıyor ve bana uzun, ince bir paket uzatıyor, gözleri beklentiyle parlıyor.

"Doğum günün için," diyor.

Baş bir merakla açmaya koyuldum ve kâğıt ambalajın düşmesiyle irkildim.

Bir Maelorian asası. Gece yarısı kadar siyah ve spiral saplı. Tıpkı söz verdiği gibi.

Parmaklarımı onun etrafında kıvrırırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Bunu benim için güvence altına için bazı ciddi kuralları çiğnedi, muhtemelen kendisi için hazırlattı. Sadece yasaları çiğneyip bana hediye etmek için.

Üstesinden geldim, sesim kırıldı. "Teşekkür , Vale."

Bakışlarının sıcaklığı nüfuz edici ve yakıcı, o kadar tekil bir odaklanma ki. "ederim, Tessla." Beni izlerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. İfadesi ateşli, neredeyse acılı bir hal alıyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Cesaretleterek ona yaklaşıyorum, yakınlık ateşinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum, onu içime çekiyorum, bir yandan da elimdeki asayı düşünüyorum. Hissini test ediyorum, yakınlık çizgilerim gergin bir şekilde ona doğru kayıyor, tatmin edici bir güç. Bu asanın mükemmel işçiliğini hissedebiliyorum, en ince parşömeden daha ince ahşap katmanları mükemmel bir şekilde lamine edilmiş. Ve ahşabın kalitesini de hissedebiliyorum-Star Akçaağaç, Buzlu Hawthorne ve Demirağacı. Büyüyü pürüzsüzce güçlendirmek için seçilmiş ince ahşaplar.

" çalıştığın yakınlık kalıplarını gördüm," diyorum ona. "Kulübende."

"*Bizim yazlığımız,*" diye gırtlığını yırtarcasına düzeltiyor, sesinin derin tınısı kalp atışlarımla oynuyor. "Orası senin de evin, Tessla."

Yutkunuyorum, onun yakınlığı beni şaşırtıyor, rahatsız edici bir şekilde ısınıyorum. "Waltherian Grimoire'dan çalışmaya çalışıyorsun."

"Su büyüleri," diye onaylıyor. "Ben de senin gibi suya yakınlık duyuyorum. Çok değil ama yine de. Onu kullanmaya çalışıyorum. Sadece suya erişemiyor gibi görünüyorum."

"Kökleri bağla," dedim ona. "Doğal bir çekim var."

"Kancalamak mı?"

"Akıntıyı yavaşlat," diye açıklıyorum, elimi kademeli bir yay çizerek aşağı doğru çekiyorum. "O kadar yavaş ki neredeyse nabzını görebiliyorsun." Yavaş bir taklit yapıyorum

parmaklarımla ritim tutuyorum. "Her tepede bir kanca var. Eğer akıntı büyüsunü asma büyüsunün üzerine eklerseniz, ona tutunabilir ve suyu çekebilirsiniz."

Başını bir yana eğiyor ve ben onun kafasını karıştırdığını görebiliyorum. "Sana göstereceğim. Asanı al ve kolunu sar," diyorum ona,
yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Bana göz kırpmıyor, gözleri yanıyor, sonra itaat ediyor. Asasını kınından çıkarıyor ve kaslı kolunu ortaya çıkarmak için tuniğinin kolunu kıvrıyor. Büyü yapmaya hazır bir şekilde kolunu kaldırıyor ve bana bakıyor.

Sertçe yutkunararak kendi kolumu kıvrıyorum, elimi kolundan aşağı kaydırıyorum ve parmaklarının üzerinden geçirip asanın etrafından dolaştırıyorum. Kolumun tüm uzunluğu onunkine geliyor, ten tene.

"Tesla," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "Odaklanabilir miyim bilmiyorum." "Dene. Asma büyüsu yerine su izle." Elini okşuyorum. "Parmaklarınızı gevşek tutun. Çok hafif." Eli elimin altında gevşiyor, ateşi bana doğru akıyor. "Bu iyi. Tüm ateşin asadan uzağa akıyor. Bana doğru."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle." "Yap .
İki büyüü de gönder"

Vale her büyüü sırayla mırıldanıyor, asanın ucundan ince siyah bir asma fışkırıyor ve duran ağaca çarpıp etrafına dolanıyor. Büyümü onunkine doğru bastırıyorum, satır satır, iki büyüü birlikte yönlendirmesine yardım ediyorum. Siyah sarmaşık kısa sürede küçük bir parıldayan su çizgisiyle sınırlanıyor. Asma Vale'in asasının ucundan kopup düşerken, su da ağaca çarpıp formunu kaybediyor. Gövdeden aşağı akarak aşağıdaki toprağa sızar.

Vale bana dönüyor, gözleri kocaman. "Harika." Ben kolumu onun kolundan kurtarıırken o şaşkınlıkla ağaca doğru bakıyor. "Ne zamandır bunu anlamaya çalıştığımı biliyor musun?"

Ateşi sert bir şekilde yükselirken, bakışlarımda meydan okuyarak ona sıırıyorum. "Bir Aşağı Nehir için fena değil-"

Vale beni sıkıca kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek beni tamamen şaşırtıyor. İçimde şok edici bir heyecan parlıyor. Ağzı sıcak, öpücüğü şaşırtıcı derecede yoğun, ateşinin bir dalgası nefes kesici bir güçle içimde parlıyor. Hızla dizginliyor, dokunuşu daha çok okşamaya dönüşüyor, öpücüğü yavaş ve boğucu bir hal alıyor. Sonra

tereddütlü. Bana bakmak için hafifçe geri çekiliyor, Demir Çiçeği'nin ısıltısı gözlerinin parlak yeşilini yoğunlaştırıyor, nefesi derinleşiyor.

Ateşinin yükseldiğini ve onu bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Kalbim küt küt atıyor, ona doğru eğiliyorum, tekrar öpüşürken burnunun kenarı benimkine değiyor. Şimdi dikkatli. Emin değil. Ama onu hissetmek o kadar lezzetli ki, içimde huzursuz bir açlık alevleniyor.

Elleri sırtımda kayıyor, beni yavaş yavaş kendine çekiyor, bu öpücüğün şaşırtıcı ateşinde boğulurken ağzı benimkine doğru hareket ediyor. Dudaklarımın her yerinde küçük kıvılcımlar çıkıyor, ellerinin vücuduma değdiği her yerde daha fazla kıvılcım tutuşuyor. Çenesinin keskin hatlarını okşuyor ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Vale'nin nefesi kesiliyor.

Beni sert bedenine doğru çekerken uzun parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Ateşinden bir kıvılcım içimde beni aydınlatırken, yakınlık çizgilerimde uzun, kıvılcımlı çizgiler halinde okşarken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Ona dokunmak için aşırı bir istek duyuyorum. Avucumu göğsüne bastırıyorum ve parmaklarımı gergin kaslarına doğru uzatıyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, sabit ve güçlü. Ateşi üzerindeki kontrolünü her geçen gün daha fazla kaybederken, lezzetli sıcaklığı ağzından içime, tam kalbime doğru ilerliyor.

Şimdi iki eli de yüzümde, dudakları dudaklarımda, beni derinden öpüyor. Ateşi içime akıyor, yakınlık alevim onunkinin etrafına dolanıyor ve ona doğru patlıyor. Sıcak öpücüğünün içinde eriyorum ve parmaklarımı onun kalın, tatlı saçlarında düğümlüyorum.

O erimiş bir bal, titreyen sıcaklığı yasak zevkle yoğun.

Bir grup genç Gardnerili özel korumuza yaklaşıırken neşeli bir sohbetin sesi farkındalığımı kırıyor.

Nefes nefese kalan Vale öpüşmeyi keser ve onlara doğru bakar. Ağaçların hemen arkasındalar, sohbet ediyor ve birlikte gülüyorlar.

"Hadi kulübeye geri dönelim." Sesi özlemle kalın, önerisi anlamla dolu, sanki alevle yazılmış ve aramızdaki havada asılı duruyor.

Kulübe. Yalnız kalacağımız . Tüm bu ateşle.

Yere, ayaklarımızın dibine savrulan iki asaya bakıyorum.
Bir anlığına unutuldu.

Vale'den geri çekiliyorum, uzanıp asalarımızı alıyorum,
Ona kendisininkini veriyorum. Bir an için benimkini de taşıması için ona
vermeyi düşünüyorum.

Hayır. Bir daha asla silahsız olmayacağım.

Eteğimin kenarını küstahça yukarı çekiyorum ve asayı çorabımın üst
kısımına sokuyorum. Vale'nin ateşi tepki olarak alevlendi.

Eteklerimin tekrar aşağı inmesine izin veriyorum ve Vale'ye bakıyorum.
Sanki transa geçmiş gibi görünüyor, ateşi kavrayarak bana doğru
fırılıyor,
titreşen çizgiler.

Kalbim çarpıyor, sinirlerim bozuluyor ama bunu istediğimi
biliyorum. Onu istiyorum.

"Evet. Geri dönelim," diyorum nefes nefese.

Beni kendine çekiyor ve alnını hafifçe alnıma yaslıyor. "Tesla," diyor
tutkulu bir sertlikle, bakışları birden ciddileşiyor. "Ben... Ben sana aşık
oldum."

Ona bakıyorum. Şaşırdım. Heyecanlandım. İnanamıyorum. Konuşmak
için ağzımı açtım, düşüncelerim karmakarışık.

"Bana bağlı kal." Ellerimi tutuyor, başparmaklarıyla hızlı çizgileri takip
ediyor ve arkalarında bir kıvılcım izi bırakıyor. "Bu orucu bozmanın bir
yolunu bulsak bile." Gözleri benimkilere dikilmiş. "Yapmayalım."

Kalbim uçuşa geçiyor, aniden en az onun kadar tutkuyla karar veriyor.
"Pekâlâ Vale," diyorum ona, parmaklarımı onunkilere geçirerek.
"Çizgileri koruyalım."

28. Bölüm: Tek Başına

Bahçeden çıkıp ana caddeye doğru yürürken Vale yine katı bir resmiyete bürünüyor. Sessiz ve sakin bir şekilde ve şoföre bizi nereye götüreceğini söylüyor. Adam karşısındaki bu Beşinci Seviye Büyücüye karşı hemen itaatkâr bir tavır takınıyor, göz temasından kaçınıyor ve Vale'nin her isteğine içtenlikle başını sallıyor.

Yakınlık körü kitleler için Vale, bana ilk görüldüğü kadar soğuk ve sert. Ama içindeki ateşi kesinlikle okuyabiliyorum. Zar zor kontrol altına alınmış.

Gözüm korktu ve baş döndürücü bir şekilde heyecanlandım. . Daha fazlası için açım.

Vale kendini arabaya çekiyor ve kapıyı kapatıyor, şoför yola çıkarken ikimiz de öne doğru küçük bir yalpalama yaşıyoruz. Pencereden dışarı bakıyor, hoş, hafif sersemlemiş ifadesi, içinde şiddetle dolaşan ve bana doğru saldıran güçlü ateşle tam bir tezat oluşturuyor.

Dönüyor ve gözlerini bana diyor. İkimiz de bir kalp atışı boyunca hareket etmiyoruz ve aramızdaki hava alev almaya hazır görünüyor.

Bir anda kilitlendik. Elim saçlarını kavırıyor, ağzını sertçe kendime doğru çekiyorum. Kolu belimi kavırıyor, dudakları sıcak ve ısrarcı.

Araba şehirden uzaklaşırken, tarım arazileri ve ormanın içinden geçerken beni uzun uzun öpüyor ve ben onun tadında boğuluyorum, sıcaklık artıyor, daha da alevlenmek için birleşiyor. Derinden öpüşürken dili benimkini okşuyor, yakınlık bariyerlerimiz yıkılıyor, unutulmak üzere yanıyor.

Beni öfkeyle kendine çekerken yumrukları giysilerimi sıkıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi eteklerimi kavırıyor. Çok geçmeden sarıldım, içinden akan ateşle birleştim, arabanın her sallanışı onu bana karşı çığgınca daha sert bastırıyor. I

Ona doyamıyorum, sıcaklığına doyamıyorum. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp tenine, ateşine ulaşmak istiyorum.

Araba duruyor ve geri çekiliyoruz, kızarmış, kaotik bir şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Saçlarımız ve giysilerimiz umutsuzca karışmış, camlar buğulanmış, dudaklarım şişmiş ve zonkluyor.

"Buradayız," diyor Vale, sesi gırtlaktan geliyor. Nefes nefese ve hâlâ kalçalarımı tutuyor, gözleri bulanık. "Tanrım, kızarmışsın," diyor yüzüme, boynumun çukuruna bakarak. Bana karanlık bir bakış fırlatıyor, sonra şansına inanamıyormuş gibi dişlerini göstererek gülümsüyor.

Sonra isteksizce geri çekiliyor ve ben de aynısını yapıyorum, skandal bir şekilde yukarı itilmiş etekleri aşağı indiriyorum. İkimiz de Ağır ağır nefes alıyor, ateşim umutsuz, aç vuruşlarla ona doğru fırlıyor. Onu bastırmaya çalışıyorum ama alevler çok fazla ısınıyor.

Vale yaslanıp boynunu bükerek vagonun tavanına bakıyor, nefes alış veriş giderek yavaşlıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana yakıcı bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar tavana bakıyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdirerek kendini toparlamaya çalışıyor.

"İçeri gir," diyor, bana bir kez daha şehvetle bakıyor, ateşi önce giysilerimin içinden sonra da altından süzülüyor. Bana sırtıyor. "Şoföre ödeme yapmalıyım."

Birbirimize sırtıyoruz ve ateşli, bilmiş bir bakış atıyoruz.

Avuç içimi göğsünde gezdirmek, boynuna sokulmak ve sıcak yanağını öpmek için eğildim.

Gırtlaktan gülüyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Tesla."

Ona hınzırca gülümsüyorum, sonra arabadan çıkıyorum, onun heyecanı içimde cızırdıyor, tüm vücudum arzuyla yanıyor.

Arabadan indiğimde, Voltik Denizi'nden gelen soğuk hava kızarmış tenime batıyor. Dalgalar aşağıdaki kayalara çalkantılı bir şekilde çarpıyor ama Vale'nin kulübesinin içinden baştan çıkarıcı bir fener ışığı yayılıyor. Şoföre yan gözle bakıyorum, yüzünü sabit tutuyor ama gözlerinde bilmiş bir eğlence parıltısı var.

* * *

Vale nihayet arabadan inip şoföre parasını öderken ben mutfakta kalbim küt küt atarak bekliyorum. Araba uzaklaşıyor ve Vale güçlü bir şahin gibi eve doğru adım atıyor, pelerini kanatlarını açmış gibi dalgalanıyor.

Gözleri tek bir amaç için kararmış.

Mutfağa girer ve durur, ateşi .

"Yukarı çıkmalıyız," diyorum nefes nefese, ateşim onunkine çarpıyor, sıcaklığımız inanılmaz derecede .

," diyor, yırtıcı gözlerini bana dikmiş. Yutkunuyor ve bana bakıyor.

Nefesim düzensiz, dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sırtımdaki rahatsız edici sıcaklığın nefis bir şekilde farkındayım.

Yatak odasına girdim ve döndüm.

Bir anda üzerime atladı, beni kendine çekti, ağzı benimkine yapıştı. Tuniğini yumruklarımın kavırıyor, hararetle onu çekiyorum. Ben onu derinden öperken o beni agresif bir tutkuyla yatağın direğine yaslıyor, ateşi hızla iki kat alevleniyor, kontrolü kırılıyor.

Benimki çoktan kırıldı.

Geri çekiliyor, zor nefes alıyor, bana yukarı aşağı bakarken dudağı kıvrılıyor. İlk tanıştığım çekingen Vale'den tamamen farklı.

Açlığı beni ürkütüyor ve heyecanlandırıyor. Onu tehlikeye atmak istiyorum. Onu kışkırtmak. *Tüm* kontrolünü kaybetmesi için onu kızdırmak ve ayartmak.

Hıncır bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Tessla, kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum." Gözleri açlıkla bana sabitlendi. "Eğer sadece öpücüğün beni bu çılgınlığa sürüklerse. Sadece ağzın bile..." Durdu ve yutkundu, sonra yatağa baktı. Bana geri dönüyor. "Tanrım, çok güzelsin." Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve erimiş dudaklarını boynumun dibine bastırmak için eğiliyor.

İçimde alev alev bir ateş sallanıyor, nabız gibi atıyor. Kalçalarımı ona karşı geriyorum, aynısını ona da yaptığını biliyorum.

"Zihnimi ele geçirdin," diyor bana, dudakları boğazıma yapışmış halde. "Tek yapmak istediğim sana dokunmak."

Boynunun altını okşuyorum. "Dokun bana o zaman."

Yavaşça geri çekiliyor, gözleri genişliyor, sonra daralıyor. Başını soru sorar gibi eğiyor, kelimeleri dikkatli seçiyor. "*Yani...*?"

Ona duyduğum arzudan başım dönüyor ve sinirden sersemlemiş durumdayım. Oruçluyuz ve mühürlüüz. Kendimi ona vermemde yanlış bir şey yok. Başımı sallıyorum, kararlıyım.

Vale dudaklarını tekrar benimkilere bastırıyor, sıcak ve acil, sonra geri çekiliyor. "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. Yüzüm ve boynum o kadar sıcak ki kavruluyorum. "Bu gece yatağımı paylaşabilirsin." Kendi irkildim. Burası onun evi. "Yani... *senin* yatağını."

"Yatağımız," diye ısrar ediyor, şaşkın görünüyor.

"Yatağımız," diye kabul ediyorum, aynı derecede sersemlemiş, nefesim kesilmiş bir halde. "Şu andan itibaren. Eğer istersen." Dudaklarını öpüyorum ve vücuduna doğru bir alev dalgası gönderiyorum. Vale inliyor ve beni daha sıkı kavlıyor.

Alt katın kapısı sert bir şekilde çalındı.

İkimiz de irkilerek gözlerimizi kırıştırdık. Sanki bir büyü bozulmuş gibi.

Vale'in keskin yüzünde inanılmaz bir kızgınlık belirir. "Eğer *hiç* dünyanın en kötü zamanlaması için bir ödül vardı..." Bir vuruş daha. Daha yüksek. Daha ısrarlı.

Vale derin bir nefes alıyor ve parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarıyor, gözleri arzudan bıçak gibi keskin. Beni yavaşça bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Aşağıda her kim varsa onunla tutarlı bir şekilde konuşabilmemin imkânı yok." Başını iki yana sallıyor. "Eğer Edwin'se, onu eriteceğim. Ya da Fain'i. Sanırım her kimse onu öldürmek için yeterli gerekçem var."

Buna sırtıyıyorum, renk veriyorum, hala bir erkeği yatağımı paylaşmaya davet ettiğime inanamıyorum. Kendimi rezil hissediyorum. Lezzetli, ezici bir şekilde yüzsüz.

Vale kapıya doğru yürür ve elini kapı çerçevesine koyarak tereddüt eder. Ona doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Ses tonu kesik. "Kendimi buzlu suyla ıslatmak için sahip olduğum az miktardaki su büyüsunü kullanmaya çalışıyorum."

Kapının çalınması daha da ısrarlı hale geliyor.

Vale bana bakıyor ve gözleri parlıyor. "Belki de biraz yıldırım toplar ve doğrudan kapıya gönderirim," diyor ters bir şekilde ve sonra aşağıya iniyor.

Bölüm 29: Selkie

Vale merdivenlerden inip mutfaktan geçerek kapıyı açmaya çalışırken ben de yatak odasının kapı çerçevesinin yanında durup köşesinden bakıyorum.

Dışarıdan esen rüzgâr mutfaktaki ateşi söndürüyor.

Başka bir fırtına hızla yaklaşıyor gibi görünüyor ve ben buna şaşırmadım.

Valgard sonbaharda fırtınalı, dalgalı ve tehlikeli denizleriyle ünlüdür.

Şiddetli rüzgâr onu tehdit ederken Vale kapıya sıkıca .

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Beck mi?"

"Merhaba, Vale." Cevap veren ses derin ve acımasız.

Vale, siyah tuniği, pantolonu ve yün pelerinin kenarları denizci mavisini bir çizgiyle çevrili, Gardnerili genç bir denizciyi içeri buyur ediyor. Boyu Vale kadar, ama geniş ve kaslı, kare çenesini kaplayan koyu renk bir sakalı var.

Yüz ifadesi son derece endişeli görünüyor.

"Sen..." Beck, Vale'in yüzüne bakarken kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor. "Erthia'da biri sana nasıl yumruk atabildi?"

Vale başını sertçe sallar. "Önemli değil. Neden buradasın?"

Beck devam eden bir şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor, sonra bir kez daha kasvetli bir hal alıyor. "Yardıma ihtiyacım var, Vale." Elleri önündeki mutfak sandalyesinin arkasını kavırıyor.

Vale bekler, kaşları soru sorar gibi kalkıktır.

Beck Vale'ye bakıyor, çenesi geriliyor, sanki Vale'nin bakışlarını sabit tutmak için savaşıyormuş gibi. Sanki söylemek üzere olduğu şeyi nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi. "Benim bir Selkie sevgilim var, Vale," diye kaçırıyor sonunda. "O tehlikede. Kısa bir süreliğine onu yanına alacak birine ihtiyacım var. Ve... bizim bir çocuğumuz var."

Bir Selkie mi?

Bu fok değiştiren kadınlarla ilgili hikayeler duymuştum. Fok formundayken tehlikeliydiler. Gemileri alaşağı edebilir, denizcileri öldürebilirlerdi. Ama gümüş derileri olmadan güçsüzler.

Vale'in gözleri büyür. "Bir *Selkie* mi dedin?"

Beck, Vale'in delici bakışlarını üzerinde tutarken çenesi sıkıca kenetleniyor. "Tanrılar, Beck," diyor Vale, sesi alçak ve gergin. "*Oruç* tutuyorsun."

Bu beni hazırlıksız yakaladı - Vale en şok edici ayrıntı olarak buna ışık tutuyor.

"Evet, Vale," diyor Beck, kelimeleri kesik kesik. "*Oruçlu olduğumu biliyorum.*"

Beck'in ellerine, onları işaretleyen ve bileklerinden aşağı uzanan ağır siyah çizgilere bakıyorum. Oruç tutmuş ve mühürlenmiş. Ve mühürleme tamamlandı.

"Bir Selkie'nin melez bir çocuk doğurduğunu hiç duymamıştım," diyor Vale, açıkça şaşırılmış bir halde.

"İşte şimdi oldu."

Vale'nin yüzü kararır. "Peki ya Margryt?"

Beck'in yüzü sertleşiyor. "Margryt ve ben *on üç* yaşındayken oruç tuttuk. Bu konuda ne benim ne de onun söz hakkı vardı. İkimiz de *zorla...*"

"Bu, ondan zaten bir çocuğunuz olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Evet, Margryt'ten bir çocuğum olduğunu biliyorum," diye tersliyor Beck. "Ve şimdi bir çocuğum daha var ama *onun* durumu çok daha karmaşık. Ve tehlikeli."

"Margryt'in bunlardan haberi var mı?"

Beck ona çılgınca inanmaz bir bakış fırlatır. "Tabii ki bilmiyor!"

İkisi de uzun ve rahatsız edici bir sessiz kalır.

Vale sonunda konuşur. "Nerede o? Selkie. Ve çocuğunuz." Beck çenesiyle dışarıyı işaret ediyor. "Okyanusun kıyısında. Bekliyor."

Vale ona bakakalır. "Yüce Tanrım, Beck, buz gibi. Onları içeri getir."

Beck başını sallar. "Soğuk onları rahatsız etmiyor. Senin ve benim gibi değiller. Ve aslında fırtınaları severler. Ya da her türlü yağışlı havayı."

Dönüp yatak odasının penceresine doğru ilerliyorum ve küçük sahile bakıyorum.

Şimşekler çakıyor ve siyah kayanın üzerinde kadın oturuyor. Okyanusa bakıyor ve

kollarında küçük bir bohça taşıyor. Saçları her şimşek çakışında gümüş gibi parlıyor. Şaşkınlıkla kapıya doğru geri çekiliyorum.

"Onu yakalayan adamlar derisini kaybetmişler," diye açıklıyor Beck bıkkınlıkla. "Ellerinde olmadığını fark ettiklerinde denize attılar. Onu bulup gücünü yeniden kazanması riskini almak istemediler. Okyanusta sürüklenirken ona rastladım. Derisi olmadan fok formuna dönüşemiyordu ve eve dönebilmek için yeterli güce sahip olması gerekiyordu. Onu kurtardım. Onu kamaramda sakladım..."

"Ve sonra bebek." Vale'sesi sert, elleri kalçalarında, tüm tavrı yargılayıcı.

"Evet," diye tersliyor Beck. "Yaklaşık bir buçuk yıl sonra, bebek." Vale'ye ters ters bakıyor. "Hepimiz keşişler gibi yaşayamayız." Beck'in gözleri aşağı kayıyor, sonra şaşkınlıkla Vale'nin ellerine kayıyor. "Yüce Kadim Kişi, Vale! Oruç tutuyorsun!"

Vale derin bir nefes alıyor, Beck'in bu büyük şaşkınlığı karşısında yüzündeki ifade geriliyor. "Evet, öyleyim."

Beck çizgilere daha dikkatli bakıyor ve mühür izlerini açıkça fark ediyor. *Tüketilmemiş* mühür izleri. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Sen ne zaman..."

"Dün," diye girdi Vale. "Ve bilmelisiniz ki burada yalnız değilim."

"Ne? O *burada* mı?"

Vale ona ters ters bakar. "*Tabii ki* burada."

Beck'in sesi . "Yüce Kadim Kişi, Vale, bana söylemeliydin! Kulak misafiri olabilirdi." Etrafına bakınır, başını sallar, sonra geniş alnına masaj yapar. "Umarım ona güvenilebilir."

Vale ona kuşkulu bir bakış fırlatır. "Olmasaydı kendimi ona bağlar mıydım?"

Beck'in ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor ve Vale'e dar bir bakış atıyor. "Sanırım hayır." Tekrar başını sallıyor ve sanki beni arıyormuş gibi boş gözlerle mutfağa bakıyor. Vale'ye geri dönüyor. "Kim o?"

Vale tereddüt ediyor, çenesi geriliyor. "Büyücü Tesla Harrow. Artık Tesla Gardner."

Beck'in gözleri şok olmuş bir tanıma ile parlıyor. "Tatlı Kadim Kişi, Vale. *Jules'un* Tesla'sı mı?"

"Bahsettiği Tessla, evet," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor Vale, bakışlarını sabit tutarak.

"Nerede o?" Beck tekrar etrafa , Jules'a kızgın olduğu her halinden belli, ifadesi artık çok sert.

Yüzüm ısınıyor ve yatak odasından çıkıyorum. "Ben buradayım." Merdivenlerden aşağı iniyorum, gergin sessizlik ve Beck'in sert bakışlarını üzerimde hissetmek beni biraz tedirgin ediyor. Öfkeli bakışlarının benden tekrar Vale'e kaydığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

Vale uzun bir iç çeker ve başını sallar. "Tessla, Beck Keeler ile tanış. Üniversitede beraberdik." Mizahtan yoksun bir gülümsemeye bana dönüyor. "Muhtemelen anladığınız gibi Beck aynı zamanda Jules Kristian'ın da arkadaşı."

"Görünüşe bakılırsa ona *senden* daha iyi bir dost," diye çıkışıyor Beck, gözleri Vale'nin üzerinde. "Yine de burada durup *beni* yargılıyorsun." Tekrar bana bakıyor. "Jules biliyor mu?"

Vale'in bakışları soğukkanlılıkla sabit. "Henüz değil." Kelimeler kırılmış.

"Dur tahmin edeyim," diye çıkışıyor Beck Vale'e. "Şu sahneledikleri korkunç toplu oruçlardan biri sırasında onu bağladın."

Vale iç geçirir. "Bu biraz farklı bir durumdu."

"Gerçekten mi?" Bana döndü, gözlerinde ateş vardı. "Büyücü Harrow. Kendi özgür iradenle mi Vadi'ye oruç tuttun?"

Vale'ye bakıyorum, o da bana omuz silkiyor, boyun eğmiş. Beck'e dönüyorum. "Bu kulübeye kendi özgür irademle geldim."

"Peki ya oruç?" diye inatla ısrar ediyor. "Şey, o aslında zorlamaydı ama..."

Beck Vale'e dönüyor. "Yani Jules'un kadınına sana oruç tutması için *zorladın*?"

"Ben Jules'un kadını değilim," diye üstüne basa basa .

Beck'in başı bana doğru geriliyor ve sessizleşiyor, kaşları geriliyor, belirgin bir şaşkınlıkla beni inceliyor.

Ağır bir iç geçirdim. "Bu uzun bir hikâye. Gerçekten. Sorun değil."

"İyi... iyi mi?"

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Vale ve ben oruç tuttuğumuz için mutluyum. Ona... oldukça düşkün ." Yanaklarım kızardı. "Çok düşkün."

Vale şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra ağzı ve gülünç derecede geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, bakışları üzerimde ısınıyor, ateşi

Hızlanıyor.

Beck, Vale'in büyülenmiş gülümsemesini, benim kızarmış yüzümü ve garip bir şekilde uzlaşmayan hızlı çizgilerimizi görüyor. Onaylamaz ifadeyle başını sallıyor. "İkinizi de gerçekten anlamıyorum."

"değilsin," diyor Vale sıkıca. "Gerçekten."

Beck'in başı geri çekilir, ifadesi hemen yumuşar. Boğazını temizliyor ve beceriksizce kıpırdanıyor. Sonra sanki kararlılığını bozmuş gibi elini bana uzatıyor. "Büyücü Harrow," diyor kasvetli bir resmiyetle.

Elini tutuyorum, sıkı ve sıcak bir şekilde tokalaşılıyor. "Aslında adım Mage Gardner. Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum, Büyücü Keeler." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun niyetli bakışlarını tutuyorum.

"Selkie'nizi ve çocuğunuzu içeri davet etmeliyiz."

Küçük bir şaşkınlık gözlerini aydınlatır ve hemen ardından rahatlama . Son derece yorgunmuş gibi yere yığılır.

"Selkie'nizi *Galliana*'da tutamayacaksınız o zaman?" Vale soruyor.

"Crews'un bu tür şeylere göz yumduğunu hatırlıyorum."

Beck'in muhtemelen bir Selkie'yi sevgili edinen ilk denizci olmadığını anladığımda şok içinde Vale'ye bakıyorum.

Beck, Vale'e sert bir kınama bakışı atar.

Vale'in dudaklarında şaşkın bir gülümseme beliriyor. "Tesla Doveshire'dan bir mülteci, Beck. Ön saflarda yakalandı. Gerçekten onu şok edecek bir şey söyleyebileceğini düşünüyor musun?"

Beck bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra saygılı bir şekilde başını sallıyor ve bir iç çekerek Vale'ye dönüyor. "Ray ve ben her zaman biraz şüpheliydik. Gemide bir Selkie olması başka bir şey... spor olsun diye." Gözlerini tedirgin bir şekilde bana dikti ve ben de sabırsız bir iç çekişle devam etmesini istedim. "Ama bir Selkie'ye aşık olmak... şey, *staen'en* kelimesi dolaşıyordu. Önce şaka yollu, ama sonra gerçek bir tehdit olarak." Beck başını eğiyor. "Artık gemilere rahipler koyuyorlar. Onu artık yanımda tutmamın bir yolu yok, özellikle de bebeğimizle birlikte. Gidecek başka bir yeri de yok." Vale'ye yalvarırcasına bakıyor. "Korkunç bir durumdayız."

"Adı Ray mi?" Ben soruyorum.

"Ben ona Ray diyorum ama gerçek adı bu değil," diyor Beck dalgın dalgın. "Selkie adını tercüme etmek imkansız." Merak

Vale'in gözlerini aydınlatır. Beck derin bir nefes alır ve parmaklarıyla dalgalı hareketler yapıyor. "Anlamı...'sıcak, parlak bir günde güneş ışığının su üzerinde parıldadığı zamanki ışıltı. Suyun altından yukarı bakınca nasıl görüldüğü. Işığın maviye yaptığı şey. Bunun gibi pek çok kelime var."

Vale Beck'e bakarken kaşlarını geriyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Ortak İşaretleri kullanıyor. Ona ben öğrettim."

Ortak İşaretler. Denizcilerin farklı dilleri konuşan diğer denizcilerle kolayca iletişim kurabilmeleri için geliştirdikleri el hareketlerinden oluşan bir dil olduğunu duyduğumu hatırlıyorum.

"Peki ya çocuk?" Vale soruyor, sesi yavaş yavaş yargılayıcı tonunu kaybediyor.

Beck'in yüz hatlarında acı beliriyor. "Gardnerya adı Gareth. Selkie adı..." Elleriyle bir kafes yapıyor, ellerini birbirine doğru çeviriyor, parmakları birbirinden ayrılmış ve parmaklık şeklinde kıvrılmış. İkimize de ağır, kederli bir bakış atıyor. "Anlamı 'kapana kısılmış kalp'." Beck'in yüzü üzüntüye boğuluyor. "Selkie'den çok Gardnerian'a benziyor. Saçında gümüş bir parıltı var ama o kadar. Solungaçları yok."

Vale sempatik bir şekilde, "Yani yüzeyde kapana kısılmış," diyor.

Beck başını sallar. "Düşündüm ki... belki burada yaşayabilirler.

Seninle birlikte.

Sizin korumanız altında. Bir Selkie besleyen ilk zengin adam kesinlikle siz olmazsınız."

Vale'nin yüzü geriliyor ve çalıştığını anlayabiliyorum.

Beck'in yüz ifadesini mutsuzluk kaplıyor. "Bunu sizden istediğim için üzgünüm. O... gidecek başka yerleri yok. Lütfen, Vale." Bana döndü, yalvarırcasına. "Tesla..."

Ateşim güçlü ve kararlı. Gidecek hiçbir yerin olmamasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Gözlerim Vale'ninkilerle buluştu. "Gidip onları alalım."

Vale onaylarcasına başını sallıyor, ateşi şimdi benimki kadar kararlı bir şekilde alevleniyor.

* * *

Vale ve ben Beck'i patikadan kumsala doğru takip ediyoruz, Vale'in elinde bir fener sallanıyor. Yağmur sadece tükürüyor, ama şimşek hala

ve okyanusun üzerinde sessiz gök gürültüsü sesleri. İğneye benzeyen yağmur değişken rüzgâr tarafından tenime sürülüyor, yüzüme batıyor ve acı bir şekilde üşütüyor.

Ray, Selkie, biz yaklaşırken geri çekiliyor. İnce formu fener ışığıyla aydınlanıyor ve gri gözleri korkuyla açılıyor. Köşeye sıkışmış, avlanmış gibi görünüyor ve onun bizden duyduğu sarsıcı korkuya karşılık benim de merhametim artıyor.

Kollarında belki de sadece birkaç haftalık bebeği kucaklıyor. Çocuk, fırtınalı bir okyanusu andıran gri-yeşil gözleri, parıldayan teni ve siyah saçlarıyla Gardneryalı gibi görünüyor. Uçlarındaki gümüş dokunuşlar gerçek soyuna dair tek ipucu. Ray Gardnerili bir erkeğin tuniğini, pantolonunu ve pelerini giymiş, gümüş saçları rüzgârla savruluyor, beyaz teni mavi alt tonlarla renkleniyor.

Boynunun iki yanında bir sıra solungaç var, balon gibi inip çıkıyor. Şaşırtıcı derecede tuhaf ama çok güzel.

Beck ona doğru giderken Vale ve ben dikkatli bir mesafede yavaşlayarak duruyoruz ve hızlı bir şekilde işaret ediyoruz. Çocuğuna çılgınca sarılırken ağzı titriyor, her an onu çalacağımızdan emin.

Gözleriyle kısa bir süre için karşılaşıyorum ve içimde hemen bir tanıma hissi belirliyor. Beck onu sakinleştirmeye çalışırken kalbim ona doğru koşuyor, içimdeki ateş koruyucu bir parıltıyla alevleniyor ama .

"Ona nasıl hissettiğini bildiğimi söyle," diye sesleniyorum Beck'e uğuldayan rüzgârın üzerinden.

Ray'in başı bana doğru sarsılıyor, sesimi duyunca tüm vücudu irkiliyor. Beck kısa bir süre bana bakıyor, sonra bir elini Ray'in omzuna koyarken diğer eliyle ona işaret ediyor.

Gözlerim yaşıyor, sesim . "Ona aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyle. Evini kaybetmenin. Gidecek hiçbir yerin olmamasının." Vale sessiz, ama ateşinin bana doğru uzandığını hissedebiliyorum. "Ona yardım edeceğimizi söyle."

Beck öfkeyle imza atıyor, korkularını yatıştırmak için çaresiz olduğu belli.

Gözleri şimdi benimkilere kilitlenmiş durumda ve kök salan benzer bir anlayışı hissedebiliyorum.

Nefes alış verişi hâlâ düzensiz, ağzının titremesi daha belirgin, ama bakışlarındaki korku azalmış, yerini

derin bir sefalet. Birbirimizi seyrek yağmur taneleri onun solgun tenine düşüyor.

Sonra Vale ona resmi bir zarafetle imza atıyor ve ben şaşkınlığımı çabucak dizginlemeden önce ona aval aval bakıyorum. Elbette ortak işaretleri biliyor. Üç yıl boyunca gemilere girip çıktı.

Ray'in vücudu solgunlaşıyor ama hem Vale'ye hem de bana aynı işareti tekrar tekrar yapıyor - yumruğu kalbinin üzerine defalarca vuruyor.

"Ne diyor?" Vale'e soruyorum.

"Bize teşekkür ediyor," diyor bana endişeyle bakarak.

Ray bakışlarını tamamen bana dikti ve

Tiz, çok sesli bir dilde konuşuyor, solungaçları tekrar tekrar alevleniyor, işaret ederken elleri titriyor.

"Tercüme edemiyorum," diye yakınıyor Beck. "Yeterince açık bir şekilde imzalamıyor."

Okyanusa bakıp ufuk çizgisini işaret ederken Ray'in çoklu tonları derin, yankılanan bir feryada dönüşüyor, kolu titriyor, avucu yukarı dönüyor. Sonra okyanus gözlerini tekrar bana diyor ve hızlı bir şekilde çözülemeyen çok sesli sözcükler söylemeye başlıyor.

Tercümeye ihtiyacım yok. Ne demek istediğini anladım. Çalkantılı siyah suyun içinde bir yerlerde onun insanları var. Onun evi.

Bölüm 30: Runehawk

Ray ve bebeği içeri getiriyoruz, tam da fırtına şiddetlenmeye başlamışken. Ray'in ıslak pelerinini alıyorum ve onu mutfak ateşinin yanındaki sandalyeye götürüyorum. Vale, Beck'in pelerinini ve çantasını alıp bir kenara koyuyor, iki adam Beck'in tehlikelerle dolu yolculuğunu tartışıyor. Ray sandalyesine yığılıyor, boynundaki solungaçlar artık gevşemiş, bana yorgun bir güven duyuyor gibi görünüyor. Bana bebeğini uzatıyor, okyanus gözleri yorgunluğun ötesinde ve sonra, büyük bir şokla, tuniğini tamamen çıkarıyor.

Boynumdan yukarı doğru acı bir kızarıklık yükseliyor ve yanaklarımı sarıyor. Gözlerimi hızla onun dolgun göğüslerinden ve iri mavi meme uçlarından kaçırıyorum. Ray, kollarımda tedirgin bir şekilde kıvranan ve onun için inleyen bebek Gareth'a uzanıyor. Çılgınca rahatsız bir şekilde Gareth'ı ona veriyorum ve Ray onu çekiyor. Gareth hemen açlıkla onun meme uçlarından birine yapışıyor.

Yüzüm yanıyor ve nereye bakacağımı bilemeden Vale'ye hızlı bir bakış atıyorum.

"Vu Trin Doğu Geçidi'ni kapatmak için harekete ," diyor Vale Beck'e, ağzı sert bir çizgide. "Bundan iyi bir şey çıkmayacağına seni temin ederim." Beck oturup botlarının bağcıklarını çekiştirirken Vale bir an için karanlık bir düşünceye dalıyor. Sonra Ray'e doğru bakıyor ve onun soyunmuş hali karşısında bir an için gözleri fal taşı gibi açılıyor. Beck yorgun bir şekilde botlarından birini çıkarıp sert bir *gümbürtüyle* yere atarken bana kısa ve şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Vale kimseye belli etmeden, "Ben... bize biraz yiyecek getireyim," diyor ve sonra kilere doğru kaçıyor.

Utanç duygumu bastırmak için çabalıyorum ve bunun onun halkının tarzı olduğunu fark ediyorum. Odağımı misafirlerimizin rahatına çevirdiğimde, bu kulübede hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmediğimi fark .

Yatak takımları, çocuk bezi olarak kullanılacak bezler, derme çatma bir beşiğe dönüşecek bir şey.

"Hemen döneceğim," diyorum güler yüzlü olmaya çalışarak.
Hem Beck hem de Ray bana yorgun ve dalgın bakışlar atıyor.

* * *

Ben içeri girerken Vale raftan küçük bir tekerlek peynir alıyordu.
Kiler. Önündeki küçük masanın üzerinde duran kamıştan örülmüş bir sepete yerleştiriyor.

"Yiyecekleri hazırlayacağım," dedi bana, bir kavanoz incir konservesi, biraz sosis ve tuzlanmış balığı verimli bir endüstriyle indirerek. "Alt kattaki yatak odasında kalabilirler. Bazı yatak eşyalarına ihtiyaçları olacak elbette, onlar da koridordaki dolapta. Belki Beck ve yarı çıplak arkadaşı için yatak odasını toplayabilirsin."

Gözleri kısa bir süreliğine muzipçe benimkilere kayıyor ve ben hala biraz utanmış bir şekilde utangaçça gülümsüyorum.

"Biraz şok oldum," diye itiraf ediyorum. "Tuniğini ."

Bana alaycı bir onaylama bakışı atıyor. "Evet, pekala." Duraklıyor, sonra düşüncelere dalıyor, ellerini bir an için masaya koyuyor. "Belki de onlar daha iyi bir yol bulmuşlardır. Rahatça hemşirelik yapmak. Açık havada." Omuz silkiyor. "Neden bizim kadınlarımız bebekleriyle birlikte gölgelerde saklansın ki?"

O raflardan bir şeyler toplamaya devam ediyor, ben de onu inceliyorum. Bu hızlı arkadaşım inanılmaz derecede açık fikirlidir.

Ona küstahça bakıyorum. "Yani evde yarı çıplak dolaşmak için izniniz var mı?"

Vale duraklar, bakışlarında hınzır bir parıltı vardır. "Oh, bir hevesle kabul ediyorum, Tessla."

Ateşimiz kısa süreliğine alevleniyor ve ben hem bana olan yoğun ilgisinden heyecanlanarak hem de biraz utanarak başımı çeviriyorum. Beni zaten yarı çıplak gördüğünü ve göğüslerimin neye benzediğini bildiğini hatırlıyorum. O korkunç gecenin anısını bir kenara itiyorum ama soğuk bir tedirginlik devam ediyor.

"Ama istediğini yapmak için benim iznime ihtiyacın yok," diyor Vale, yarı ciddi bir ifadeyle masanın üzerinden bana doğru eğilerek. " mi, Tess?" Ses tonunda şefkatli bir anlayış var ve bu beni destekliyor, ateşi yumuşayarak beni nazikçe saran bir okşamaya dönüşüyor.

Ve bana Tess demesi hoşuma gidiyor.

O raflara dönerken aklıma birden cesur bir fikir geldi. "Yangınları ben çıkaracağım," diyorum ona kararlı bir şekilde. "İçeride alt ve üst kattaki yatak odaları. Yeni asamla."

"Tess," diyor Vale, ses tonunda hafif bir uyarı notu var, "daha yeni Magedrunk oldun."

"İyi olacağım," diye kararlılıkla tekrarlıyorum. Eteğimi yukarı kaldırıyorum ve ona kalçamı gösterdiğimin farkında olarak asamı şok edici kıyafetimin üst kısmına kılıfladığım yerden usulca çekiyorum.

Ateşi sert bir şekilde . Vale elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunu yaptığında dikkatim dağılıyor."

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Eteklerimi indirdim, silahımı avucumun içinde hissetmek beni heyecanlandırdı.

Benim asam. Hepsi benim. Büyüm ona doğru ilerliyor.

Asayı havaya savurup ona doğrultuyorum, diğer kolum başımın üzerinde teatral bir şekilde kavis çiziyor. Yemek sepetine doğru çenemle işaret ederken, asil bir şekilde dik duruyorum.

"Git herkesi besle Vale Gardner," diyorum önemle. "*Ben* bu evdeki büyüyle ilgileneceğim."

Vale gülüyor ve gözlerini bana diyor. "Şu bak, ne kadar da heveslisin." Kurt gibi sırtıyor ve ben de ondan uzaklaşıp mutfağa doğru ilerliyorum.

"Epeyce misafirimiz var," diye sesleniyor arkamdan, kelimeler eğlenceyle dolup taşıyor. "Evi ateşe vermemeye çalış."

"Buradaki ilk gecemizde neredeyse yaptığın gibi mi?" Omzumun üzerinden geri atıyorum.

Gülüyor. "Üzerimde rahatsız edici bir etkiniz var, aşkım."

"Aşkım" denildiğinde kuru fırça gibi parlıyorum.

Duraksıyorum,

Dengesiz, sonra durup ona dönüyorum, zevk dalgaları üzerime vuruyor. Başını eğip dikkatle beni inceliyor. Ona geri dönüyorum ve onu uzun, derin bir öpücüğe çekiyorum, ellerim saçlarında düğümleniyor. Elleri sırtımda hafifçe duruyor, sanki şaşkınlıktan donmuş gibi. Bana gülümserken gözlerinin nasıl karardığını ve bulanıklaştığını görerek geri çekiliyorum.

"Devam et," diye beni kışkırtıcı bir sıcaklıkla süzüyor. "Buna sonra devam ederiz."

Kızarmış ve kafam karışmış bir halde mutfağa geri dönüyorum, Vale'nin ateşi şakacı bir şekilde sırtıma vuruyor.

* * *

Birlikte odaya girdiğimizde, ateşini dengelemeye çalışıyor, ancak yaktığımız ateş hala kaynıyor.

Vale'in hareket ederkenki kıvrak zarafetini, peynir, ekmek, sosis kesmek için eğilen uzun formunu inceliyorum. Beck ve Ray için tabakları ve içecekleri ustalıkla omuzları geriliyor. Tavırları çok resmi ve çekingen.

Onunla ilgili özel bilgilerim beni heyecanlandırıyor. Ağzının sıcaklığının nasıl hissettirdiğini. Tüm bedenini acımasızca benimkine doğru iterkenki şehvet dolu ateşi.

Vale çay koyarken bana bakıyor, sanki ilgimi hissetmiş gibi. Gözlerinde bir ateş parlıyor ve içimi ürpertiyor.

Başka tarafa bakıyorum, telaşlıyım. Ray yorgun ve durgun gözlerle hemşirelik yaparken bizi dikkatle izliyor. Sanki düşüncelerimizi hissedebiliyormuş gibi ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kalkıyor. Saçları güneşin altında daha da Fener ışığı ve ateş ışığı, gümüş bir şelale gibi parlıyor ve bir dizi yansıma yayıyor. Odanın sıcaklığına rağmen, beyaz teni hala hafif mavi görünüyor, sanki okyanusun özünü içinde saklıyormuş gibi. Kendimi onun yarı çıplaklığına çabucak alışırken buluyorum, ilk şaşkınlığım hafif bir utanca dönüşüyor.

Elimde asa, merdivenlerden yatak odasına çıkıyorum, odun sobasının kapağını açıyorum ve bir büyü gönderiyorum. Bir alev asayı delip geçiyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, ateş mızrağı zemini titreten bir güçle odun sobasına çarpıyor. Kalbim küt küt atarken, Vale'nin yatak odasının almasını önlemek için hızla birkaç kıvılcımın üzerine basıyorum.

Vale aşağıdan, "Asanı daha gevşek tut," diye sesleniyor ve ben de sanki beni görebiliyormuş gibi huysuzca kaşlarımı çatıyorum. Yaktığım ateş söndü ve sabit bir ısıyla yanıyor. Kendimi birdenbire güçlü ve görkemli bir şekilde silahlanmış hissediyorum.

Sadece biraz pratiğe ihtiyacım var.

Memnuniyetle odun sobasının kapısını kilitledim ve elimde asamla merdivenlerden aşağı indim. Merdivenin dibinde durup asamı muzaffer bir edayla döndürürken Vale'ye kendini beğenmiş bir şekilde bakıyorum.

"Yani, hızlı arkadaşına bir asa mı verdin?" Beck şaşırmamış bir mizahla not ediyor.

Vale oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, peyniri karıştırırken beni izliyor. Ateşinden küçük bir çizgi belimi okşuyor, yanağımda hafifçe dans ediyor, dudaklarımı okşuyor.

Vale gözlerini benden ayırmadan, "Elbette ," diye onaylıyor. "Dördüncü Seviye Büyücüye yakın."

Beck şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra Vale'ye sırtıyor. "Sanırım öyle olması gerekiyor. Seninle başa çıkabilmek için."

Vale gülüyor.

* * *

Alt kattaki yatak odasında şömineyi yakma konusunda daha şanslıyım, neredeyse anında tutuşan ve minimum kıvılcım çıkaran sıkı, temiz bir alev üretiyor.

Tam kapı tereddütte çalınırken herkese katılıyorum. Vale kapıyı açtığında Edwin'in yağmura karşı yere çömelmiş olduğunu gördü. Rüzgâr kapıyı Vale'in elinden çekip alır ve dış duvara . Gök gürültüsü, pencere camlarını tıkırdatıyor.

Edwin omuzunda bir çuval ve keman içeri girerken yağmurdan buğulanmış gözlüklerinin ardından bize bakıyor. Gümüş saçlı, yarı çıplak Selkie'ye bir an göz kırptırıyor, kısa süreliğine büyülenmiş gibi oluyor ama hemen toparlanıp utangaç bir şekilde gözlerini kaçırıyor. Uykulu Ray kıpırdanır ve biraz telaşla Edwin'e, sonra da güvence için Beck'e bakar. Sürekli Edwin'i işaret ederek ileri geri işaretleşirler.

"Merhaba Tessla," diyor Edwin mahcup bir gülümsemeyle. Gözleri elimdeki asaya kayıyor ama nötr ifadesi değişmiyor. Kararsızca Vale'e bakıyor. "Beck bana haber gönderdi. Gelmemi söyledi."

Vale sıkı bir alaycılıkla, "Oh, güzel," diyor. Keskin bakışlarını Beck'e çeviriyor. "Valgard'ın tüm nüfusunu buraya davet edelim, olur mu?" Derin ve teslimiyetçi bir iç çekişin ardından kardeşinin eşyalarını alıyor,

yerleşmesine yardım ediyorum. Çay için biraz daha su kaynatmak üzere ocağa gidiyorum, suyu ısıtmak için asamı kullanıyorum. Elimi fazla uzattım ve çaydanlığın içindekiler kavurucu buhara dönüşüp tencerenin dibini kömürleştirdiğinde geri çekilmek zorunda kaldım. Sanki kararmış dibi onun suçuymuş gibi tencereye ters ters bakıyorum. İçini duruluyorum, başka bir deneme yapmaya hazırım.

Vale sessizce geliyor ve yanıma yerleşiyor. "Biraz yardım ister misiniz, Yüce Büyücü?"

Çaydanlığa biraz daha su koyarken ona küçümseyen bir bakış fırlatıyorum. "Kendim hallederim, teşekkürler." Bana daha önce söylediği gibi elimi gevşetiyorum, bir büyü mırıldanıyorum, tüm konsantrasyonumu asaya ulaşan ateş hattıma doğru çekiyorum ve yavaşça küçük bir akıntı bırakıyorum.

Çaydanlık düzensiz bir şekilde fokurduyor, sonra yavaşça kaynamaya başlıyor. Vale'ye geniş ve memnun bir gülümseme veriyorum.

Vale bana sırtıyor. "Çok iyi, Büyücü Gardner," diyor, durgun bir sıcaklıkla bana doğru uzanıyor.

Mage Gardner. Artık onun adını biliyorum, hayret ediyorum. Hâlâ çok yabancı ve yeni. hoş geliyor ve onun ismine sahip olmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Tüm ailemi çevreleyen bir koruma duvarı gibi.

Kendim de dahil olmak üzere herkes için çay dolduruyorum, sonra Vale'ye tezgâhta yeniden katılıyorum, bakışlarım onun uzun, yakışıklı formundan aşağı kayıyor. Çay bardağı ellerimde sıcacık, buhar dalları kıvrım kıvrım yükseliyor.

Vale başını sallar ve kalabalık mutfacı inceler. Beck'in kolu Ray'e gevşekçe dolanırken, çift imzalı konuşmalarını sürdürmektedir. Edwin ara sıra Beck'le ve onun aracılığıyla Ray'le kısık sesle konuşur.

"Bu çizgileri değiştirmek için asla şansımız olmayacak, değil mi?" Vale iç çekerek soruyor, avucunu ters çevirip ince, kıvrımlı hızlı çizgilere bakıyor. "Tam olarak oldukları gibi kalacaklar," diye alaycı bir ciddiyetle şaka yapıyor. "Sonsuza kadar."

Bana bakmıyor ama ateşi yeniden yükseldi, omzumu, tuniğimin yakasının hemen altındaki deriyi okşamak için uzandı. Kısa bir süreliğine göğsümün yan tarafını sıyrıyor ve ben de şakacı bir şekilde onu uzaklaştırıyorum. Önümüzde oturan insanlara bakıyorum ve kaşlarımı hafifçe kaldırarak ona bakıyorum.

Kınama. Vale ateşini , bana hem azarlanmış hem de eğlenmiş bir bakış fırlatıyor.

Selkie bize bakıyor ve Vale'ye işaret ediyor. Vale soru sormak için başını ve işaret ediyor. Ray Beck'e dönüyor ve ona ısrarla işaret ediyor, çenesiyle bana doğru işaret ediyor, dudaklarında geniş bir gülümseme oluşuyor.

Vale'e baktığımda yanaklarında bir renk lekesi olduğunu görüyorum. Beck'in yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da bir eğlence ifadesi belirir. "Özür dilerim, Vale." Vale'ye bilmiş bir sırıtış atıyor, gözleri bana kayıyor. "Ne diyorlar?" Vale'ye soruyorum.

Vale derin bir nefes alıyor, yanaklarındaki renk derinleşiyor. "Görünüşe göre şekil değiştirenler çekimi hissedebiliyorlar."

Bunun üzerine yüzüm kızardı. "Oh."

Ray'in sırıtışı genişliyor ve bir elini yumruk yapmak için bebeğin etrafına uzanarak bize vurgulu bir şekilde işaret ediyor. Diğer elini de onun yumruğunun üzerine koyuyor.

Kendi yumruğumu sıkarak onun Vale'e yaptığı hareketleri taklit ediyorum. "Bu da ne?"

Vale sırıtıyor ve alnını kaşıyarak yan gözle bana bakıyor. "Bu birleşme. Bir çiftin. Birlikte gitmemizin daha iyi olacağını düşünüyor."

Beck gülüp sırttan Ray'e sarılırken yüzüm kızarıyor. Edwin gözlerini kaçırıp bilinçli bir şekilde yemeğine odaklanırken hepimizi görmezden gelmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Vale kısa bir kahkaha atıyor ve bana sırıtıyor, ateşi sıcak ve sabit. "Biz tam bir Gardneryalız."

Ben de başımı sallayıp gülüyorum. "Biliyorum."

* * *

Gareth bebek ve Ray sandalyede uyuyana kadar gece geç saatlere kadar ayakta kalıyoruz. Edwin ve Vale Beck'le alçak sesle konuşuyorlar, üçü de bir haritayı inceliyor, yüzlerinde ciddi bir ifade var. Onları izliyorum, tezgâha yaslanıp çayımı yudumluyorum.

Beck Vale'ye "Bu öğleden sonra Collum'dan bir runehawk aldım," diyor. "Gemiden kaçmadan hemen önce. Güney topraklarında, Vahrl'gul'un hemen açıklarında. Annen oradaki bütün köyleri yerle bir etti. Onlar

kıydan çok uzakta olmayan demir attıkları yerden bir parçasını gördü. Ateş nehri geliyordu. Ejderhalar. *Ejderhalarımız*." Duraksıyor, rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Urisk köylüleri bir suya doğru koşuyorlar. Gemi için, yardım için bağıryorlardı. Çocuklar çığlık atıyordu. Tam bir kaos vardı."

Vale'in yüzü kararmış, elleri kupasının etrafında kenetlenmiş, arkasına yaslanmış dinliyor. Edwin ağır bir sessizlik içinde yere bakıyor.

Beck derin bir nefes alır. "Köylüler gemiye doğru yüzdüler. Yüzlercesi. Ve... askerlerimize... hayatta kalanları vurmaları emredildi."

Vale yüzünü buruşturur ve Edwin kalır, havayı ağır bir gerilim kaplar.

Beck'in sesi boğuklaştı. "Birkaç asker boğulmak üzere olan bazı çocuklara yardım etmeye çalıştı. Çocuklar hemen oklarla vuruldu ve onlara yardım etmeye çalışan askerler de denize atıldı. Collum bunun bir katliam olduğunu söyledi. Ve Urisk'e sempati duyan herkese *staen'en* suçlamasının yöneltildiğini söyledi." Beck derin bir tiksinti dolu bir ses çıkararak gözlerini Vale'ye dikti. "Ben bunun için imza atmadım. Ve şimdi de Kadim Olan'ın kanunlarını kodluyorlar. Tüm o belirsiz dini fermanlar, şimdi ülkenin kanunu oldu." Hem Vale'e hem de Edwin'e anlamlı bir bakış atıp Ray'e doğru baktı. "Bu yasalar diğer ırklara karşı pek de nazik olmayacak, bundan emin olabiliriz."

Beck ahşap masanın üzerine kopuk, tedirgin bir ritimle vururken hepsi sıkıntılı, düşünceli bir sessizliğe gömülüyor.

Vale yemeği yenilemek için ayağa kalkar ve sohbet daha az sorunlu konulara döner. Ray uyanıyor ve Beck'e uykulu bir şekilde gülümsüyor. Söylediğimiz her şeyi imzalamaya başlıyor, böylece Beck konuşmayı gevşek bir şekilde takip edebiliyor, dilimiz onun kulaklarının kolayca çözemeyeceği kadar zor.

Beck bize, Ray için derisi olmadan her şeyin zor olduğunu söylüyor. Her zaman halsiz ve çoğu zaman hafifçe başı dönüyor ve onu yönlendirecek su olmadan dengesi bozuluyor. Diplomat olmak için eğitim alıyordu, soyu annesinin evliliği yoluyla Selkie yönetici ailesine bağlıydı. I

Beck, dünyanın derinliklerinde var olan şekil değiştirenlerden bahsederken

Okyanus; balina değiştirenler, köpekbalığı değiştirenler ve diğerleri. Her grup değişen bir yakınlığı ve belirli bir hayvanın özelliklerini paylaşır.

"Selkiler barışıl insanlar," diyor bize. " eşitli grupları bir araya getirmeye çalışıyorlar. Bana yaşadığı yeri anlattı. Okyanus tabanında güzel mağaralar..."

Ray elini sallıyor, yüzü acıyla geriliyor. Beck endişeyle kaşlarını geriyor ve evi, ailesi hakkında konuşmayı kesiyor.

Vale ayağa kalkıyor ve ona daha fazla yemek sunuyor, onun için buharda pişirdiği tuzlu morina balığı. Kadın zaten küçük bir kase balık yemişti ve daha fazla teklifini kaba bir işaretle reddediyor ama ona minnettar bir gülümseme veriyor.

Edwin kemanını çıkarır ve yayı okşamak ve tellerle oynamakla meşgul olur. Enstrümanı çenesinin altında dinlenmesi için kaldırıyor ve nazik, kederli bir melodi gönderiyor. Ray uykulu bir şekilde müziği dinlerken bebek Ray'in kollarında uyuyor, gri okyanus gözleri Gümüş saçları ateş işığında parlıyor. Solgun ve bitkin görünüyor.

Ve ona ne olacağını merak ediyorum.

Garip bir sahne. Dört Gardnerian ve bir Selkie, Kara Cadı'nın oğullarından biri tarafından serenat yapıyor, diğer oğlu ise bir Seviye Kendi halkına karşı i  isyan halinde olan beş büyücü. Ve onların yanında, bir Selkie'ye aşık olan Gardner'lı arkadaşları.

Ve sonra ben varım, yasadışı asamı tutuyorum, onun ateşi açlıkla benimkiyle buluşmak için uzanırken, benim afinite ateşim Vale Gardner'ı sarmak için dışarı akıyor.

Her şey evimdeymişim gibi hissettiriyor. Sanki sonunda, gerçekten ve tamamen evimdeymişim gibi.

Yatağa gitmek için dönüyorum, çıkarken Vale ile göz göze geliyorum. Uzun, sorgulayıcı bir ateş hattı fırlatıyor.

Ona tutunup çekiyorum.

Bölüm 31: Ateş

Vale'nin beni yukarı kadar takip etmesi uzun sürmedi.

Kapı nazikçe çalınıyor, çekingen ve kibar, ama ateşinin çalışma biçiminde sakın bir şey yok. Ateşi kapının tahtasından hissedebiliyorum, vahşice sıcak ve kapının kenarlarında sinsice dolaşıyor.

İçimde bir heyecan ve endişe dalgası yükseliyor. Sanki odaya bir kaplanı davet etmeye hazırlanıyormuşum gibi.

"İçeri gel, Vale."

İçeri girip kapıyı yavaşça arkasından kapatırken yatağının kenarında oturuyorum. Kilitlenirken yumuşak bir klik sesi duyuluyor ve bu ses o kadar olasılıklarla dolu ki, omurgamdan yukarı doğru bir karıncalanma çizgisi yükseliyor.

Elimi gergin bir şekilde altımdaki yumuşak yorganın üzerinde gezdiriyor, kabarık bir iplik kavisini takip ediyorum.

Vale kapının yanındaki duvara yaslanmış, gözleri bana sabitlenmiş, yüzü kızarmış, ateşi bana doğru lezzetli bir şekilde yalıyor. Açlığının daha da alevlendiğini hissedebiliyorum, aynı açlık benim de içimde dolaşıyor.

Birbirimize dokunursak yıldırım çarpmış gibi patlarız diye endişeleniyorum. Her şey bizim için çok yeni ve evde çok fazla insan var.

"Ray'e ne olacak?" Vale'e Beck ve Ray'in kaldığı alt kattaki yatak odasını işaret ederek soruyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Vale yatağın üzerinde yanıma oturuyor, üzerindeki sıcaklık ürpertici alevler halinde yayılıyor. Derin bir nefes alıyor. "Bilmiyorum, Tess."

Sorumu düşünerek etrafına bakınıyor. "Muhtemelen iyi bir şey değildir."

"Beck'in hızlı arkadaşını tanıyorsun o zaman?"

"Margryt? O benim bir arkadaşım." Bana çatışma dolu anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Yani, oldukça garip bir durumda olduğumu görebilirsiniz."

"Ne yapacaksın?"

Ciddi bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım şimdi asıl soru : Ne yapacağız? Burası senin de evin."

"Onu korumalıyız," diyorum ona kararlılıkla. "Ve bebeği."

Başıyla onaylıyor. "Derisini bulurlarsa ve bulamazlarsa," diyor, ifadesi kararıyor, "yakarlar. O zaman da ölmüş sayılır. Tessla, ona yardım etmek için elimden her şeyi yapacağım ama durum çok tehlikeli."

İçimde şok dalgaları dolaşüyor. "Peki ya bebek?"

Vale başını eğip düşünüyor. "Gardneryalı olarak geçebilir. Bir noktada Beck Margryt'e itiraf etmek zorunda kalacak." Vale iç çekiyor. "Ve eğer Margryt düşündüğüm kişiye, bebeği kendi çocuğu gibi büyütecektir."

Uzun, kasvetli bir an boyunca sessizce oturduk.

Ona dönüyorum ve elini alıyorum. Nefesi kesiliyor, ateşi koluma doğru akıyor.

Vale uzun ve sakin bir nefes alıp veriyor, tuniğinin cebinden küçük bir cam şişe çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu Fain aldı. Bizim için."

"Nedir bu?" Şişenin içindeki kahverengi kabuğa bakarak, ne olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

"Sanjire kökü."

Bunu duyunca gözlerim açıldı. Sanjire kökü hamileliği önler.

Ve Gardneria'da yasadışı.

"Şu anda bir çocuk için hazır olmayabileceğimizi düşündü," diyor Vale. "Ve ben... katılmadığımı söyleyemem. çok fazla şey oluyor. Çok fazla karanlık var."

Şişeyi tutuyorum, bir seçeneğim olduğu için şaşkırım. Bir seçeneğim olduğu için aniden büyük bir minnet duyuyorum. "Ne kadar almalıyım?" Ona soruyorum.

"Sadece bir parça."

Cesaretimi toplayıp şişenin kapağını açıyorum, kökten bir parça koparıyorum ve yumuşak, kabuğunu çiğneyip yutuyorum. Şişeyi Vale'ye geri veriyorum, o da yan masaya koyuyor. Bana müstehcen bir gülümseme fırlatıyor, bu da içimde sert bir kıvılcım yaratıyor. Ben, ateşimiz şimdi daha da alevlendi, Sanjire kökünü almam ondan ne istediğimin bir teyidi.

"Yakınlığımı ne kadar iyi okuyabiliyorsun, Tessla?" diye soruyor, elimi tekrar tutuyor, sıcaklık dalgalanan dalgalar halinde göğsüme doğru akıyor.

"Şaşırtıcı bir netlikle." Elimi okşarken ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Benimkini ne kadar iyi okuyabiliyorsun?"

Gözleri kararıyor ve akıyor. "Samimi olarak." Sırıttıyor. "Ateşin daha önce boynumla oynuyordu."

Kızardım. "Güzel bir boynun var." Elimi uzatıp boynunun sıcak teninde gezdiriyorum, okşuyorum, elimi yavaşça yukarı kaydırıp ipeksi saçlarının arasına sokuyorum, kıvılcımlar çıkarıyorum. "Bu iyi mi?" diye soruyorum, nefes nefese.

"Tanrılar, Tess." Parmaklarını saçlarımin arasına sokmak için eğiliyor ve beni nazikçe kendine doğru çekiyor. "Her zaman."

Ağzı benimkini kaplıyor, ilk başta yavaş ve boğucu, seli geri , ama sonra onu kendime doğru çekip derinden öpüyorum, ateşimi doğrudan ona gönderiyorum, tüm duvarlarımızı yıkıyorum. Vale inliyor, ateşi yükseliyor, sonra yakıcı, ezici bir dalgayla içime doğru titiyor.

* * *

O geceye dair her şeyi bir alev perdesinin ardından hatırlıyorum.

Vale tuniğimin bağcıklarıyla uğraşırken omurgamdan aşağı lezzetli bir sıcaklık akıyor ve onu üzerimden çekip çıkarırken tenimin her yerinde kaotik bir ateş izi bırakıyor. Ben onun tuniğini kurnazca çekiştirip neredeyse kolunu yırtarken ikimiz de gülüyoruz. Vale ayağa kalkıyor, geri adım atıyor ve tuniğini üzerinden atıyor; fenerin sıcak ışığıyla aydınlanan yağsız kaslarının büyüleyici görüntüsü karşısında nefesim kesiliyor.

Ayağa kalkıyorum ve beni sıkıca kucaklıyor, dudakları dudaklarımı buluyor. Ellerim kaslı göğsünün üzerinde yayılıyor, sert düzlemlerinde geziniyor. Parmaklarım teninde onu soluk soluğa bırakan alevden girdaplı çizgiler çizerken beni derinden öpüyor.

Vale beni yatağa geri çekiyor ve ben onu çekiyorum, vücudunu benimkine bastırırken ona tutunuyorum, yakınlık çizgilerimiz sertçe atıyor, sonra aynı lezzetli ritimle birleşiyor. Parmakları yanlarımda, omuzlarımda, göğüslerimde alev alev ilerlerken dili köprücük kemiğimde geziniyor. Duraklıyor, nefes alış veriş düzenleniyor ve sanki olduğumdan emin olmak istercesine gözlerimin içine bakıyor. İçinde Cevap olarak ellerimi kalçalarının üzerinde kaydurdım ve ona ateş gönderdim.

Vale titriyor, gözleri bir an için . Sonra beni ateşli bir tutkuyla öpüyor ve giysilerimin geri kalanını katman katman soyuyor.

Vale'in hoşlandığı pek çok şey , ona belirli şekillerde dokunduğumda ateşi patlıyor ve o benim yakınlık çizgilerimi açık bir kitap gibi okuyor. Kulağının hemen arkasına, avucunun içine, arkasına hafif ve alaycı bir şekilde dokunulmasından hoşlandığını hemen anlıyorum. O da dilinin ağzımda olmasından ve parmaklarının omurgamda sıcaklığın izini sürmesinden hoşlandığımı hemen anlıyor.

Kasları kaya gibi sertleşiyor ve ben pantolonunun üst kısmındaki deriyi hafifçe çizip kemerini beceriksizce çözerken yakınlık ateşi körüklenmiş bir demirci ocağının gücüyle yükseliyor. Pantolonunu itiyor. Kalan giysilerimi çıkarıp beni derin ve sert bir şekilde öpüyor, birbirimize karşı yeni bir ateşle hareket ederken ateşi içimi yakıyor.

Birbirimizi bir kez alıyoruz, sonra gecenin derinliklerinde vahşi bir alev selinde tekrar alıyoruz.

Şafağın solgun ışığı pencereden içeri süzüldüğünde, ikimiz birbirine karışmış uzuvlardan oluşan bir karmaşaya dönüştük, yakınlık çizgilerimiz nihayet yumuşak bir parıltıya dönüştü.

* * *

Vale'nin sıcak kucaklamasıyla uyandım. Onu uyandırmak istemediğim için yavaşça kollarının altından sıyrılıp . Üzerimde dikkat çekmeyecek şekilde sarılmış bir çarşaf var ama Vale yatağın karşısında, karnı aşağıya dönük, skandal yaratacak şekilde çıplak yatıyor. Memnun bir kedi gibi yayılmış, yüzü uykuda sakın, uzun bedenine bakıyorum.

O çok güzel ve ben onu uzun bir süre içime çekiyorum.

Ayağa kalktığımda eli şakacı bir şekilde çarşafımı tutuyor.

Şok olmuş bir halde ona dönüyorum ve o da gözlerini açıp hınzır bir muziplikle bana bakıyor. Ateşi yeniden alevleniyor ve yılan gibi kıvrılıp vücudum boyunca kayıyor, çarşafımın altından uzun bir ısı çizgisi akıyor.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da derin ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Hayır," diyorum ona, kararlı bir şekilde, ama sırtımdan da kendimi alamıyorum. "Ben yemek almaya gidiyorum."

Onun bu eğlenceli yönü benim için hâlâ yeni ve bundan zevk alıyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ama çarşafı bırakmıyor. Bakışları ciddi ve ateşli bir hal alıyor. "Bu iyi bir oruçtu, Tess," diyor.

"Öyleydi," diyorum ona usulca.

"Seni seviyorum." Bunu kaya gibi sağlam bir güvenceyle söylüyor. Sanki diyor ki

"Bir ay var" veya "Bir gökyüzü var."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, kalbim fırlayacakmış gibi.

Beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Git," diyor sonunda, yüzümü okşayarak. Çarşafı isteksizce bırakıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Seni tekrar almadan önce."

Gülüyorum, o da gülümseyerek eline bakıyor ve incelemem için kısaca havaya kaldırıyor. Eşleşen çizgilerime bakıyorum - onunkini yansıtan ve şimdi ellerimizden aşağıya ve her iki bileğimizin etrafına uzanan koyu girdaplı desenler, çizgiler daha önce olduğundan daha kalın ve daha çok sayıda.

Vale'in yüzünde eğlenceli bulduğum kendini beğenmiş, muzaffer bir sırıtma var. "Sence başka kimse uyanmış mıdır?" "Sence başka kimse uyanmış mıdır?"

Yerlere saçılmış kıyafetler.

"Bundan şüpheliyim," diyor bana bakarak, ateşi bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Daha şafak bile sökmedi."

Vale küstahça beni izlerken iç çamaşırlarımı ve eteklerimi giyiyorum, sonra benimki yerine onun tuniklerinden birini giyiyorum. Giymesi daha kolay, arkadan bağcığı yok.

Sonra dönüp mutfığa gidiyorum.

* * *

Merdivenlerin dibine vardığımda Beck'i bebek Gareth'ı kucağına almış, Edwin ve Fain'le birlikte mutfak masasında otururken buluyorum. Ray tezgâhın yanında durmuş bana bakıyor. Hepsi taş gibi sessiz, Gardnerianlar

utandılar ve gözlerini kaçırdılar.

Fain hariç. Ray'le birlikte bana açık bir neşeyle .

Vale ve benim gece boyunca ne kadar gürültü yapmış olabileceğimizi utanarak fark ediyorum. Vale inliyordu. Yatak gıcırdayor.

"Merhaba Fain," diyorum, yanaklarım yanarken.

Cesur bir muziplikle bana bakıyor. "Vale'nin kıyafetleri içinde ne kadar da çekici görünüyorsun." Zarif bir hareketle ayağa kalktı ve

ellerimi ellerinin arasına alıyor ve gülümsüyor. Hızlı işaretlerime bakıyor ve kısa bir süre ciddileşiyor. "Tatlı Tessla," diyor, ellerimi sıkarken gözleri parlıyor. "Sana çok şey diliyorum mutluluk."

Gözlerim yaşıyor, boğazım düğümleniyor. "Teşekkür , Fain. Kardeşime ve büyükbabama yardım ettiğiniz için de teşekkür ederim."

Fain ellerimi bırakıyor, kollarını bana doluyor ve başımı öpüyor. "Çok hoş bir ailen var. Teşekkür etmene gerek yok."

Merdivende ayak sesleri duyulur ve herkes yukarı bakar. Vale orada, toplanan kalabalığa göz kırpıyor. Saçları hiç görmediğim kadar dağınık, düzensiz dikenlerden oluşan bir patlama.

"Oh, güzel," diyor Vale. "Valgard'ın tamamı aslında burada."

Merdivenlerden iniyor, bana doğru geliyor ve elini belime doluyor, ateşinden bir çizgi omurgama doğru akıyor. "Çay ister misin?" diye soruyor, ateşi okşayıcı dallar halinde sarıyor, sıcak ve güçlü. Açlık. Ve yemek için değil.

Kısa bir an için ona aval aval baktım, bu konudaki doymak bilmez iştahı karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Evet Vale," diyorum abartılı bir resmiyetle. "Çay içmek isterim."

Ray çok sesli bir kahkaha atıyor, solungaçları dışarı fırlıyor. Gareth onun gülüşünü taklit eder ve bir ahududu patlatır.

Vale bana bir kupa uzatıyor ve ben de öfkeyle kızarak ama mutluluktan havalara uçarak yudumluyorum.

Bunu isteyeceğimi kim tahmin edebilirdi ki? Onunla mı?

Vale elimi dudaklarına ve arkasından öpüyor, bakışlarında sevgi ateşi yanıyor.

Kazara, beklenmedik bir şekilde, bana mükemmel bir oruç verildi. Vale'nin bana olan sevgisinin hızlı çizgilerden aktığını hissedebiliyorum.

Sonsöz

"Büyücüler," diye sesleniyor Kara Cadı Gardner'lar denizinin üzerinden, gözleri şiddetli bir gururla parlıyor. "Bugün oğlum Vale Gardner'ın Büyücü Tessla Harrow'la evlenmesini ve mühürlenmesini kutlamak için bir araya geldik." Kolunu Vale ve bana doğru uzatıyor ve büyük ateş yakınlığının koruyucu duvarı güçlü bir sel halinde bize doğru akıyor.

Kalabalık Valgard Katedrali alkışlar ve tezahüratlarla inliyor, herkes gürültülü bir telaşla ayağa fırlıyor. Fain en önde, iki parmağını ağzına götürmüş, yüksek sesle ıslık çalıyor, gözlerinde muzip bir ışık var.

Vale'nin eli benimkine sıkıca sarılmış, ateşlerimiz sıcak ve birleşmiş, kollarımızın etrafında birleşik bir sarmal halinde çırpınıyor. Üzerinde duruyoruz

Katedralin kürsüsüne çıkıp kalabalığın karşısına geçtikten sonra, söylenmemiş sayısız söz ve yeni keşfedilmiş bir endişeyle birbirlerinin gözleriyle kısa bir süre için buluştular.

Vale'le ilk tanışmamızın üzerinden sekiz ay geçti ve Kara Cadı döndü.

Gardnerya artık Batı Diyarı'ndaki en büyük güç ve orijinal on katı, diğer ırklardan mülteciler yeni sınırlarımızdan ediyor. Büyücüler teslim edilen toprakları ele geçirmek ve yeni hayatlarına başlamak için harekete geçti ve yeni Gardnerya askeri üsleri hızla kuruluyor.

Bu mühürleme töreni bir formalite, ama Vale'nin annesi tüm Gardnerililerin büyük sevincine rağmen ısrar etti. Kara Cadı'nın oğlunun bu resmi yeniden kutlama ve mühürleme töreninin bu kadar hızlı bir şekilde ülke çapında bir kutlamaya dönüşmesi Vale'i ve beni çok şaşırttı.

Wren, büyükbabasının yanında durduğu ön sıradan bize ışık saçıyor. Mutlu bir coşkuyla alkışlıyor, gözleri bir an için Vale'ninkine derin bir sevgiyle kilitlendi. Hızlı arkadaşımı çok sevdi ve Vale onun asa işi ve kılıç dövüşü öğretmeni oldu. Kardeşim üçüncü seviye asa testine girdi ve gücü

yükseliyor, kendini savunma dersleri gece korkularını ve travma kalıntılarını yavaş yavaş yok ediyor.

O artık farklı bir çocuk, kardeşim. Tamamen iyileşti ve dolgunlaştı ve bu kadar çok zengin yiyeceğe erişimi olduğu için boyu bir santim daha uzadı. Sonunda bana baktığında, sırtışı geniş ve güneş kadar sıcak. Bunun tadını çıkarıyorum, yakınlığım onu kucaklamak için alevleniyor.

Vale'ye gülümsüyorum, alkışlar bizi yıkarken gözlerim yaşıyor ve Vale'nin eli benimkinin etrafında sıkılıyor.

Büyükbabam hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve dua ediyor, ağır ağır yaslanırken göğsünün üzerinde tekrar tekrar kutsama işareti yapıyor. Bana doğru bir öpücük fırlatıyor, ben de yenilenmiş bir öpücükle karşılık veriyorum.

Alkışlar.

Gözlerimi katedralin önünde, Vale'nin kız kardeşi Vyvian'ın büyükbabanın yanında durduğu, yüzüne kederin sert bir şekilde kazındığı yere dikiyorum. Vale'nin acımasız kız kardeşine duyduğum merhamet içimi burkuyor. Ona gülümsüyorum ama Vyvian kaşlarını çatıyor ve başını sertçe benden yana çeviriyor. Aşağı Nehir'in beni reddetmeye devam etmesi canımı yakıyor ama yine de ona böyle bir acı yaşatılmasını asla istemezdim. Sol kolunda geniş kırmızı bir kol bandı var; bu, sadece birkaç hafta önce Urisk askerleri tarafından öldürülen sevgili hızlı arkadaşının yasını simgeliyor.

Güçlerimiz harekete geçip kalan Urisk topraklarını yakıp yıkmadan hemen önce. Fain, Vyvian'ın yanında, bir kolu omuzlarına sıkıca sarılmış ve Vyvian ona doğru yığılmış, alışılmadık derecede yorgun ve bitkin.

Alkışlar odayı tarıyorum. Herkes yerine oturuyor ve rahip ayağa kalkarak hoş geldiniz duasını okuyor.

Beck Keeler ailesiyle birlikte üç sıra arkada oturuyor. Gözüme takılıyor, selamlamak için elini kısa bir süre kaldırıyor ve gözlerinde her zaman var olan hüznle soluk bir gülümseme deniyor. Hızlı arkadaşı Margryt onun yanında ve bebek Gareth'i kucağında tutuyor. Çocuğun saçlarının uçları, vitray pencerelerden katedralin içine süzülen güneş ışığında gümüş renginde parlıyor.

Margryt sade, yuvarlak yanaklı genç bir kadın, yüz ifadesi metanetli ve ciddi bir şekilde kararlı. Üç yaşındaki kızı, annesinin kolunu tutarken endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak yanındaki bankta duruyor.

Ray, Selkie, gitti. Derisi bir ay kadar önce Beck'in nazik davrandığı bir kamarot tarafından bulunmuş ve Ray'in denize geri dönmesi sağlanmıştı. O ve Beck ayrıldıkları için yıkılmışlardı ama onun bulunmasının bebek Gareth için ne anlama geleceğini biliyorlardı. Sonunda, en güvenli hareket tarzının Gareth'ı bir Gardneryalı olarak yetiştirmek olduğu artık inkar edilemezdi.

Margryt de başlangıçta yıkılmıştı, hızlı arkadaşının ilişkisini duyunca şok olmuştu, hem de bir Selkie ile. Kulübemizde gözyaşlarıyla dolu birçok gece geçirdi, Beck'e bu kadar genç yaşta oruç tutmasına ve onun zalim sadakatsizliğine öfkeleni. Ama sonunda Margryt'in büyük nezaketi ve tıpkı kendisi gibi arada kalmış bu bebeğe duyduğu şefkat galip geldi. Gareth bebeğe karşı giderek artan sevgisi, sonunda kederini ve öfkesini gölgede bıraktı ve hızla şiddetli bir koruyucu bağa dönüştü.

Edwin Gardner elinde kemanıyla yan koridorda yürüyüp kürsüde bize katıldığında katedral sessizleşiyor. Bana küçük, içten bir gülümseme sunuyor, koyu yeşil gözlerinde sıcaklık var.

"Kardeşimi tebrik ederim, Vale." Sesi sinirler ve duygularla dalgalanıyor. "Ve sevgili hızlı arkadaşı Tesla'ya."

Kemanını ve yayını kaldırıyor ve en sevdiğim parçaya başlıyor, "Winter's Dark." Büyük kalabalığın sesi, küçük çocukların kıpırdanmaları ve ara sıra bir bebeğin ağlaması dışında neredeyse hiç duyulmayacak kadar sessizleşir. Edwin'in melodisi her sütunun etrafında zarifçe dolanıyor, ve onu bu şarkıyı çalarken ilk dinlediğim zamanı hatırlıyorum. Sanki yüz yıl önceymiş gibi.

Müziği dinleyen Fain'e bakıyorum, üç kız kardeşi sol tarafında düzgün bir sıra oluşturmuş. Lucretia bana kısa, dostça bir gülümseme veriyor.

Fain kız kardeşinin bakışlarını takip ediyor ve benimle göz göze geliyor. Bana sinsî, kedi gibi bir sırıtış fırlatıyor ve ustalıkla karşıladığım, tutunduğum ve bırakmak zorunda kalacağı kadar ısıttığım soğuk su dalını fırlatıyor. Başını sallayarak gülüyor ve ben de ona muzipçe gülümsüyorum.

Fain, Vale ve benimle birbirimize olan açlığımız konusunda durmadan dalga geçiyor. Vale çok açık bir şekilde kaybettiği zamanı telafi ediyor, beni her etkinlikten erken alıyor, beni yatak odalarına, arka odalara, dolaplara, ellerini ve ateşini üzerimde tutabileceği her yere çekiyor, ikisi

Fain'in cömertçe tedarik etmeye devam ettiği Sanjire kökünü şişe şişe tükettik.

Fain bizimle dalga hoşlanıyor, şakaları skandal derecede renksiz. Geçenlerde bizim için üç erotik kitap daha aldı ve küstah bir notla birlikte yatağımızın üzerine bıraktı.

Sevgili Vale'me,

Nereye koyacağınızı açıkça bildiğiniz .

Eğer siz ve sevgili hızlı arkadaşınız hava almaya çıkarsanız, bağlantı kurmanın daha fazla yolu için bunları inceleyebilirsiniz.

Her zamanki

gibi, Fain

Gözlerim Fain'den uzaklaşırken bunu hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Bakışlarım Fain ve kız kardeşlerinden iki sıra geride oturan Rosebeth ve Myles'a takılıyor. Myles'ın kolu Lower River'dan arkadaşımın omuzlarına koruyucu bir şekilde sarılmış. Oruçlarının şimdiye kadar iyi geçtiği kanıtlandı; iki iyi huylu insan mutluluk içinde birleşti.

Rosebeth sevinçle mendiline sarılıp ağlıyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor. Gülümsemeye karşılık vermeye ve içimde hala ham olan acıya ve hoş olmayan düşüncelere karşı savaşıyorum onunla birlikte yükselir.

O ve Myles beni yeniden seviyor, pek çokları gibi. Artık saflığımı kanıtlandı. Artık Gardneria'daki en güçlü büyücünün oğluyla mühürlüyüm.

Şu anda hayranlarım ve dostlarım hiç de az değil.

Ama benim için her şey sonsuza dek değişti. Artık temiz çizgiler yok, mükemmel bir şekilde çizilmiş taraflar yok.

Vale kaskatı kesilmiş, ifadesi olduğu yerde donmuş bir şekilde duruyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Katedral'in en arkasında, kalabalığın arasında duran pelerinli bir figüre bakıyorum.

"Sorun nedir? Ona kısıp bir fısıltıyla sordum.

Bana doğru eğilirken gözleri yaşlarla parlıyor. "Tanrılar, Tess. Bu Annel'in."

Kalbim onun için çarpsa da yüzümü soğuk tutmaya çalışıyorum. Annel'in, onu yetiştiren Uuril kadını. Buraya gelmek çok büyük bir

Tüm Urisk kastlarının kadınları artık sözleşmeli olduğundan ve serbestçe seyahat etmeleri yasaklandığından, onun için kişisel risk.

Ama onun varlığının Vale için çok önemli olduğunu söyleyebilirim. Sevdiği çocuğun yeniden mühürlendiğini görmek için burada.

Törenin geri kalanında Vale ve ben sahte gülümsemeler takınıp birbirimize fısıldayarak sevgi gösterisi yaparken Vale hızla Annel'in'i bizimle birlikte Verpacia'ya getirme planını formüle etti. Sınırı güvenli bir şekilde geçene kadar onu kişisel hizmetçimizmiş gibi gizlice oraya götüreceğiz. Sağlam bir plan ve Vale'in ateşindeki çalkantıların bir kısmının hissedebiliyorum.

"Mühürleme ayinini gerçekleştirirken lütfen ayağa kalkın," diye seslenen rahibin kolları kalabalığı kucaklamak için genişçe açılmıştı.

Vale ve ben küçük sunağın iki yanındaki yerlerimizi alıyoruz ve ellerimizi sunağın üzerinde sıkıca kavuşturuyoruz, gözlerimiz kilitleniyor. Carnissa Gardner esasını hazırlıyor. Rahip *Kadimlerin Kitabı'nı* açıyor ve

uzun mühürleme duaları dizisini saygıyla okuyor. Bitirdiğinde gülümsüyor ve Vale'nin annesi esasını ellerimizin üzerinde tutuyor.

Büyünün tekrarlanması gereksiz. Tamamen tören ve gösteri için, ama birdenbire bu sefer kendi özgür irademle burada olduğumu fark ettim.

Tüm kalbimle buradayım. Önümde duran adama karşı şiddetli bir aşkla doluyum.

Büyü hiçbir işe yaramayacak; çizgileri çoktan yerleştirmiş, ayarlamış ve tamamlamıştık. Ama annesi önce oruç tutmayı, sonra da mühürleme büyüsünü mırıldanırken Vale'ye sıkıca sarılıyorum. Güç dalları ellerimizin, bileklerimizin etrafında kıvrılıyor. Birdenbire Vale'e olan aşkımın üstesinden geldim. Ateşi benimkiyle birleşmek için dışarı doğru alevlenirken, ateşli bakışlarına tamamen yansıyan aşk.

Carnissa Gardner'ın büyüsü ellerimizi ve bileklerimizi içine çekiyor ve bir dizi inanılmaz karmaşık girdap hayata geçip zaten orada olan çizgilere eklenirken nefesim kesiliyor. Benim Vale'e olan aşkım ve onun bana olan aşkı büyü'nün etrafını sarıyor ve gözle görülür bir hızla çizgilerin içine giriyor. Çizgiler uzun bir an boyunca kırmızı renkte parlıyor ve uçsuz bucaksız alanda toplu bir şaşkınlık mırıltısı yükseliyor. Şaşkınlıkla Vale'ye bakıyorum ve o da gülümsüyor.

Kalabalık alkışlarla karşılık verirken Kara Cadı ve etrafımızı saran rahiplerin hepsinin gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Seni seviyorum, Tessla," diyor Vale düzensiz bir hisle, ateşi içimi sıcacık okşuyor.

"Ben de seni seviyorum." Beni mihrabın etrafından çekip dudaklarını dudaklarıma değdirirken mutluluk gözyaşlarına boğuluyorum. Alkışlar arasında tezahüratlar yükseliyor.

Öpüşüyoruz ve dudaklarının, bedeninin benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum, etrafımızdaki her şey bir anlığına arka planda kayboluyor.

"*Sanguin'in!*" Fain hoyratça bağırıyor ve Vale ile ben aynı anda gülerek öpüşmeyi kesiyoruz. Bize sırtarak bakan Fain'e bakıyoruz, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, kolu hâlâ Vyvian'a sarılı.

"Her şey yoluna girecek," diyorum Vale'e, çorabımın içinde güvenle duran asayı okşayarak. "Yakında Verpacia'da olacağız." *Annel'in'in güvende olacağı yerde*. Bakışlarım sözsüzce onu rahatlatıyor.

Gözlerindeki endişenin bir kısmı kayboluyor. Başını sallıyor ve uzun bir nefes veriyor. Sonra bana çarpık bir şekilde gülümsüyor ve yakınımı eğiliyor. "Görünüşe göre düzgün bir Mühürleme Gecesi için bir şansımız daha olacak."

Benden bir kahkaha kaçıyor ve ona imalı bir gülümseme atıyorum.

Vale bana alaycı bir bakış attı. "Belki bu sefer bana yumruk atmazsın."

Sırtını okşuyorum, ardımda kıvılcımlar bırakıyorum. "Merak etme," diye fısıldıyorum kulağına, diğer elim göğsünün artık tanıdık düzlemlerinde geziniyor. "Aklımdaki hiç de bu değildi."

Vale gülüyor, beni sıkıca kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ateşlerimiz bizi işaretleyen çizgiler gibi birbirimize dolanıyor. Mühürlenmiş ve sıkıca bağlanmış.

Sonsuza kadar.

* * * * *

Laurie Forest'in [*THE BLACK WITCH*](#) kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

Teşekkür

Bir romanı hayata geçirmek için bir köy gerekiyorsa, bir novellayı hayata geçirmek için de kesinlikle bir mini köy gerekir.

, tüm desteği, çocuk/genç bakımı, okuması, düzenlemesi ve ilhamı için kocam Walter'a kocaman bir teşekkür.

Kızım Willoughby'ye (yerinde, gözü kara dürüst geri bildirimleri için); kızım Schuyler'e (harika düzeltmeleri ve fikirleri için); ve kızlarım Alexandre ve Taylor'a yazma alışkanlığıma katlandıkları ve "kaleyi korumama" yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Ailem Mary ve Noah Sexton'a coşkuları, fikirleri ve cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim.

Kayınbiraderim Jessica Bowers'a teşekkür ederim, o olmasaydı bunların hiçbirisi olmazdı.

Burlington Yazarlar Grubu'na -Cam M. Sato ve Kimberly Ann Hunt (en sevdiğim iki yazar ve yetenekli editör); muhteşem Diane Dexter (editör, okuyucu ve iyi arkadaş); ve Eva Gumprecht'e (değerli yazar ve editör) çok teşekkür ederim. Ve muhteşem yazar/editör Dian Parker; Burlington Yazarlar Atölyesi; Lorraine Bencivengo Ziff; ve bu romanın bazı bölümlerini okuyup geri bildirimde bulunan diğer herkes.

Harlequin TEEN'de bu proje üzerinde çalışan herkese ve özellikle Natashya Wilson ve Lauren Smulski'ye bu seriye şans verdikleri için teşekkür ederim (ve bana sıçrama tahtası sağladıkları için). Bu roman için fikirler, bunun için mükemmel bir yön olduğu ortaya çıktı). Şimdiye kadarki en muhteşem ve eğlenceli baskıda ikinizle birlikte çalışmaktan heyecan duyuyorum. Lauren, sen isteyebileceğim en iyi editörsün - tüm bu seriyi yepyeni bir seviyeye taşıyorsun. Sonsuz sabrın ve inanılmaz düzenleme ve fikirlerin için teşekkür ederim.

Shara Alexander, Siena Koncsol, Megan Beatie, Linette Kim, Evan Brown, Amy Jones, Bryn Collier, Aurora Ruiz, Krista Mitchell ve bu serinin tanıtımına yardımcı olan pazarlama ve tanıtım alanındaki diğer herkese teşekkür ederiz.

Harlequin TEEN'in olağanüstü sanat departmanından Kathleen Oudit ve Mary Luna - muhteşem kapaklarım ve haritam için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Destekleri için satış ekibine ve özellikle Kara Cadı Günlükleri'ne olan sınırsız hevesiniz için Gillian Wise'a çok teşekkürler.

Harlequin TEEN'in dijital tanıtımcılarına/sosyal medya ekibine çok teşekkür ederiz: Eleanor Elliott, Larissa Walker, Monika Rola ve Olivia Gissing.

Her şeyden önce, inatçı menajerim Carrie Hannigan'a (Hannigan, Salky, Getzler Agency) Kara Cadı Günlükleri'ne bunca yıldır (ve pek çok düzeltme boyunca) inandığı için teşekkür etmek istiyorum. Daha cesaretlendirici ya da yetenekli bir menajer/okur/editör isteyemezdim.

Güçlü bir büyü. Ölümcül bir miras. Savaşın eşiğinde bir dünya.

WANDFASTED'in büyüüne devam edin

KARA CADİ

Laurie Forest tarafından!

Yeni bir Kara Cadı doğacak... Güçleri hayal bile edilemeyecek kadar büyük.

Prestijli Verpax Üniversitesi'nde okuma fırsatı verilen son Kara Cadı'nın torunu Elloren Gardner, sonunda büyükannesinin mirasının gölgesinden kurtulup kendi kaderini çizme şansına sahip olur.

Ancak üniversite, Kara Cadı'nın torunu için tehlikeli bir yerdir. Ufukta kötülük belirirken ve mirasına uygun yaşama baskısı artarken, Elloren'in hayatta kalmak için en iyi umudu, en beklenmedik uyumsuzlar grubunun arasında olabilir... eğer nefret etmesi ve korkması öğretilenlere güvenme cesaretini bulabilirse.

Şimdi okuyun!

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com

[Facebook.com/HarlequinTEEN](https://www.facebook.com/HarlequinTEEN)

[Twitter.com/HarlequinTEEN](https://twitter.com/HarlequinTEEN)

[Instagram.com/HarlequinTEEN](https://www.instagram.com/HarlequinTEEN)

Amanda Foody'den karanlık, karşı konulmaz yeni bir fantezi keşfedin-

YANAN ŞEHRİN KIZI!

En tuhaf hayallere ve arzulara hitap eden gezici bir sefahat karnavalı olan Gomorrah Festivali'ne adım atın.

On altı yaşındaki Sorina, yüzlerce yıldır doğan tek illüzyon işçisi olarak hayatının çoğunu Gomorrah Festivali'nin için için yanan sınırları içinde geçirmiştir. Bu nadir yetenek sayesinde başkalarının görebileceği, hissedebileceği ve dokunabileceği, kendilerine has kişilikleri olan illüzyonlar yaratıyor. Yarattıkları onun ailesidir ve birlikte festivalin Freak Show'unun kadrosunu .

Yanılsamalarının sadece yanılsama olduğu ve gerçek olmadığı gerçeğine rağmen, içlerinden biri öldürülür. Daha fazlası öldürülmeden önce ailesini korumak için çaresiz kalan Sorina, sadece suçluyu bulmakla kalmamalı, gerçekte var olmayan birini öldürmeyi nasıl başardıklarını da belirlemelidir.

Şimdi okuyun!

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com
Facebook.com/HarlequinTEEN
Twitter.com/HarlequinTEEN
Instagram.com/HarlequinTEEN

1 *New York Times* çoksatın yazarları Sasha Alsberg & Lindsay Cummings'ten!

ZENITH

- ◆ Galaksiler arası maceralar.
- ◆ Tehlikeli ödöl avcıları.
- ◆ Dünyaları yutmak için galaksi çapında bir savaş.

**16 Ocak
2018'de Geliyor**

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com
Facebook.com/HarlequinTEEN
Twitter.com/HarlequinTEEN
Instagram.com/HarlequinTEEN

İki Diyar. Tek Seçenek. İkinci Şans Yok.

Son sadece başlangıçtır. FIRSTLIFE ile başlar.

New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Gena Showalter'dan EVERLIFE serisinde yürek hoplatan fantastik maceranın hiçbir anını kaçırmayın!

**Bana tarihin hayatta kalanlar tarafından yazıldığı söylenir.
Ama bunun her zaman doğru olmadığını biliyorum. Benim
adım Tenley Lockwood ve çok yakında ölmüş olacağım.**

Şimdi okuyun!

FIRSTLIFE (Kitap 1)
LIFEBLOOD (Kitap 2)

* * *

Gena Showalter'dan daha fazla harika kitap mı arıyorsunuz? Dudak uçuklatan, zombi istilasına uğramış çok satan seriyi keşfedin, BEYAZ TAVŞAN GÜNLÜKLERİ!

***ALICE ZOMBIELAND'DE ile cesaretiniz varsa zombi camından içeri
adım atın...***

***Yürüyen her cesedi mezarına geri gönderene kadar rahat
etmeyecek.***

Sonsuza kadar.

Serinin tamamını bugün okuyun!

ALICE ZOMBİ ÜLKESİNDE ZOMBİ (1. Kitap) **CAMINDAN** (2. Kitap) **ZOMBİ KALPLERİN KRALİÇESİ** (3. Kitap) **ÇILGIN BİR ZOMBİ PARTİSİ** Kitap)

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com
[Facebook.com/HarlequinTEEN](https://www.facebook.com/HarlequinTEEN)
[Twitter.com/HarlequinTEEN](https://twitter.com/HarlequinTEEN)
[Instagram.com/HarlequinTEEN](https://www.instagram.com/HarlequinTEEN)

Tüm iletişim biçimlerinin ağır bir bedeli olduğu yakın gelecekteki bir gerçeklikte, her bir kelimenin veya jestin sayılması gerekiyor. Peki ya sessizlik herhangi bir kelimedenden daha yüksekse?

Her kelimenin bir bedeli olduğu bir dünyada, onun sessizliği bir devrime yol açabilir.

**Kaçırmayın TÜM HAKLARI SAKLIDIR
Gregory Scott Katsoulis tarafından!**

Speth Jime için her kelime ("Üzgünüm" 10 dolar ve yasal bir suç itirafıdır), her baş sallama (0,99 dolar/sn), her çığlık (0,99 dolar/sn) ve her sevgi gösterisi için para ödemek büyümenin bir parçasıdır. Ancak Speth'in arkadaşı Beecher, ailesinin ağır borcunu ödemek yerine intihar ettiğinde, Speth ailesini tahsilata göndermeden yaşadığı şoku ve dehşeti ifade edemez.

Speth bir şey söylemek yerine hiçbir şey söylememeyi tercih eder. Ve onun meydan okuyan ve beklenmedik sessizliği, toplumun dokusunu çözme tehdidinde bulunur.

Bugün okuyun!

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com
Facebook.com/HarlequinTEEN
Twitter.com/HarlequinTEEN
Instagram.com/HarlequinTEEN

Ejderhalar, isyan ve savaş mı arıyorsunuz?

New York Times çoksatan yazarı Julie Kagawa'dan TALON SAGA'yı keşfedin!

TALON EJDERHALARI: Bir zamanlar neredeyse soyları tükenmek üzere olan bu ejderhalar, şimdi dünyayı ele geçirmeye hazırlanıyor.

ST. GEORGE: Efsanevi ejderha avcıları, ejderhaları yeryüzünden silmek için hiçbir şeyden çekinmeyecekler.

Bu ölümcül düşmanlar gizli ve ölümcül bir savaşa kilitlenmişlerdir ve insanlığın bundan haberi yoktur. Ama genç bir ejderha her şeyin görüldüğü gibi olmadığını keşfetti...

Hepsini okuyun!

[TALON](#) (Kitap 1)

[ROGUE](#) (Kitap 2)

[ASKER](#) (Kitap 3)

[LEGION](#) (Kitap 4)

* * *

New York Times çoksatan yazarı Julie Kagawa'dan daha fazlasını ister misiniz?

Demir Fey'in dünyasına girin!

Kader sizi bekliyor. Her şey *DEMİR KRAL* ile başlıyor.

Meghan Chase'in gizli bir kaderi vardır; asla hayal edemeyeceği bir kader...

Hayatında her zaman bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştir; ne okula ne de eve uyum sağlayabilmiştir. Ama bildiği her şey aniden değişmek üzere.

Çünkü Meghan efsanevi bir peri kralının kızı... ve ölümcül bir savaşın piyonu. Ve değer birini kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini keşfetmek, hiçbir peri yaratığının yüzleşmeye cesaret edemediği gizemli bir kötülüğü durdurmak... ve genç bir prensle aşkı bulmak üzere. buz gibi kalbine dokunmasına izin vermektense onu ölü görmeyi tercih ederdi.

"Julie Kagawa müthiş bir hikâye anlatıcısı."
-MTV'nin *Hollywood Crush Blogu*

Hepsini okuyun!

DEMİR KRAL (1. Kitap)
KİŞİNEMİR KIZ GEÇİDİ (Novella)
DKitap)
DEMİR KRALİÇE (3. Kitap) **YAZIN**
ÇARPIŞMASI (Novella) **DEMİR**
ŞÖVALYE (4. Kitap) D**EMİRİN**
SAVAŞÇI KEHANETİ (Novella)
KAYI**P PRENS** itap) DEMİR**HAIN**
ap(6. Kitap) DEMİRit

Bizimle bağlantı kurun:

HarlequinTEEN.com
Facebook.com/HarlequinTEEN
Twitter.com/HarlequinTEEN
Instagram.com/HarlequinTEEN

Harlequin TEEN'i yeni en iyi arkadaşınız yapın

Harlequin TEEN Bültenimiz ile kitaplarla ilgili en son haberleri, etkinlikleri ve yarışmaları öğrenin! En yeni kitaplar, özel yazar içerikleri ve harika hediyeler sadece bir tık uzağınızda.

Bugün kaydolun!

<http://bookpages.harlequin.com/teen/> Bizimle

bağlantı kurmanın diğer yolları:

HarlequinTEEN.com

Facebook.com/HarlequinTEEN

Twitter.com/HarlequinTEEN

Instagram.com/HarlequinTEEN

Gardneria'nın geleceği -ve Vale ile Tesslanın kaderi- artık pamuk ipliğine bağlı. [KARA CADI](#)'nın bu heyecan verici alıntısında yirmi yıl sonra Erthia'ya dönün ve Vale ile Tesla'nın kızı Elloren'in fantastik hikâyesinin tadını çıkarın. Şimdi Harlequin TEEN'den temin edilebilir!

Birinci Bölüm

Halfix

"Al bakalım, seni aptal lcaral!"

Genç komşularıma eğlenerek bakıyorum, taze toplanmış sebze ve otlardan oluşan bir sepet kalçamda dengede duruyor, sonbahara yakın hafif bir soğuk ılık güneş ışığında kendini göstermeye çalışıyor.

Emmet ve Brennan Gaffney, siyah saçları, orman yeşili gözleri ve halkım Gardnerya Büyücüleri tarafından çok değerli görülen hafif ışıltılı tenleriyle altı yaşında ikizler.

İki çocuk gürültülü oyunlarına ara verip umutla bana bakıyorlar. Serin, güneşli çimenlere oturmuşlar, oyuncakları etrafa saçılmış.

Parlak boyalı ahşap figürler arasında tüm geleneksel karakterler yer alıyor. Siyah saçlı Gardnerya askerleri, koyu renk tunikleri parlak gümüş kürelerle işaretlenmiş, ellerinde asaları ya da kılıçlarıyla yiğitçe duruyorlar. Çocuklar askerleri geniş, düz bir taşın üzerine askeri düzende dizmişler.

Ayrıca her zamanki baş kötüler de var - parlayan gözleri, geniş, kötü niyetli sırtışlara bürünmüş yüzleri, korkutmak için tam boyutlarına kadar gerilmiş siyah kanatlarıyla şeytani lcaral iblisleri,

yumruklarında ateş topları. Çocuklar bunları bir kütüğün üzerine dizmişler ve sopa ve iplerden yaptıkları bir mancınıkla askerlerin bulunduğu yönden onlara taş fırlatmaya çalışıyorlar.

Çeşitli yan karakterler de var: uzun siyah saçlarıyla güzel Gardnerya bakireleri; kötü Lupin şekil değiştiricileri- yarı insan, yarı kurt; yeşil pullu Yılan Elfler; ve gizemli Vu Trin büyücüleri. Bunlar çocukluğumun hikaye kitaplarından ve şarkılarından karakterler, bana yatağımın üzerinde duran eski kırkyama yorgan kadar tanıdıklar.

"Neden buradasınız?" Çocuklara vadinin aşağısına, Gaffney'lerin malikânesine ve geniş plantasyonuna doğru bakarak soruyorum. Eliss Gaffney genellikle ikizleri eve yakın bir yerde tutuyor.

"Annem ağlamayı kesmiyor." Emmet kaşlarını ve bir kurt yaratığının kafasını yere vurur.

"Sakin söyleme!" Brennan azarlıyor, sesi tizleşiyor. "Babam seni bunun için kırbaçlayacak! Söyleme dedi!"

Brennan'ın korkusuna şaşırmadım. Mage Warren Gaffney'nin hızlı arkadaşı ve çocukları tarafından korkulan sert bir adam olduğu biliniyor. Ve on dokuz yaşındaki kızı Sage'in ürkütücü bir şekilde ortadan kaybolması onu daha da sertleştirdi.

Gaffney'lerin malikânesine yine yıpranmış bir endişeyle bakıyorum. , Sage? Mutsuzca merak ediyorum. Bir yıldan uzun süredir iz bırakmadan kayıp. *Sana ne olmuş olabilir ki?*

Sıkıntılı bir iç çekiyorum ve çocuklara dönüyorum. "Her şey ," diyorum, onları rahatlatmaya çalışarak. "Bir süre burada kalabilirsiniz. Hatta akşam yemeğine bile kalabilirsiniz."

Çocuklar neşelenir ve biraz rahatlamış görünürler.

"Gel bizimle oyna, Elloren," diye yalvarıyor Brennan şakacı bir şekilde tuniğimin kenarından tutarken.

Kıkırdıyorum ve Brennan'ın saçlarını karıştırmak için uzanıyorum. "Belki daha sonra. Akşam yemeğini hazırlamaya yardım etmeliyim, ."

"İkaraları yeniyoruz!" Emmet haykırıyor. Bir taş fırlatır İkarallerden birine göstermek için. Taş küçük iblisle çarpışır ve onu çimlerin üzerine savurur. "Kanatlarını koparıp koparamayacağımızı görmek ister misin?"

Küçük figürü elime alıyorum ve başparmağımı boyanmamış tabanında gezdiriyorum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve sık taçlı, kıvrımlı dalları ve narin beyaz çiçekleri olan büyük bir ağacın görüntüsü zihnimi dolduruyor.

Buzlu Hawthorne. Bir çocuk oyuncağı için ne kadar zarif bir ahşap.

Gözlerimi açıyorum, görüntü dağılıyor ve iblis oyuncağın turuncu gözlerine tekrar odaklanıyorum. Ağacı bir kez daha hayal etme dürtüsüyle savaşıyorum, ama bu tuhaf eğlendirmekten daha iyisini biliyorum.

Çoğu zaman, bir tahta parçasını tutarken gözlerimi kapatırsam, ağacın kaynağını tam olarak hissedebiliyorum. Şaşırtıcı detaylarla. Ağacın doğduğu yeri görebilir, köklerinin altındaki zengin, balçıklı halının kokusunu alabilir, uzanmış yapraklarına vuran güneşi hissedebilirim.

Tabii ki bu hayalleri kendime saklamayı öğrendim.

Böyle garip bir doğa saplantısı Fae kanı kokuyor ve Edwin Amca bundan asla bahsetmemem konusunda beni uyardı. Biz Gardnerianlar safkan bir ırkız, etrafımızı saran putperest ırkların lekelerinden arınmışızdır. Ve benim soyum en güçlü, en saf Büyücü kanına sahip.

Ama sık sık endişeleniyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman neden böyle şeyler görüyorum? "Oyuncaklarına daha dikkat etmelisin," diye nazikçe azarlıyorum

Ağacın aklımdan çıkmayan görüntüsünü silkeleyip figürü yere bıraktığımda çocuklar.

Edwin Amca ve iki erkek kardeşimle paylaştığım küçük kulübeye yaklaştığımda çocukların büyük savaşlarının sesi uzaklara doğru azalıyor. Geniş araziden at ahırlarımıza doğru bakıyorum ve irkiliyorum.

Büyük, zarif bir araba oraya park edilmiş. Gardneria'nın en üst düzey hükümeti olan Büyücü Konseyi'nin arması arabanın yan tarafına ustaca resmedilmiş; zarif, kıvrımlı bir kaligrafiyle süslenmiş altın bir *M* harfi.

Emmet ve Brennan'ın oyuncaklarının gerçek hayattaki versiyonları olan dört askeri muhafız oturmuş yemek yiyor. Göğüslerinde gümüş küreler olan siyah tunikler giymiş, yanlarında asa ve kılıçları olan, güçlü kuvvetli askerler.

Teyzemin arabası olmalı, başkolması mümkün değil. Teyzem iktidardaki Yüksek Büyücü Konseyimizin bir üyesidir ve her zaman silahlı bir maiyetle seyahat eder.

bir heyecan kaplıyor ve Erthia'nın her yerinde güçlü teyzemi uzak Halfix'e neyin getirmiş olabileceğini merak ederek adımlarımı hızlandırıyorum.

Onu beş yaşımdan beri görmedim.

* * *

O zamanlar onun yakınında, Gardneria'nın hareketli liman kenti ve başkenti Valgard'da yaşıyorduk. Ama onu neredeyse hiç görmüyorduk.

Bir gün, hiç beklenmedik bir anda, teyzem amcamın keman dükkanının ön odasında belirdi.

"Çocuklara istek testi yaptırdınız mı?" diye sordu, sesi hafifti ama gözleri buz gibi keskindi.

Edwin Amca'nın arkasına saklanmaya çalıştığımı, tuniğine yapıştığımı, zarif yaratık karşısında nasıl büyülendiğimi hatırlıyorum.

"Elbette, Vyvian," diye cevap verdi amcam kız kardeşine duraksayarak. "Hem de birkaç kez."

Şaşkınlıkla amcama baktım. Tüm Gardneria çocuklarının teste tabi tutulduğunu bilmeme rağmen, teste tabi tutulduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Peki ne buldun?" diye sordu araştırarak.

"Rafe ve Elloren güçsüz," dedi hafifçe kayarak Vyvian Teyze'yi görmemi engellerken ve beni gölgeler içinde bırakırken. "Ama Trystan. Çocuğun içinde biraz büyü var."

"Emin misin?" "Evet,

Vyvian, oldukça."

İşte o zaman bizi ziyaret etmeye başladı.

Kısa bir süre sonra amcam beklenmedik bir şekilde şehir hayatından soğudu. Hiçbir uyarıda bulunmadan, kardeşlerimle beni şu anda yaşadığımız yere götürdü. Küçük Halfix'e. Gardneria'nın en kuzeydoğu ucunda.

Hiçliğin tam ortasında.

* * *

Kulübemizin köşesini döndüğümde mutfak penceresinden adımın sesini duyuyorum ve kayarak duruyorum.

"Elloren artık çocuk *değil*, Edwin." Teyzemin sesi uzaklaşıyor.

Sebze ve otlardan oluşan sepetimi yere koyup çömeliyorum.

Amcamın sert bir cevap verme çabası, sesinde bir gerginlik titremesiyle, "O daha çok genç," diye karşılık veriyor.

Wandfasting mi? Kalbim hızlanıyor. Benim yaşımdaki Gardnerya kızlarının çoğunun çoktan evlendiğini biliyorum - genç erkeklere ömür boyu büyüdü bir şekilde bağlılar. Ama biz burada çok izole durumdayız, etrafımız dağlarla çevrili.

Oruç tuttuğunu bildiğim tek kız Sage, o da kalktı ve ortadan kayboldu.

"On yedi geleneksel yaştır." Teyzemin sesi biraz sinirli geliyor.

"Geleneksel yaş olması umurumda değil," diye ısrar ediyor amcam, ses tonu güven kazanıyor. "Hâlâ *çok genç*. Bu yaşta ne istediğini bilmesi *mümkün* değil. Dünyaya dair hiçbir şey görmedi..."

"Çünkü onun hiçbir şey görmesine *izin vermedin*."

Amcam itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama yengem onun sözünü kesiyor. "Hayır, Edwin. Sage Gaffney'nin başına gelenler hepimiz için bir uyanış çağrısı olmalı. İzin ver Elloren'i kanatlarımın altına alayım. Onu en iyi genç erkeklerle tanıştıracam. Ve onlardan birine güvenli bir şekilde sonra, onu Büyücü Konseyi'ne çirak olarak vereceğim. Onun geleceğini ciddiye almaya başlamalısınız."

"Onun geleceğini ciddiye alıyorum, Vyvian, ama o hala çok fazla karar vermek *için* genç."

"Edwin." Teyzemin yumuşak sesinde bir meydan okuma notası var.

"Beni meseleyi kendi ellerime almaya zorlayacaksın."

"Unutuyorsun Vyvian," diye karşı çıkıyor amcam, "ailenin en büyük erkeği benim ve bu nedenle Elloren'le ilgili her konuda son sözü ben söylerim ve ben öldüğümde son sözü sen değil Rafe söyleyecek."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. Amcamın *bu* argümana başvurmaya karar verdiğine göre ince buz üzerinde yürüdüğünü - aslında aynı fikirde olmadığını bildiğim bir argüman. Her zaman Gardnerya güç yapısının kadınlara karşı ne kadar adaletsiz olduğundan yakınıyor ve haklıdır da. Çok az Gardneryalı kadının asa büyüğü vardır, güçlü büyükanne nadir bir istisnadır. Neredeyse tüm güçlü kadınlarımız

Büyücüler erkektir, büyümüz erkek hatlarından daha kolay geçer. Bu da erkeklerimizi evde ve toprakta hükümdar yapar.

Ancak Edwin Amca halkımızın bunu çok ileri götürdüğünü düşünüyor: Konsey onayı dışında kadınlara asa yok; bir ailenin nihai kontrolü her zaman en büyük erkeğe verilir; ve hükümetteki en yüksek pozisyonumuz olan Yüksek Büyücülük makamı sadece bir erkek tarafından tutulabilir. Bir de amcamın en büyük sorunu var: Kadınlarımızın giderek daha genç yaşta bağlanmak istemesi.

"Onu sonsuza kadar koruyamayacaksın," diye ısrar ediyor teyzem. "Bir gün sen gittiğinde ve tüm uygun erkekler çoktan evlendiğinde ne olacak?"

"*Olacak* olan şu ki, dünyada kendi yolunu çizmek için gerekli araçlara sahip olacak."

Teyzem buna gülüyor. Gülüşü bile zarif. Bana güzel bir şelaleyi düşündürüyor. Keşke ben de gülebilsen. "Peki tam olarak nasıl 'dünyada kendi yolunu çizecek'?"

"Onu üniversiteye göndermeye karar verdim."

İstemsizce içime çekebildiğim kadar hava çekiyorum ve orada tutuyorum, nefes alamıyorum, hareket edemeyecek kadar şoktayım. Konuşmalarındaki duraklama bana teyzemin de muhtemelen aynı tepkiyi verdiğini söylüyor.

Verpax Üniversitesi. Kardeşlerimle birlikte. Başka bir ülkede Hep birlikte. Gerçekleşebileceğini hiç hayal etmediğim bir rüya. "Onu oraya *ne* için gönderdin?" diye soruyor teyzem, dehşete düşmüş bir halde.

"Eczacılık mesleğini öğrenmek için."

İçimde sersemlemiş bir sevinç kabarıyor. Yıllardır Edwin Amca'ya beni göndermesi için yalvarıyordum. Küçük kütüphanemizden ve evde yetiştirdiğimiz otlardan daha fazlasına açtım. Orada okuyan Trystan ve Rafe'i tutkuyla kıskanıyorum.

Verpax Üniversitesi. Verpacia'nın hareketli . Onunla eczacı laboratuvarları ve seralar. Meşhur Gardnerya Athenaeum'u kitaplarla dolup taşıyor. Eczacılık malzemeleri Verpacia'nın pazarlarına Doğu'dan ve Batı'dan akıyor, ülke merkezi bir ticaret yolu.

Zihnim heyecan verici olasılıklarla dönüyor.

"Hadi Vyvian," diye amcam. "Bu kadar sinirli görünme. Eczacılık bilimleri kadınlar için saygın bir meslektir ve Elloren'in sessiz, kitapsever doğasına Büyücü Konseyi'nin yapabileceğinden daha çok uymaktadır. Elloren bahçelerini, ilaç yapmayı ve benzeri şeyleri çok sever. Bu konuda oldukça iyidir."

Rahatsız edici bir sessizlik oluşur.

"Bana bu konuda kesin bir tavır almaktan başka çare bırakmadınız," diyor teyzem, sesi alçalmış ve sertleşmiş. "Elloren'in Üniversite ondalık vergisine bir guldin bile ekleyemeyeceğimin farkındasınızdır."

"Ben de bekliyordum," diyor amcam soğukkanlılıkla. "İşte bu yüzden Elloren'in ondalık vergisini mutfak işçiliğiyle ödemesini ayarladım."

"Bu *duyulmamış* bir şey!" diye haykırıyor teyzem. Sesi gergin ve öfkeli bir hal alıyor. "Bu çocukları Kelt köylüleri gibi yetiştirmişsin," çıkışıyor, "ve açıkçası, Edwin, bu utanç verici. Kim olduğumuzu unuttunuz. Gardnerili bir kızın, özellikle de Elloren gibi seçkin bir aileden gelen bir kızın bir çiftlikte çalıştığını *hiç* duymadım.

Mutfak. Bu Urisk ve Keltler için bir iş, Elloren gibi bir kız için *değil*. Üniversitedeki akranları *şok* olacak."

Büyük bir şey bana çarptığında korkuyla sırıyorum. Döndüğümde ağabeyim Rafe yanıma çökmüş, kocaman sırtıyordu.

"Seni şaşırttı mı, abla?"

Bu kadar uzun boylu ve iri yapılı birinin bir kedi kadar sessiz hareket edebilmesi beni aşıyor. Olağanüstü gizliliğinin vahşi doğada dolaşarak ve avlanarak geçirdiği onca zamandan kaynaklandığını düşünüyorum. Belli ki bir avdan yeni dönmüş, yayı ve sadağı bir omzuna asılmış, diğer omzunda da baş aşağı duran ölü bir kaz var.

Kardeşıme sert bir bakış attım ve onu susturmak için parmağımı kaldırdım.

Vyvian Teyze ve Edwin Amca dilek tutma tartışmalarına yeniden başladılar.

Rafe merakla kaşlarını kaldırıyor, hâlâ gülümsüyor ve başını pencereye doğru eğiyor. "Ah," diye fısıldıyor, dostça omzunu benimkine çarpıyor. "Senin romantik geleceğin hakkında konuşuyorlar."

"En iyi kısmı kaçırдың," diye fısıldıyorum. "Az önce Edwin Amca gittiğinde senin nasıl benim lordum ve efendim olacağından bahsediyorlardı."

Rafe kıkırdar. "Evet, demir yumruklu kurallarına benim için bütün ev işlerimi yapmanı sağlayarak başlayacağım. *Özellikle* de bulaşık."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ve seni Gareth ile evlendireceğim." Beni yemlemeye devam ediyor.

Gözlerim ve ağzım açık kaldı. Gareth, çocukluktan beri iyi arkadaşımız, benim için bir kardeş gibidir. Ona karşı hiçbir romantik ilgim yok.

"Ne?" Rafe güler. "Çok daha kötüsünü yapabilirdin, biliyorsun."

Omzumun hemen üzerinden bir şey gözüne çarpıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Bakın kim gelmiş. Merhaba, Gareth, Trystan."

Trystan ve Gareth kulübenin köşesini döndüler ve bize doğru yaklaşıyorlar. Gareth'la göz göze geliyorum ve hemen yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve utangaç bir ifade takınıyor.

Çok utandım. Belli ki Rafe'in alayını duymuş.

Gareth benden birkaç yaş büyük, yirmi yaşında, geniş ve sağlam yapılı, hepimiz gibi koyu yeşil gözlü ve siyah saçlı. Ama dikkate değer bir fark var: Gareth'ın siyah saçlarında gümüş rengi bir iz var - Gardnerianlar için çok sıra dışı ve birçok kişi tarafından saf olmayan kanının bir işareti olarak okunuyor. Bu durum hayatı boyunca acımasız alayların kaynağı olmuştur. "Mongrel", "Elfling" ve "Fae kanı" diğer çocukların ona taktığı isimlerden sadece birkaçı. Bir gemi kaptanının oğlu olan Gareth, bu alaylara metanetle katlandı ve çoğu zaman babasıyla birlikte denizde teselli buldu. Ya da burada, bizimle.

Rahatsız edici bir kızarıklık yüzümü ısıtıyor. Gareth'ı kardeşim gibi seviyorum.

Ama kesinlikle ona oruç tutmak istemiyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor küçük kardeşim Trystan, Rafe ve beni pencerenin altında çömelmiş görünce şaşıyor.

"Kulak misafiri oluyoruz," diye fısıldıyor Rafe neşeyle.

"Neden?"

Rafe, "Ren oruç üzere," diye cevap verir.

"Değilim," diye karşı çıkıyorum, Rafe'ye yüzümü buruşturuyorum, sonra tekrar Trystan'a bakıyorum, baş döndürücü bir mutlulukla. Bir sırtı patlatıyorum. "Ama üniversiteye gidiyorum."

Trystan şaşkınlıkla bir kaşını kaldırır. "Şaka yapıyorsun." Rafe neşeyle, "Hayır," diye cevap verir.

Trystan bana onaylayarak bakıyor. Sessiz, çalışkan küçük kardeşimin üniversiteyi sevdiğini biliyorum. Trystan aramızdaki tek Büyü gücünün yanı sıra yetenekli bir yay yapımcısı ve fletcher. Henüz on altı yaşındayken Gardner Silah Loncası'na kabul edilmiş ve orduda çıraklık yapmaya başlamıştır.

"Bu harika Ren," diyor Trystan. "Yemekleri birlikte yiyebiliriz."

Rafe, Trystan'ı sahte bir ciddiyetle susturur ve pencereye doğru ilerler.

Bizimle dalga geçen Trystan, sıırım gibi gövdesini çömeliyor.

Rahatsız görünen Gareth da aynısını yapar.

"Yanılıyorsun Edwin. Onu önce biriyle evlendirmeden üniversiteye gönderemezsin." Teyzemin otoriter sesi kenarlarından yıpranmaya başlıyor.

"Neden?" diye soruyor amcam ona. "Kardeşleri çözüldü. Ve Elloren aptal değil."

"Sage Gaffney aptal değildi," diye uyarıyor teyzem, sesi koyu. "Her türden uygunsuz tipe izin verdiklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun: Kelts, Elfhollen... Hatta bu yıl iki tane de Icaral var. Evet, Edwin, *İkarallar*."

Gözlerim fal gibi açıldı. Icaral iblisleri! Üniversiteye mi gidiyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir? Kelt köylüleri ve Elfhollenler neyse de, İkarallar! Telaşla Rafe'e bakıyorum, o da sadece omuz silkiyor.

"Şaşırtıcı değil aslında," diyor teyzem, sesi tiksintiyle çıkıyor.

"Verpacion Konseyi melezlerle dolu. Üniversite hiyerarşisinin gibi. *Saçma sapan* bir düzeyde

ve açıkçası bu çok tehlikeli." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Marcus Vogel Yüksek Büyücü seçildikten sonra durumu düzeltecektir."

"*Eğer*, Vyvian," diye karşı çıkıyor amcam. "Vogel kazanamayabilir." "Oh, kazanacak," diye bağırıyor teyzem.

"Desteği giderek artıyor."

"Bunların Elloren'le ne alakası var gerçekten anlamıyorum," diye araya giriyor amcam, alışılmadık bir sertlikle.

"Bu Elloren'le *ilgili* çünkü onun geleceğini mahvedebilecek ve tüm aileye kötü yansıyabilecek, hiç de uygun olmayan bir romantik birlikteliğe sürüklenme potansiyeli var. Şimdi, eğer o

onun neredeyse tüm Gardnerya kızları gibi, o da güvenle üniversiteye gidebilirdi-"

"Vyvian," diye ısrar ediyor amcam, "ben bu konuda kararımı verdim. Bunu değiştirmeyeceğim."

Sessizlik.

." Teyzem derin bir onaylamazlıkla iç geçiriyor. "Şu anda oldukça kararlı görebiliyorum, ama en azından önümüzdeki haftayı benimle geçirmesine izin ver. Valgard buradan üniversiteye giderken bu çok mantıklı olur."

," diye teslim oluyor bıkkınlıkla.

"Pekâlâ," dedi, sesi parlayarak, "*bu meselenin* hallolduğuna sevindim. Şimdi, yeğenlerim pencerenin altında çömelmeyi bırakıp içeri gelir ve bize katılırlarsa, herkesi görmek çok güzel olur."

Gareth, Trystan ve ben küçük bir başlangıç yaptık.

Rafe bana dönüyor, kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor.

Elloren'in maceralarını daha fazla okumak için sabırsızlanıyor musunuz? [KARA CADI](#)'yı bugün alın! Kitap satılan her yerde mevcut.

Telif Hakkı© 2017 yazan Laurie Forest

ISBN-13: 9781488027857

Wandfasted

Telif Hakkı© 2017 yazan Laurie Forest

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Kanada'nın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. İle gösterilen ticari markalar
® Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

